

63

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2010

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

BABYΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25

Τα μπλόκα των αγροτών είναι
μπλόκα της κοινωνίας
σελ. 3

Το Κίνημα των πολιτών κατά των
διοδίων
σελ. 4

Οι μετανάστες
ως διαρκής κρίση ταυτότητας
σελ. 5

Ο μηδενισμός του 21ου αιώνα -
μέρος 2^ο
σελ. 23

Κραυγή Ελευθερίας
σελ. 24

Επιτήρηση: Η Τεχνολογία στην
Υπηρεσία της εξουσίας
σελ. 25

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ
Αποτυχημένες συνταγές
και παιχνίδια εντυπωσιασμού με
τα ταμεία
σελ. 27

Μπλόκα στα όρια της πόλης
σελ. 29

ΦΑΚΕΛΟΣ σελ. 11,12,21,22

Η κρίση και το τέλος
των καπιταλιστικών
υποσχέσεων

ΕΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Συνέντευξη
ΜΕ ΤΟΝ
A. RIMBAUD

ΕΝΘΕΤΟ

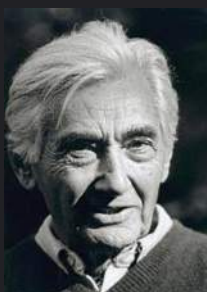
Z
Magazine

Επιλογές από

Z Magazine - Z Net

RELOADED!

Χάουαρντ Ζιν
του Δημήτρη
Κωνσταντίνου

Γιατί οι ΗΠΑ χρωστάνε
Δισεκατομμύρια στην
Αϊτή.
Συνοπτική ιστορία
του Bill Quigley

Απολίτικη
Οικονομία
του Δημήτρη
Κωνσταντίνου

Editorial

Κάτι τελευταία δανειάκια παίρνουμε και τελειώνει η μεγάλη κομπίνα, μετά βαράμε κανόνι για να μην βρούμε κάνα μπελά. Τώρα οι εφικτοί στόχοι και τα πακέτα μέτρων είναι για τα μάτια των επιβλεπόντων να μην καταλάβουν τίποτα, κουράγιο, το χάος έρχεται.

Τα μπλόκα των αγροτών, ένα μήνα πριν τα 100 χρόνια από την εξέγερση του Κιλελέρ, μας θυμίζουν ότι οι εποχές έχουν άλλα ήθη και άλλα έθιμα και αυτό ισχύει και στους αγώνες και στις διεκδικήσεις.

Να χτιστούν όλα, στα ποτάμια φράγματα, στα βουνά ανεμογεννήτριες, στα πάρκα εμπορικά, στους λόφους δρόμοι, η οικονομία πρέπει να ανακάμψει, Ανάπτυξη παντού και όλων των χρωματισμών πράσινη, κόκκινη, κίτρινη αρκεί να μην μείνει πέτρα στην πέτρα, πράσινο στο πράσινο. Το σύνθημα είναι ένα: δώσε μου ανάπτυξη και πάρε μου τη ζωή.

Ξεκινάμε για το δεύτερο B-Fest

συνελεύσεις, ιδέες, επιθυμίες, το πολιτικό, το πολιτιστικό, το πρακτικό, ο πήχης είναι ψηλά και το ξέρουμε και αυτό το κάνει πιο συναρπαστικό. Κάθε Τετάρτη 20:00 στο Nosotros. Από την ασημαντότητα το πολιτικό είναι πάλι εδώ. Η επιστροφή των Σημασιών.

Μια ΖΩΗ στους δρόμους...

Μια νευρωτική δεκαετία χάσκει μπροστά μας, γεμάτη ηθικές υποχονδρίες, χάλια ψυχολογία και άγριες διαθέσεις να μας βάλει τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι. Μην της το επιτρέψουμε να μας το κάνει. Ας ορμήσουμε κατά πάνω της με όπλο τις επιθυμίες μας! Ας ξαμοληθούμε κι ας βρούμε τρόπους να ζήσουμε τις επιθυμίες μας, έστω και παράνομα. Ξεγελώντας τον μεγάλο Άλλον που είναι τα πρέπει, οι κανόνες, οι νεκροί, οι ζωντανοί, η οικογένεια, το αφεντικό και ο μπάτσος της γειτονιάς. «Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη να μιλάμε τη γλώσσα της αλήθειας με την εξουσία, όταν η εξουσία είναι αυτή που ορίζει την αλήθεια». Απέναντι σε όσους θέλουν να μας επανορθώσουν, απέναντι στην ημερήσια διάταξη μιας κανονικότητας, ας πορευτούμε λοιπόν υποστηρίζοντας έστω και στα μουλωχτά αυτό που νοιώθουμε και σκεφτόμαστε. Δεν υπάρχει πιο επιθετική και απελευθερωτική πράξη, δεν υπάρχει άλλος τρόπος να προστατευθούμε από τη διανοητική βαρβαρότητα της κοινωνίας που διογκώνεται, την οικονομική φτώχεια που κοχλάζει και το μάτι του δημοσιογράφου που γυαλίζει καθώς λοιδореύει τον απεργό αγρότη. Κάποιοι από εμάς θα έχουμε άχαρο τέλος. Τουλάχιστον ας έχουμε γλιτώσει την κατάθλιψη που προκαλεί η συμμόρφωση.

Ο νούμερο ένας εχθρός, από δω και πέρα, είναι ο κατασταλτικός μηχανισμός που δεν φορά στολή αλλά κοστούμι και ταγιέρ. Είναι όλοι αυτοί και αυτές που εδώ και μία δεκαετία μέσα από τις εφημερίδες, τα ραδιόφωνα και τα τηλεοπτικά κανάλια ηθικολογούν, διαπομπεύουν, κανοναρχούν και ασελγούν. Στην Ελλάδα, τα τελευταία 250 χρόνια, δύο συμφορές καθόρισαν τα μυαλά μας: ο διαφωτισμός που δεν ζήσαμε και τα ΜΜΕ που ζούμε. Αυτοί οι πληρωμένοι φασίστες με το καθώς πρέπει πρόσωπο, μέσα από τα δελτία των οκτώ και τις εφημερίδες τους, έχουν προκαλέσει στη σκέψη της ελληνικής κοινωνίας ανηκέστους διανοητικές βλάβες. Η πιθανότητα να αλλάξει ο ανορθόδοξος τρόπος με τον οποίο η κοινωνία διδάχτηκε από τα κυρίαρχα ΜΜΕ πως να προσλαμβάνει, να αναλύει και να αντιμετωπίζει την πραγματικότητα, θα προκύψει όταν και εάν μεγάλος αριθμός πολιτών αυτής της χώρας, τα πάρει στο κρανίο και προβεί σε έναν ανεξέλεγκτο και παρατεταμένο σαματά. Όταν και εάν ένα μεγάλο κομμάτι της μικροαστικής τάξης ξεσηκωθεί με άγριες διαθέσεις και προκαλέσει ένα σοκ στην ελληνική ιστορία. Όταν και εάν σπάσουν τα όρια της αντοχής της απέναντι στο άγχος και τα χρέη. Μέχρι να συμβεί κάτι τέτοιο, θα ξύνουμε τον πάτο του βαρελιού...

Η ιστορία μιας πόλης διαβάζεται μέσα από τα οδωνυμικά της. Το ίδιο και μπελάδες ενός ολόκληρου πολιτικού χώρου, που είναι ταυτισμένοι με ονόματα δρόμων. Αλωνίζοντας στο Γαλάτσι πιάνει το μάτι μου την οδό Συρακουσών. Εδώ γύρω, πριν δεκαοκτώ χρόνια, είχε γίνει μια τρανταχτή σύλληψη που έκανε το State Department να αναγαλλιάσει και την κυβέρνηση να καμαρώσει για το αντιτρομοκρατικό της έργο.

Ανεβαίνω με τα πόδια την Χαλανδρίου. Στο στέγαστρο της στάσης διαβάζω το διαφημιστικό: «Πίστεψε». Μια πλαστική παιχνιδουσακούλα, μου ζητά ρητώς να πιστέψω σε αυτήν. Δεν είναι κι εύκολο. Ανήκω στη γενιά που πίστεψε ότι θα αλλάξει τον κόσμο. Αυτή η γενιά θα πιστέψει σε μια εμπορική σακούλα, μόνο εκείνη τη στιγμή που θα την έχει φορέσει στο κεφάλι της και θα αυτοπροκαλεί το θάνατό της από ασφυξία. Βέβαια έχω και μία εναλλακτική. Να σπάσω τα όρια μου τρώγοντας πατατάκια Raffles. Αυτό το διαβάζω στο επόμενο στέγαστρο.

Στους δρόμους δεν συμβαίνει τίποτα και κάνει κρύο. Παίρνω τις υπόγειες διαδρομές. Αλλά ούτε κι εδώ, στον πάτο, συμβαίνει κάτι. Απλά συνυπάρχουμε ομοιόμορφοι, άχαροι, με ένα κοινό αίσθημα μοναξιάς, σε ένα σιωπηλό πέρα – δώθε. Εδώ κάτω, στο μετρό της Αθήνας, ό,τι λερώνει είναι εκτοπισμένο. Αλλά κανείς δεν σε εμποδίζει, αν θες, να κάνεις βρώμικες σκέψεις σε βάρος του Κούγια. Δεν υποτιμώ καθόλου αυτή τη δυνατότητα. Έχω σταματήσει προ πολλού να θεωρώ αυτονόητες τις ελευθερίες. Εκατό χρόνια πριν ποιος φανταζόταν ότι οι μπάτσοι θα έχουν τη δυνατότητα να εντοπίζουν έναν κυνηγημένο βάση της θερμότητας που εκπέμπει το σώμα του και να τον σκοτώνουν σαν αγρίμι; Έτσι τουλάχιστον πήγε ο Χάρης Τεμπεκερίδης στις 6 Φλεβάρη του '99, σε μια χαράδρα της ορεινής Κορινθίας. Τώρα όμως, μπορείς ακόμα να κερδίζεις την παρτίδα, έστω με το νου.

Ζωή Χαλιδιά
zoexzoex@gmail.com

Τα μπλόκα των αγροτών είναι μπλόκα της κοινωνίας

Δεκαετίες τώρα η αγροτική πολιτική σχεδιάζεται με βάση τις ανάγκες των εταιριών προμήθειας, αγροεφοδίων, των εταιριών τυποποίησης και διακίνησης προϊόντων με βάση το συμφέρον των μεγαλοκαλλιεργητών. Οι αυθαίρετοι οργανισμοί τροφίμων και εμπορίου δίνουν την κατεύθυνση ενώ κυβέρνηση και Ευρωπαϊκή Ένωση εφαρμόζουν τις αγροτικές πολιτικές και είναι αυτοί που προσφέρουν “εγγύηση” στους αγρότες για να τις ακολουθήσουν. Όταν όμως μπροστά στο αδιέξοδο έρχεται η στιγμή να απολογηθούν, τα φορτώνουν όλα στους “προβληματικούς” αγρότες. Αποκρύπτουν ότι στην ουσία όλα γίνονται για τη διαχείριση του μισού σχεδόν προϋπολογισμού της Ε.Ε. ενός τεράστιου ποσού που αφορά την Κοινή Αγροτική Πολιτική. Μια πολιτική κερδοσκοπισμού με θύματα τους αγρότες, τις τοπικές κοινωνίες και τους καταναλωτές.

Έχουν θέσει σε ομηρία εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες στην Ελλάδα

Σε οικονομική ομηρία με την υπερχρέωση στις τράπεζες για την αγορά μηχανημάτων, εξοπλισμού, σπόρων, φυτοφαρμάκων, λιπασμάτων για τη στήριξη των καλλιεργειών που οι εταιρίες προμήθειες επιβάλλουν.

Σε κοινωνική ομηρία με τη συρρίκνωση της αγροτικής κοινωνίας λόγω των οικονομικών αδιεξόδων, της απαξίωσης και του αποκλεισμού του αγρότη στο χωράφι που οι διακινητές των προϊόντων επιβάλλουν.

Από τη μια χρησιμοποιούν τον αγρότη για να διακινήσουν τεράστια ποσά που θα καταλήξουν στα ταμεία των εταιριών τους και από την άλλη συγκροτούν πολιτικές “αλληλεγγύης” δίνοντας ψίχουλα στους οικονομικά εξοντωμένους.

Η πολιτική των επιδοτήσεων είναι ο θάνατος του μικρού παραδοσιακού αγρότη

Το μεγάλο κομμάτι των επιδοτήσεων αφορά εταιρίες τυποποίησης και διακίνησης προϊόντων. Μεγαλο-καλλιεργητές χιλιάδων στρεμμάτων, ακόμη και κατασκευαστικές εταιρίες εγκαταστάσεων και υποδομών. Οι επιδοτήσεις που εισπράττουν οι αγρότες καταλήγουν πάλι στις προμηθευτικές εταιρίες αγροεφοδίων από τις οποίες εξαρτώνται οι κατευθυνόμενες καλλιέργειες. Το πρότζεκτ μιας ή πολλών τέτοιων εταιριών έγινε πολλές φορές ο λόγος επιλογής της μιας ή της άλλης καλλιέργειας. Οι μελέτες για την εισαγωγή και ανάπτυξη μιας καλλιέργειας στηρίχτηκαν συνήθως σε αυθαίρετα οικονομικά δεδομένα. Οι αγρότες πάντα σύρονταν πίσω από αυτούς τους κεντρικούς σχεδιασμούς, με αποτέλεσμα την υπερχρέωσή τους και το καλλιεργητικό αδιέξοδο.

Η πολιτική των επιδοτήσεων και των κεντρικά σχεδιαζόμενων καλλιεργειών αναπτύσσει τη μεγάλη εντατική και βιομηχανοποιημένη καλλιέργεια που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο από μεγάλες γεωργικές επιχειρήσεις με τις οποίες θα ασχοληθούν προφανώς κάθε είδους επιχειρηματίες και όχι φυσικά ο μικρός αγρότης.

Η επιβίωση και η αυτονομία των αγροτών είναι το μεγάλο και μακροπρόθεσμο κοινωνικό κέρδος

Η κοινωνία θα πρέπει να αντλήσει, οι έμποροι, οι τεχνίτες, οι υπάλληλοι, ότι η αυτόνομη παραγωγή των αγροτικών προϊόντων, η ανεξάρτησή της από τα οικονομικά λόμπι είναι ανεξάρτητη όλων από αυτά. Είναι η ανεξάρτηση της ίδιας της κοινωνίας αφού τα αγαθά που παράγονται θα καταλήγουν σε αυτή.

Έτσι, το αγροτικό ζήτημα δεν μπορεί παρά να είναι ζήτημα όλων. Οι κανόνες ορθής γεωργικής πρακτικής, το μητρώο αγροτικών επιχειρήσεων, η οργάνωση της κρατικής παρέμβασης στη λειτουργία της αγοράς, η θέσπιση συνταγολογίου για φυτοφάρμακα είναι μέτρα που το πολιτικό σύστημα προωθεί για τη δική του διάσωση ως διεκπεραιωτή των οικονομικών συμφερόντων που υπηρετεί. Πρόκειται για πολιτικές που αφορούν όλη την κοινωνία επειδή οι αγρότες δεν είναι απλώς μια επαγγελματική τάξη. Αγρότης μπορεί να είναι ο καθένας που το επιθυμεί και όταν το επιθυμεί. Η απόλυτη καταγραφή που επιχειρείται θα θέσει εκτός παραγωγής χιλιάδες αγρότες που κάνουν κι άλλη δουλειά για να τα βγάλουν πέρα. Θα θέσει εκτός παραγωγής την κοινωνία, οδηγώντας την στην απόλυτη εξάρτηση. Θα πρέπει να αφαιρεθεί το δικαίωμα γεωργικής ενασχόλησης από μεγαλο-γιατρούς, μεγαλο-δικηγόρους, μεγαλο-επιχειρηματίες που με τα κεφάλαιά τους αγοράζουν γη και αναπτύσσουν καλλιέργειες μειώνοντας το εισόδημα των αγροτών.

Ενάντια στην κεντρική πιστοποίηση

Η αποσύνδεση της διαδικασίας παραγωγής από την καθυπόταξη στους ιδιωτικούς οργανισμούς ελέγχου και πιστοποίησης και τις αντίστοιχες υπηρεσίες αγροτικής ανάπτυξης (ΟΠΕΓΕΠ), είναι η βάση για να μπορέσει ο αγρότης να βρει το δικό του δρόμο στην επανάκτηση της εμπιστοσύνης στην κοινωνία. Ο στόχος μας δεν μπορεί να είναι άλλος από τη δημιουργία μιας σύγχρονης αγρο-

τικής συνείδησης οργανώνοντας την κοινωνική εμπιστοσύνη ως αντίβαρο και ως εγγύηση της πραγματικής διασφάλισης της ποιότητας και πιστότητας των γεωργικών προϊόντων.

Απεξάρτηση από την κρατική και κομματική κηδεμονία

Οι συνεταιρισμοί στην Ελλάδα λειτουργήσαν ως διεκπεραιωτές των κεντρικών σχεδιασμών για τη γεωργία και ως διαχειριστές χρημάτων ρουσφετολογικού χαρακτήρα και εξυπηρέτησης πρόσκαιρων αναγκών. Μοιραία οδηγήθηκαν στη χρεοκοπία, συμπαρασύροντας χιλιάδες αγρότες σε ένα φαύλο κύκλο απελπισμένων κινήσεων. Όταν οι συνεταιρισμοί ξεκινούν από τα πάνω, από το κράτος δηλαδή ή το κόμμα, δεν μπορούν να έχουν άλλη κατάληξη. Όταν το άτομο δεν διασφαλίζει αυτό το ίδιο την απόφαση του συνεταιρισμού αλλά και την εκτέλεση της απόφασης και αναλαμβάνει ο κομματικός επιτετραμμένος ή ο άνθρωπος του βουλευτή, τότε δεν υπάρχει καμιά απολύτως διασφάλιση. Ο αγροτικός συνδικαλισμός ελεγχόμενος από τα πολιτικά κόμματα αρκέστηκε στο να διεκδικεί αυτά που η κάθε κυβέρνηση υποσχόταν, οδηγώντας την αγροτιά στη ζητιανιά σε μια αγορά-ρουλέτα με σπημένο κρουπιέρη.

Το νέο μοντέλο συνεργατισμού, ο σύγχρονος αυτόνομος συνδικαλισμός

Είναι πολλοί οι αγρότες που ήδη απορρίπτουν τα συνδικαλιστικά όργανα και προκαλούν ανοιχτές συνελεύσεις με άμεση δημοκρατία και χωρίς πάτρωνες. Η λαϊκή συνέλευση στο μπλόκο του Ισθμού Πέρσι, η συνάντηση των αγροτών στις Ρίζες της Αρκαδίας, η συνάντηση στην Κατούνα της Αιτ/νίας, οι ανεξάρτητες συνελεύσεις στα περισσότερα από τα φετινά μπλόκα είναι ο καινούριος αέρας που πνέει στον αγροτικό κόσμο. Ανοιχτές συνελεύσεις χωρίς κομματικούς καθοδηγητές είναι η σύγχρονη πρόταση και φαίνεται να έχει τέτοια δυναμική ώστε να βάλει στη γωνία κόμματα, συμφέροντα και σκοπιμότητες.

Μπορεί οι συνεταιρισμοί να ταυτίστηκαν με τη ρεμούλα και τη χρεοκοπία, όμως χωρίς συνεργασία δεν πρόρεσε ποτέ καμιά κοινωνική δύναμη να επιβιώσει. Το νέο μοντέλο συνεργατισμού έρχεται και αυτό από την ίδια τη συμπεριφορά αγροτών με συνείδηση, όχι συντηρητική αλλά με βάση την κοινωνική αλληλεγγύη σε γνωστικό και οικονομικό επίπεδο. Διεπαγγελματικές ελεύθερες ενώσεις αγροτών, γεωπόνων, ειδικών τεχνολόγων, καταναλωτών, σε τοπικό επίπεδο, με αντικείμενο τον τοπικό γεωργικό σχεδιασμό και την οριζόντια διακίνηση των προϊόντων. Ό,τι ήταν να δώσει το πολιτικό σύστημα το έδωσε και μάλιστα με τον πιο καταστροφικό και αδιέξοδο τρόπο. Καιρός να γνωρίσουμε τις δικές μας δυνάμεις και να αναμετρηθούμε με τους αυθαίρετους οργανισμούς σε τοπικό και διεθνές επίπεδο. Οργανισμοί που διαχειρίζονται το 50% περίπου του προϋπολογισμού της Ε.Ε. με μια ζυγαριά που πάντα γέρνει στην πλευρά των εταιρικών οικονομικών λόμπι και των μεγαλοκαλλιεργητών.

Από το αδιέξοδο στην επανασυγκρότηση

Μπροστά στο απόλυτο αδιέξοδο που έχουμε περιέλθει, σήμερα έχουμε καθήκον να αναστοχαστούμε: οδηγηθήκαμε σε αυτό επειδή αφήσαμε τις ζωές μας στα χέρια άλλων. Στα χέρια των εκάστοτε κυβερνήσεων, στα χέρια μιας οικονομικής διάρθρωσης που στόχο είχε να γεμίζει ξένα πορτοφόλια. Από αυτούς, δηλαδή από τις εταιρίες, τους συνεταιρισμούς, τα κόμματα, την κυβέρνηση, την Ε.Ε. δεν μπορούμε πλέον να περιμένουμε τίποτα, έχουμε ακόμη στα χέρια μας τη γη, την τεχνογνωσία, τη γνώση της παράδοσης. Έχουμε, με λίγα λόγια, τη δύναμη. Την δύναμη του ατόμου, τη συλλογική δύναμη της κοινωνίας.

- **Να συνεχίσουμε να κρατάμε τους δρόμους** μέχρι να εξασφαλίσουμε τις αποζημιώσεις (και όχι ενισχύσεις, όπως τις λένε, που μας οφείλουν λόγω του αδιεξόδου στο οποίο μας έχουν φέρει)
- να διαγραφούν τα χρέη των μικρομεσαίων αγροτών: πρόκειται για χρήματα που έχουν εισπράξει οι εταιρίες αγροεφοδίων
- να επιστραφεί ΦΠΑ 15% και όχι τα ψίχουλα που υπόσχονται
- να καθαρίσει η ήρα από το στάρι με την αποπομπή των μεγαλοεπιχειρηματιών - αλεξιπτωτιστών “αγροτών”
- καμιά εμπιστοσύνη στις φιλοαγροτικές προτάσεις της κ. Μπατζελή για “νέου” τύπου συνεταιρισμούς
- είμαστε με τα μπλόκα της αντίστασης και όχι του κομματικού συμβιβασμού
- **να συνεχίσουμε τη ζωή μας στα χωράφια** με νέα πνοή, νέα σχέδια που αυτή τη φορά θα καταστρώσουμε μόνοι μας, μέσα στις κοινότητες που ζούμε, με τις τοπικές κοινωνίες μας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ ΘΑ ΧΑΡΑΖΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αγροτών

Ποιος φοβάται την οικονομική κρίση;

Μπαράζ σκληρών αντικοινωνικών μέτρων παίρνει η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση και να αποτρέψει μια καθολική κατάρρευση της «εθνικής οικονομίας», που πιθανόν να οδηγήσει σε κλυδωνισμό του κοινωνικοπολιτικού καθεστώτος. Μια εξέλιξη που οφείλεται στην επιθετική καταστροφική πολιτική όλων των κυβερνήσεων σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας, για τη μεγιστοποίηση των κερδών, την υπερσυσσώρευση κεφαλαίων και τη θωράκιση του κράτους, ώστε να διευρυνθούν τα προνόμια και η ισχύς της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

Στη βάση αυτή, η κοινωνική πλειοψηφία καλείται να κάνει θυσίες για να σωθεί μια «εθνική οικονομία» και ένα καθεστώς που στηρίζει μονομερώς τους πλούσιους, που χαρίζει στις τράπεζες 28 δις., που λεηλατεί και καταστρέφει τη φύση στο όνομα της ανάπτυξης, που εξωθεί στην εξαθλίωση μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, που καταστέλλει και τρομοκρατεί μετανάστες, εργαζόμενους, νεολαίους, που κλέβει καθημερινά τον παραγόμενο πλούτο και τον αναδιανέμει στα αφεντικά. Τα επιχειρήματα ίδια και απαράλλαχτα με αυτά που χρησιμοποιούνταν και πριν το ξέσπασμα της κρίσης. Η δραστική μείωση του δημόσιου χρέους και του ελλείμματος –σήμερα για την αποφυγή της πτώχευσης– είναι η παντός καιρού καραμέλα που σεββίζουν με τη στήριξη των ΜΜΕ, για να τρομοκρατήσουν, ώστε να εξασφαλιστεί η κοινωνική και εργασιακή ειρήνη και η σταθερότητα του καθεστώτος.

Τα ιδεολογήματα της ανάπτυξης και της προόδου που χρησιμοποιούν η κυβέρνηση, τα κόμματα και ο αγοραίος κρατισμός, όχι μόνο δεν πείθουν, αλλά αδυνατούν να εγγυηθούν τις καπιταλιστικές υποσχέσεις για ευημερία, κοινωνική ασφάλιση, εργασία, αύξηση των κοινωνικών παροχών. Αντίθετα, το τέλος τους όχι μόνο οδηγεί σε μαζικές απολύσεις, εξαθλίωση, νέα φτώχεια, υπερεκμετάλλευση, βαριά φορολογία, αλλά παίρνει πίσω όλα όσα είχε παραχωρήσει, λόγω της ανυπαρξίας επικίνδυνων για το καθεστώς κοινωνικών και εργατικών αγώνων.

Προφανώς και οι στατιστικοί οικονομικοί δείκτες που επικαλείται ο υπουργός οικονομικών ως φόβητρο, δεν αποτυπώνουν την απτή πραγματικότητα της σύγχρονης μισθωτής σκλαβιάς και των κοινωνικών συνθηκών. Η κοινωνική πλειοψηφία τα βγάζει πέρα με δάνεια, πιστωτικές κάρτες, πενιχρούς μισθοίς. Οι άστεγοι είναι πλέον παντού, που μαζί με τις στρατιές ανέργων και τους χαμηλόμισθους δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα στα μητροπολιτικά κέντρα, που αργά ή γρήγορα θα ξεσπάσουν την οργή τους ανεξέλεγκτα από κομματικούς ή κρατικοσυνδικαλιστικούς φορείς. Είναι ο άλλος κόσμος που δεν έχει να χάσει τίποτα από μια συνολική κατάρρευση της οικονομίας των αφεντικών. Απεναντίας έχει να κερδίσει πολλά αν αντιληφθεί τη δύναμή του. Αν δυναμικά βγει στο προσκήνιο ξεπερνώντας φοβίες, αγκυλώσεις, καθεστωτικές «αλήθειες» και ξεπεράσει το πλαίσιο του εφικτού που σκόπιμα και συνειδητά του σεββίζει ο συρφετός των κυβερνήσεων, η αριστερά και ο κρατικός συνδικαλισμός. Αν συλλογικά συνειδητοποιήσει ότι μπορεί να πάρει πίσω την κλεμμένη του ζωή, παίρνοντας τη ζωή στα χέρια του με ένα νέο πανκοινωνικό Δεκέμβρη, που θα συντρίψει την υπαρκτή πραγματικότητα. Αν στην απειλή της κατάρρευσης της «εθνικής οικονομίας» των αφεντικών, απειλήσει με την κατάρρευση της εξουσίας τους και στείλει στο διάολο το ευρώ, τη χρηματοαγορά, τα spreads των ομολόγων. Αυτό που πραγματικά τρέμουν και φοβούνται όλα τα κρατικά και κομματικά επιτελεία.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Το Κίνημα των πολιτών κατά των διοδίων

Την Κυριακή 24/1 στις 12:00μμ στο κάλεσμα του Πανελλαδικού Συντονιστικού κατά των διοδίων ανταποκρίθηκαν και συμμετείχαν κάτοικοι κοινοτήτων και επιτροπές πολιτών από όλη την Ελλάδα, και κρατήσανε ανοιχτά και ελεύθερα από το αντίτιμο του χαρατσιού των διοδίων στην εθνική οδό, τους σταθμούς των:

Ακτίου - Ρίου - Ζευγολατιού - Ελευσίνας - Αφιδνών - Τραγάνας - Λεποκαρυάς - Μαλγάρων.

Ταυτόχρονα επιτροπές ενάντια στα διόδια έκαναν παρέμβαση με υλικό στο κέντρο του Βόλου και της Κατερίνης.

Η συνεχής επιβολή νέων, αυξανόμενων διοδίων σχεδόν σε όλο το μέτωπο των οδικών αξόνων της χώρας (χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα στην Εθνική Οδό Αθηνών-Λαμίας, στην Κόρινθος-Πάτρα, από αρχές του χρόνου έχουμε αυξήσεις στη Γέφυρα Ρίο-Αντίρριο κ.λπ., ενώ μέσα στην προσεχή διετία θα έχουμε και πρόσθετες ανατιμήσεις), όπως και η τοποθέτηση περισσότερων σταθμών (μετωπικών ή πλευρικών), έχουν ως στόχο να εξασφαλίσουν υπερκέρδη στις ιδιωτικές εταιρίες και αποτελούν έμμεσο και τελειώς σκανδαλώδες φοροεισπρακτικό μέτρο της κυβέρνησης.

Πληρώνουμε διόδια, για δρόμους που τους έχουμε πληρώσει μέσω των φόρων χιλιάδες φορές. Που τους πληρώνουμε ήδη με τα τέλη κυκλοφορίας, με τους φόρους στα καύσιμα.

Είμαστε η μοναδική χώρα που αντί να μειώνονται τα διόδια ακριβαίνουν με το χρόνο, πληρώνουμε δεκαετίες διόδια για δρόμους που δεν είναι εθνικοί οδοί, πληρώνουμε διόδια για δρόμους που δεν έχουν γίνει ακόμα. Για δρόμους που δεν είναι δρόμοι.

Χαρακτηριστική είναι για την περιοχή της Θεσσαλονίκης η περίπτωση διοδίων στο Αιγίνιο. Πολλοί από τους κατοίκους της Πιερίας εργάζονται στη Θεσσαλονίκη και πλέον θα καλούνται να πληρώνουν σε καθημερινή βάση περίπου 8 ευρώ σε διόδια, δηλαδή τα διπλάσια από όσα ξοδεύουν σήμερα.

Η απόλυτα κερδοσκοπική πολιτική της εταιρείας «Αυτοκινητόδρομος Αιγαίου Α.Ε.» (εκρήξεις με δυναμίτη χωρίς μελέτες στα τούνελ των Τεμπών) είχε ως αποτέλεσμα την κατολίσθηση και το «κόψιμο» της εθνικής οδού στα δύο. Στην ουσία αυτή την στιγμή δεν υπάρχει εθνική οδός αλλά τα διόδια εξακολουθούν και όχι μόνο υπάρχουν αλλά αυξάνονται σε αριθμό και κόστος.

Η κοινοπραξία «Αυτοκινητόδρομοι Αιγαίου» στην οποία μετέχουν η γαλλική Vinci (είναι ο μεγαλύτερος μέτοχος στην κοινοπραξία Γέφυρας Ρίου-Αντιρρίου) η γερμανοϊσπανικών συμφερόντων Hohctief (συμμετέχει στην κοινοπραξία Ολυμπία οδός) και οι Ελλάκτωρ (συμφερόντων Γ. Μπόμπολα) J&P Αβαζ (των Κύπριων Ιωάννου-Παρασκευαΐδη), Αθηνά, ΑΕΓΕΚ (συμφερόντων Γ. Μαρουλή). Είναι ιδιωτικές εταιρίες οι οποίες ανέλαβαν από το κράτος την κερδοσκοπία της εθνικής οδού (υποτίθεται κοινωνική περιουσία) και την κατασκευάζουν και συντηρούν με χρήματα που δανείστηκαν από τις τράπεζες έχοντας βάλει ως εγγύηση το αντίτιμο των διοδίων.

Με απλά λόγια, αγοράσανε και εκμεταλλεύονται οι εταιρίες τους δρόμους μας με τα δικά μας χρήματα.

Όλα τα παραπάνω έχουν προκαλέσει έντονες αντιδράσεις στους πολίτες, στις τοπικές κοινωνίες. Από την Βορειοανατολική Αττική και

την Βοιωτία μέχρι την Αχαΐα και την Βόρεια Ελλάδα.

Οι διαμαρτυρίες είναι πολλές και έντονες. Πολίτες με άμεση δράση καταλαμβάνουν, στην ουσία απελευθερώνουν, σταθμούς διοδίων μη αντέχοντας τα πρόσθετα χαράτσια που βάζουν οι εργολάβοι. Με καρδιά τις Αφιδνές το κίνημα ενάντια στα διόδια έχει αποκτήσει πανελλαδικό χαρακτήρα.

Πυκνώνουν οι κινητοποιήσεις των πολιτών μέσα από τις τοπικές επιτροπές αγώνα σε όλες τις περιοχές της χώρας που πλήττονται από το νέο καθεστώς των διοδίων στους ιδιωτικοποιημένους -πρώην εθνικούς μας- δρόμους.

Πληθαίνουν οι πολίτες που δεν πληρώνουν διόδια με στόχο την κατάργησή τους στην πράξη.

Στο κίνημα αυτό μπορούμε να διακρίνουμε δύο κυρίαρχες τάσεις οι οποίες αντικατροπτίζουν και την αντίληψη για τα κοινωνικά ζητήματα γενικώς. Η πρώτη, η πιο αυθόρμητη θα μπορούσαμε να πούμε, είναι αυτή του «τοπικού αιτήματος». Ο αγώνας κατά των διοδίων ξεκίνησε όταν κάτοικοι από κοινότητες όπως αυτές των Αφιδνών και του Αιγινίου αντιμετώπισαν άμεσο οικονομικό πρόβλημα με την δημιουργία «συνόρων» μπροστά στην πόρτα του σπιτιού τους. Και η δεύτερη είναι αυτή που αντιλαμβάνεται την λύση του προβλήματος «πολιτικά». Δηλαδή στην συνολική κατάργηση των διοδίων για όλους τους πολίτες. Το κίνημα των πολιτών ή θα παλέψει ενωμένο για όλα τα διόδια και θα νικήσει ή αν καταφύγει στο τοπικό αίτημα θα κατακερματιστεί και θα ηττηθεί.

Ως διαδικασία αγώνα βλέπουμε μέσα στις κοινότητες την δημιουργία μαζικών λαϊκών συνελεύσεων με μορφή πρωτόλειας/αυθόρμητης άμεσης δημοκρατίας. Οι δήμαρχοι, οι τοπικοί κομματάρχες, οι κοινοτάρχες ακόμα και τοπικοί βουλευτές για ιδιοτελής ή και ειλκρινής ακόμα λόγους αναγκάζονται και παίρνουν τον λόγο με το κύρος της ιδιότητάς τους μεν αλλά ως ισότιμα και με ισηγορία άτομα μέσα στις συνελεύσεις. Την απόφαση και τον χαρακτήρα σε όλες τις κοινότητες τον διαμορφώνει πάντα η μαχητικότητα και η διάθεση των κατοίκων. Στις πόλεις Αθήνα - Θεσσαλονίκη - Βόλο υπάρχουν και αυξάνονται ανοιχτές επιτροπές πολιτών που αν και αποτελούνται κύρια από αριστε-

ρούς/αντιεξουσιαστές πρέπει να αποκτήσουν αλληλοεπίδραση με τις τοπικές κοινωνίες στο σύνολό τους για να μην γίνουν απλά ένα άλλο «μετωπικό σχήμα» του παραδοσιακού με την αυτοαναφορικότητα που το χαρακτηρίζει.

Ως πρακτική αγώνα που μέχρι στιγμής έχει ακολουθηθεί είναι αυτή της κατάληψης (στην ουσία απελευθέρωσης γιατί αυτοί που καταλαμβάνουν την εθνική οδό είναι οι εταιρίες) των σταθμών διοδίων. Στην πράξη γίνεται για όση ώρα κρατάει η δράση το αντινόητο. Ελεύθερη διακίνηση πολιτών μέσα στην χώρα τους, χωρίς μπάρες-χωρίς διόδια. Σιγά-σιγά όλο και πιο δυναμικές δράσεις ακολουθούν ή θα ακολουθήσουν με σπασίματα μπαρών, κατάληψης ταμείων κλπ.

Η ανταπόκριση των αυτοκινητιστών είναι φυσικά ενθουσιώδης. Κανείς δεν θέλει να πληρώνει 30 και 40 ευρώ για μια διαδρομή σαν αυτή Αθήνας-Θεσσαλονίκης. Το μεγάλο στοίχημα όμως είναι αυτό της ατομικής δράσης της ατομικής άρνησης δηλαδή του αντιτίμου. Αυτό το βήμα είναι δυνατόν να γίνει και από νομική πλευρά καθώς στην ουσία η κοινοπραξία που έχει μπάρες στους δρόμους παρανομεί αν δεν επιτρέπει την διέλευση αυτοκινητιστή που αντιδρά να πληρώσει. Σε κάθε περίπτωση η άρνησή μας να πληρώνουμε διόδια και το ανέβασμα της μπάρας για να περάσουμε δεν συνιστά κανένα ποινικό αδίκημα. Ούτε παράβαση του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας έχουμε. Γι' αυτό και η Τροχαία δεν επεμβαίνει, η μπάρα των ιδιωτικών εταιρειών στα διόδια αντιστρατεύεται και παραβιάζει την ελευθερία και δη την ελευθερία μετακίνησής μας στους εθνικούς δρόμους,, το αντίθετο η κατεβασμένη μπάρα αποτελεί παρακώλυση συγκοινωνίας. Η άρνηση της πληρωμής του αντιτίμου είναι αστική διαφορά και η αστυνομία δεν μπορεί να επέμβει. Η μοναδική νόμιμη οδός για την κοινοπραξία είναι αυτή του αστικού δικαστηρίου. Στις μέχρι τώρα 200.000 παραβιάσεις που γίνανε μέσα στο 2009 (και που είναι λίγες αν σκεφτούμε ότι μόνο σε μια ημέρα αργίας φεύγουν από την Αθήνα 500.000 αμάξια) καμιά κλήση για πρόστιμο δεν έχει κοινοποιηθεί.

Το κίνημα κατά των διοδίων καθώς αυξάνει την δυναμική τους είναι αναμενόμενο ότι θα αντιμετωπίσει την καταστολή. Ήδη στις 24 Ιανουαρίου στις Αφιδνές υπήρχε, αστυνομική δύναμη των Μαρ παρουσία εισαγγελέα, ο οποίος απειλούσε για συλλήψεις. Αυτή η προσπάθεια δεν εμπόδισε βεβαία την δράση των κατοίκων της αττικής να απελευθερώσουν τα διόδια για 2 ώρες. Όμως προκάλεσε ίσως και την πρώτη δίωξη στο κίνημα αυτό. Την εκφοβιστική μήνυση, από μεριάς της Νέας Οδού ΑΕ, εναντίον του μέλους του Συντονιστικού επιτροπών αγώνα Κώστα Λίτσα- πρόεδρου της κοινότητας Μαλακάσας, με την κατηγορία της «παρακώλυσης» συγκοινωνιών. Αυτή η ανυπόστατη κατηγορία, που έγινε με αφορμή την μεγάλη πανελλαδική κινητοποίηση της Κυριακής 24-1-10 θυμίζει την λαϊκή ρήση «φωνάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης». Γιατί είναι οι ίδιες οι εταιρίες που παρεμποδίζουν με τις μπάρες την ελεύθερη μετακίνηση των πολιτών και όχι οι κάτοικοι.

Το πανελλαδικό συντονιστικό ενάντια στα διόδια (<http://www.diodiastop.blogspot.com>) είναι μια ανοιχτή και αγωνιστική διαδικασία όπου η συμμετοχή μας είτε ως πρόσωπα είτε μέσα από ανοιχτές παρόμοιους τύπου συλλογικότητες είναι ευπρόσδεκτη. Ας ενώσουμε τις δυνάμεις μας. Μαζί μπορούμε.

Αθανάσιος Γεωργιάς

Οι μετανάστες ως διαρκής κρίση ταυτότητας

Η αρχίσω κάπως παράδοξα. Όμως είναι μια αποστροφή του Σαμαρά που πραγματικά συμπυκνώνει το διακύβευμα σε σχέση με την ιθαγένεια. «Το πρόβλημα των νόμιμων μεταναστών στην ελληνική κοινωνία δεν είναι απλά θέμα πολιτογράφησης τους. Είναι και θέμα ενσωμάτωσής τους στο σώμα και τον πολιτισμό της χώρας. Των ίδιων και ιδίως των παιδιών τους που γεννήθηκαν εδώ». Ο δεξιός λόγος του Σαμαρά θέτει έναν ευρύτερο προβληματισμό, τη σχέση ανάμεσα στην έννοια του πολίτη και στην κοινότητα μνήμης. Το έθνος ως ιστορική κατασκευή μπορεί να επιβιώσει μιας ευρύτατης αλλαγής των υποκειμένων που είναι φορείς της ομογενοποίησης. Εδώ είναι και το κρίσιμο στοιχείο της μάχης που δίνεται. Ο μετανάστης είναι πλέον ένα σημείο ρήξης, μια ρωγμή σε ένα επιβεβλημένο συνεχές. Αν τα κινήματα αναλογιστούν αυτή τη διάσταση και αναγνωρίσουν ότι εφόσον δεν υπάρχουν μηχανισμοί για την ενσωμάτωση ευρύτερων πολιτιστικών πολλαπλοτήτων στο δυτικό κόσμο, η μόνη ενοποίηση που προκύπτει είναι η καταπίεση και μόνο συμβάν εκπλήρωσης αυτής της ενοποίησης είναι η εξέγερση. Άρα εδώ δεν γίνεται μια μάχη στη γνωστή αρένα των αιτημάτων ευαισθησίας αλλά μια πολιτική σύγκρουση που θα καθορίσει το εύρος των δυνατοτήτων ρήξης. Ζητούμενο η πολιτική αυτοοργάνωση των μεταναστών.

Η ιστορική διαδρομή που ήθελε από έναν ανομοιογενή πληθυσμό να παράγει έναν λαό μπορεί πλέον να αποδομηθεί, και μάλιστα όχι από μια παγκόσμια διακυβέρνηση αλλά από την έκρηξη μια πολύπλοκης έκφρασης της καταπίεσης, από τη ρήξη με τις κατεστημένες ταυτότητες. Η συγκρότηση εθνικής ιστοριογραφίας και εθνικού αφηγήματος, η μεταβίβασή τους μέσω της εκπαίδευσης και η οργάνωση μιας ιστορικής κουλτούρας με σύμβολα, γιορτές και επετείους, που ήταν μια ιδιαίτερα βίαιη ενέργεια, χάνει τη λειτουργικότητά της, γίνεται οριστικά αντικείμενο μιας κοινωνικής μάχης εκ νέου. Η κυριαρχία αδυνατεί πλέον να καταστήσει σαφή την πολιτιστική της πρόταση και περιορίζεται στο φόβο, έτσι όμως αδειάζει το κοινωνικό πεδίο από τους συμβολισμούς των δυνατοτήτων και των προοπτικών μιας ένταξης, δεν μπορεί να μεταφράσει την πολυπλοκότητα, μπορεί μόνο να την καταστείλει. Αυτό είναι το πεδίο που εμείς οριοθετούμε με την ιθαγένεια και όχι μια νομική πρόταση συγκρότησης της έννοιας του Έλληνα πολίτη σε νέα βάση.

Πρέπει να αντιληφθούμε ότι ο πυρήνας της εξουσιαστικής λογικής παραμένει ως έχει. Δηλαδή η πίστη στην υπεροχή του δυτικού πολιτισμού και η βίαιη προσπάθεια ομογενοποίησης του κόσμου με τον όρο εκδημοκρατισμός παντού, μαζί με την πλήρη αδιαφορία για την καταστροφή

των φυσικών πόρων οδηγεί στη διάλυση ολόκληρων εκτάσεων κρατών, ακόμα και ηπείρων. Δημιουργείται έτσι ένα τεράστιο ανθρώπινο πλεόνασμα χωρίς ελπίδα επιβίωσης που μετακινείται δυτικά. Απέναντι σε αυτή την κίνηση, τα κράτη υποδοχής απαντούν με πολεμικές κραυγές, στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, άντληση των νομοθετικών ρυθμίσεων από το απόθεμα ακροδεξιών ρατσιστικών λογικών (όπως η πρόταση για στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων στην Αφρική) ή από το δόγμα της αποτελεσματικότητας. Έχουμε ενίσχυση του ιδεολογικού μηχανισμού που καθιστά το διαφορετικό εξ' ορισμού ένοχο. Αντιτρομοκρατικοί και αντιμεταναστευτικοί νόμοι βγαίνουν από την ίδια μήτρα καταστολής και ομογενοποίησης. Στεγανοποιούνται οι διάφορες κοινότητες. Την εποχή που όλα έχουν την γονιδιακή τους εξήγηση, ο αποκλεισμός του ξένου καθίσταται αναπόφευκτος. Απλώς είναι το σύνολο της κοινωνίας που παίρνει το ρόλο του εν δυνάμει ενόχου και είναι η σύγκρουση που αποβάλλεται από τον κοινωνικό ιστό ως παράνομη πράξη.

Τα κινήματα οφείλουν να συγκροτήσουν έναν πυρήνα ζητημάτων που θα ζητούν την αλλαγή των δεδομένων, της ίδιας της έννοιας της ιθαγένειας. Το μήνυμα είναι “με” τους μετανάστες και όχι “για”, αλλά στη βάση ενός κοινού νήματος, αυτού της καταπίεσης. Αν αυτό το νήμα μένει σε δεύτερη μοίρα απέναντι σε διαφορές είτε εθνολογικές είτε θρησκευτικές είτε ακόμα πολιτισμικές δημιουργούνται οι όροι για την επικράτηση της ακροδεξιάς λογικής. Η αριστερά δεν μπορεί πλέον να κινείται στη βάση της εκπροσώπησης ούτε στην αδιέξοδη λογική των ξένων εργατών που πρέπει απλώς να διεκδικούν, ότι και οι άλλοι εργάτες, διότι το κοινωνικό σώμα των μεταναστών έχει τρομερές κατανομές που δεν χωράν σε αυτού του τύπου τις αφαιρέσεις. Η μάχη για την ιθαγένεια σε όλους είναι μια μάχη συγκρότησης ενός νέου χώρου διευρυμένης αλληλεγγύης.

Φιλήμονας Πατσάκης

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ Το τέλος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης

Από την εποχή της εφαρμογής του Καποδίστρια, ήταν διάχυτος ο φόβος ότι εγκαταλείπεται η κοινότητα ως κέντρο της τοπικής αυτοδιοίκησης. Όντως αυτό συνέβη όπως κοινώς διαπιστώνεται εδώ και χρόνια και ο “Καλλικράτης” έρχεται τώρα να ολοκληρώσει τον καινούριο ρόλο της τοπικής Αυτοδιοίκησης. Οι ανάγκες της αγοράς που δημιουργεί το κρατικό χρήμα σε συνδυασμό με τις ανάγκες της διευρυμένης κρατικής διοίκησης μετατρέπει την τοπική Αυτοδιοίκηση σε τοπική υποκυβέρνηση της κεντρικής. η εκλογή των νέων δημοτικών αρχόντων σύμφωνα με τα κοινοβουλευτικά πρότυπα σε καμία περίπτωση δεν εξασφαλίζουν την αντιπροσώπευση ή εκπροσώπηση, όπως αποδεικνύει άλλωστε η λειτουργία και η πολιτική συμπεριφοράς των βουλευτών. Αλλάζει λοιπόν ο ρόλος της Τ.Α. με την κυβέρνηση να διευρύνεται γεωγραφικά επιχειρώντας παράλληλα και τη διεύρυνση του κύρους και της ισχύος σε μια εποχή (έστω πρώιμη) αμφισβήτησης.

Είναι γεγονός πια η υπεροχή των κοινωνικών αυτοδομών και αυτόνομων συμπεριφορών, είτε συλλογικών είτε ατομικών, έναντι του πολιτικού συστήματος. Ο “Καλλικράτης” δεν είναι τίποτε άλλο από την αναδίπλωσή του και αυτός είναι ο λόγος που κανένα πολιτικό κόμμα δεν τον απορρίπτει ολικάς.

Από την άλλη, η κοινωνική υπεροχή έστω ως δυνατότητα προσωρινής και επί συγκεκριμένου συγκρότησης ανεξάρτητα από την εξέλιξη της Τ.Α. μάλλον εκ των πραγμάτων θα καλύψει ένα κενό δημόσιο χώρο στον αντίποδα του καταρρέοντος πολιτικού συστήματος.

Μάλλον οι ανεξάρτητες αυτοδιοικητικές κινήσεις της χώρας θα συρρικνωθούν αφού η αναφορά τους είναι σε ειδικό τοπικό επίπεδο. Ο “Καλλικράτης” θα ενσωματώσει ένα κομμάτι τους, όσο χωράει, και το άλλο εάν θέλει να υπάρξει θα πρέπει να στραφεί στην συγκρότηση νέων αυτόνομων τοπικών κοινωνικών θεσμών.

Πάντως, η πιο σοβαρή αντίρρηση στον “Καλλικράτη” διατυπώνεται σήμερα από αυτές τις ανεξάρτητες αυτοδιοικητικές κινήσεις που την Κυριακή 7 Φεβρουαρίου καλούν σε ανοιχτή συνάντηση – συζήτηση στην Πάτρα.

Νίκος Ιωάννου

Καθηδικράτης και μάρκετινγκ

Μάστορας από την εποχή του Μπρισίμ (τότε που τα πλάνα έδειχναν περισσότερο κόσμο στη συγκέντρωση) στην επικοινωνιακή πολιτική των εντυπώσεων και του κενού κρότου, ο πασοκικός μηχανισμός σκάρωσε τώρα τον «Καλλικράτη». Πήρε δηλαδή το όνομα ενός αρχιτέκτονα της αρχαίας Αθήνας, το κότσαρε στις αλλαγές στο σύστημα εξουσίας στην αυτοδιοίκηση και όλοι είναι υποχρεωμένοι να γράφουν για τη «νέα διοικητική αρχιτεκτονική της χώρας». Το καταλάβαμε, παιδιά. Εσείς χτίζετε (ενώ οι άλλοι γκρεμίζουν), εσείς ανα-πλάθετε (ενώ οι άλλοι αποδομούν). Ο Σημίτης και ο διψασμένος για κομματική εξουσία «μεταρρυθμιστής» Αλ. Παπαδόπουλος είχαν διαλέξει τουλάχιστον κάτι πιο κοντινό: τον Καποδίστρια για να αντιπαραθέσουν τον «εκσυγχρονισμό» στην «παραδοσιακή» Ελλάδα των προεστών και των κοτζαμπάσηδων (είναι ακόμη ισχυρή). Εσείς βεβαίως είσαστε ικανοί, για να στηρίξετε το σχέδιό σας, να φτιάξετε και σποτάκι με εικόνες από τη “λαϊκή αυτοδιοίκηση” της εαμικής Ελλάδας (χαρά που θα έκανε τότε η παραδοσιακή Αριστερά).

Γ. ΠΑΠ.

Να μην αφήσουμε τη Μηχανιώνα να γίνει Μανωλάδα...

Εκδικάζεται στην Θεσσαλονίκη, η 4 δίκη για την απεργία των αλιεργατών της Μηχανιώνας (η οποία συνεχίζεται παρά τις 3 καταδικαστικές μέχρι τώρα αποφάσεις για παράνομη και καταχρηστική). Η απεργία των πάνω από 200 Αιγυπτίων αλιεργατών στη σκάλα της Μηχανιώνας βρίσκεται αυτή την στιγμή στο πιο κρίσιμο στάδιο της.

Η απεργία αυτή ξεκίνησε από τις 6 Ιανουαρίου, αλλά τα προβλήματα που δημιουργήσαν τις αιτίες -και αποτελούν και τα βασικά αιτήματα των απεργών- υπάρχουν εδώ και χρόνια.

Στη σκάλα Μηχανιώνας, στα 55 αλιευτικά πλοίαρια δουλεύουν εδώ και χρόνια αποκλειστικά Αιγύπτιοι μετανάστες

Η Μηχανιώνα αποτελεί την μεγαλύτερη ιχθυόσκαλα στην βόρειο Ελλάδα. Το 90% των ψαριών που δημοπρατούνται-πούλιούνται εκεί πηγαίνει στις αγορές Γαλλίας-Ισπανίας. Με πρόσχημα την κρίση, και επικαλούμενοι τις χαμηλή τιμή του ψαριού, οι πλοιοκτήτες μειώσανε τον μισθό των Αιγυπτίων εργατών από τα 800-1300 ευρώ έως και στα 300 τον μήνα.

Η ιστορία αυτή είναι πολύ παλιά. Ξεκινάει από τους αγώνες των Ελλήνων ψαράδων που ιδρύσανε και το πρώτο σωματείο το 1945. Η νίκη των ψαράδων των παλαιότερων ετών είχε ως αποτέλεσμα την εποπτεία της εκκαθάρισης των εσόδων-εξόδων κάθε μήνα της ιχθυόσκαλας του συνεταιρισμού Μηχανιώνας και τον έλεγχο των μισθών για τους αλιεργάτες. Υπήρχε λοιπόν μια διασφάλιση, με αυτό τον τρόπο, προς τήρηση των συμφωνηθέντων συμβάσεων.

Τα χρόνια όμως πέρασαν, και το πρώτο σωματείο των Ελλήνων ψαράδων πέρασε στα χέρια ανθρώπων (περίπου 90 άτομα) που μόνο στην Θάλασσα δεν εργάζονται.

Συγγενείς-φίλοι-οι ίδιοι οι πλοιοκτήτες αποτελούν τα μέλη αυτού του ιδιότυπου «εργοδοτικού» σωματείου που κανονίζει το μερτικό των 180 Αιγυπτίων που δουλεύουν πραγματικά. Χαρακτηριστικό είναι ότι με έρευνα του λιμενικού του ν. Θεσσαλονίκης αποδείχτηκε ότι ενώ από τα 90 άτομα του εργοδοτικού-παλιού σωματείου οι 86 είναι Έλληνες και 4 μόνο Αιγύπτιοι. Στα ψαροκάικα επάνω που δουλεύουν, από τα 180 άτομα βρέθηκαν 3 Έλληνες, 3 Άλβανοί και ένας Πολωνός, όλοι οι υπόλοιποι είναι Αιγύπτιοι.

Η κατάσταση αυτή έφερε και την ανάγκη για τη δημιουργία σωματείου Αιγυπτίων αλιεργατών με στόχο να αγωνιστεί και να διεκδικήσει την συμμετοχή των αλιεργατών στην δημοπρασία της ιχθυόσκαλας. Αυτό είναι και το βασικό αίτημα της απεργίας τους. Το σωματείο των Αιγυπτίων υπάρχει εδώ και δύο χρόνια. Αποτελείται από ανθρώπους, πολλοί από τους οποίους δουλεύουν πάνω από μια δεκαετία στην θάλασσα.

Σαν αντίδραση στην οργάνωση των αλιεργατών οι πλοιοκτήτες είναι αποφασισμένοι να τους διαλύσουν, «αποδεκατίζοντάς» τους στην κυριολεξία, διώχνοντάς τους από την Ελλάδα έναν προς έναν. Αρκετοί από τους Αιγύπτιους έχουνε πράσινη κάρτα καθώς δουλεύουνε χρόνια. Οι περισσότεροι όμως δουλεύουνε με το σύστημα της εργοδοτικής πρόσκλησης. Δηλαδή ο εργοδότης ζητάει από το προξενείο έναν αριθμό ατόμων από την Αίγυπτο και αυτοί παίρνουνε άδεια παραμονής στην χώρα. Συνήθως ο λόγος είναι ότι είναι

έμπειροι εργάτες, επαναπροσλαμβάνονται οι ίδιοι Αιγύπτιοι εργάτες και τους ανανεώνεται η άδεια παραμονής.

Αυτήν τη γενιά των αγωνιστών ψαράδων προσπαθούν οι πλοιοκτήτες να ξεφορτωθούν από την Ελλάδα. Και για αυτό το λόγο κρατούν όμηρους τους μετανάστες, με το να παρακρατούν στα χέρια τους (παράνομα) τα αντίγραφα των ατομικών συμβάσεων εργασίας, οι οποίες είναι απαραίτητες για την ανανέωση της κάρτας παραμονής, με απώτερο σκοπό να εκδιωχθούν από τη χώρα και να έρθουν στη θέση τους άλλοι, φθηνότεροι αλιεργάτες.

Η απεργία αυτήν τη στιγμή βρίσκεται στην πιο κρίσιμη της φάση. Οι αλιεργάτες είναι πραγματικά αποφασισμένοι και ενωμένοι και αυτή η αλληλεγγύη τους έχει κάνει ανίκητους μέχρι τώρα παρά τις 3 καταδικαστικές αποφάσεις της απεργίας. Όμως οι συνεχείς πιέσεις και τρομοκρατία από την μεριά των πλοιοκτητών και ιδιαίτερα από την μεριά του προέδρου του συνεταιρισμού πλοιοκτητών Αγ Παρασκευής-Μηχανιώνας ο οποίος παρουσίασε στους απεργούς εξώδικο για ασφαλιστικά μέτρα απειλώντας με χρηματικό ποσό 5.000 ευρώ και ποινή φυλάκισης 6 μήνες τον πρόεδρο και αντιπρόεδρο του σωματείου Αιγυπτίων αλιεργατών, έχουν φέρει σε δύσκολη θέση την απεργία.

Αυτή την στιγμή μόνο ένα μικρό αλλά ειλικρινές κίνημα αλληλεγγύης από αντιεξουσιαστές τους συμπαραστέκεται είτε στα δικαστήρια, είτε στην δημοσιοποίηση της υπόθεσής τους, είτε οικονομικά, είτε (και ίσως είναι το πιο σημαντικό) με δεσμούς φιλίας και ειλικρινούς αλληλεγγύης στην καθημερινότητα της απεργίας.

Το ΠΑΜΕ είναι και αυτό εκεί, αλλά πραγματικά είναι, τουλάχιστον ύποπτη η νομική υποστήριξη που παρέχει. Μια υπεράσπιση από τους δικηγόρους του ΠΑΜΕ όπου και στις 3 υποθέσεις που εκδικάστηκαν έδειχνε παντελή ανικανότητα και ζήλου όσον αφορά την διεκδίκηση της υπόθεσης σε αντίθεση με την διάθεση της ενάγοντας αρχής των πλοιοκτητών.

Ο αγώνας αυτός δεν έχει ακόμα δεχτεί τη συμπάρασταση που του αρμόζει, όχι μόνο από την κοινωνία της Θεσσαλονίκης αλλά ούτε και από ανθρώπους που συμμετέχουν στον αριστερό/αντιεξουσιαστικό χώρο.

Ο αγώνας αυτός πρέπει να συνεχιστεί στην υπεράσπιση των μεταναστών απεργών και μετά την λήξη της απεργίας, όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα αυτής.

Πρέπει ΟΛΟΙ μας να δώσουμε το παρόν αυτήν την Τετάρτη 3 Φεβρουαρίου στις 9.00πμ στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης.

Όπως είχαμε διαπιστώσει το Σεπτέμβριο στο πολιτικό τμήμα της ΑΚ Θεσσαλονίκης οι μετανάστες σπάνε τα δεσμά της «αλληλέγγυας εκπροσώπησης» και αυτοοργανώνουν μόνοι τους τη ζωή και τις διεκδικήσεις τους.

Η ανιδιοτελής και ειλικρινής αλληλεγγύη μας είναι εκτός από πολιτική επιλογή και προϋπόθεση ήθους.

Γιατί την αξιοπρέπεια των απεργών την έχουμε δει στην πράξη - ας δουν και αυτοί ότι μπορούμε να είμαστε ισάξιοι τους.

Αθανάσιος Γεωργιάδης

Η κρίση ως δυνατότητα ανατροπής των εμπορευματικών σχέσεων

Δε χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση για να διαπιστωθεί ότι η σημερινή οικονομική κρίση αποτελεί μια δομική κρίση του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που αφορά συνολικά το κοινωνικοπολιτικό επίπεδο. Όχι ως μια γραμμική διαδικασία, αλλά από τις διακυμάνσεις των κρίσεων του που ιστορικά εδραίωναν την ολοκληρωτική εξουσία και κυριαρχία του. Γιατί καταστρέφοντας ο καπιταλισμός αξίες χρήσεις για να διατηρήσει την κερδοφορία του κεφαλαίου καταστρέφει εργαζόμενους, ανθρώπινες ζωές, περιβάλλον. Δηλαδή η ίδια κρίση είναι ο καπιταλισμός που εδράζεται στην ύπαρξη του κέρδους και της εμπορευματικής καταναλωτικής κοινωνίας και όχι απλά τα ποσοστά κερδοφορίας του κεφαλαίου αν είναι υψηλά ή χαμηλά ή στην παρεμβατική ισχύ του κράτους. Με αυτή την έννοια η κρίση αγκαλιάζει όλες τις πτυχές της ανθρώπινης- κοινωνικής δραστηριότητας, καθώς και τις δυνατότητες των κοινωνικών αντιστάσεων απέναντι στην πολιτική και οικονομική κυριαρχία του.

Θυμίζουμε ότι το '29 παρόλο που η χρηματιστηριακή αγορά, η βιομηχανία και το εμπόριο κατέρρευσαν, ο καπιταλισμός όχι μόνο επιβίωσε, αλλά ανασυγκροτήθηκε και βγήκε από την κρίση ισχυρότερος. Ή για να το πούμε διαφορετικά, ενώ σήμερα όλοι οι διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί διαβεβαιώνουν ότι στην σημερινή οικονομική κρίση χάνονται καθημερινά δις δολάρια, το εύλογο ερώτημα που αμέσως τίθενται είναι που πηγαίνουν. Η απάντηση σχεδόν θεωρείται αυτονόητη. Ανακυκλώνονται ανάμεσα σε διεθνείς κερδοσκοπικούς οργανισμούς και αδηφάγα αρπακτικά του κεφαλαίου και ξανακαταλήγουν στις τράπεζες, που εντωμεταξύ ενισχύονται σημαντικά από τα κράτη, και αυτές με τη σειρά τους τα ξαναδανείζουν σε επιχειρηματίες. Οι οποίοι στη συνέχεια ανοίγουν ένα νέο πιο σκληρό κύκλο καπιταλιστικής ανάπτυξης, που βασίζεται σε νέες επενδύσεις και στην υπερεκμετάλλευση και με αποτέλεσμα τη νέα σταδιακή έναρξη παραγωγής υπερκερδών και κατά συνέπεια τη νέα υπερσυσσώρευση κεφαλαίων(βασικός παράγοντας της τωρινής κρίσης). Πρόκειται για το σύγχρονο «Νιου Ντιλ» της νέας μοιρασιάς

και της νέας κοινωνικοοικονομικής αναδιανομής στα αφεντικά, που ευέλικτα οι κυβερνώντες με τις πολιτικές τους διευκολύνουν.

Το ζήτημα όμως δεν είναι αν με τον κρατικό παρεμβατισμό, μικρό ή μεγάλο ξαναεπανεέλθει στα πρότερα επίπεδα η κερδοφορία του κεφαλαίου για να υπάρχει η αναγκαία ροή χρήματος και να λειτουργήσει ή να καταρρεύσει η αγορά. Αντίθετα, το ζήτημα είναι η ύπαρξη και η ανάπτυξη συγκρουσιακών κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων τέτοιων, που θα καταρρίπτουν στην κοινωνία τα ιδεολογήματα της εξουσίας περί ανάπτυξης και που θα θέτουν την ανθρώπινη δραστηριότητα πέρα και έξω από την σφαίρα επιρροής του εμπορεύματος. Ένα από παράδειγμα είναι ο μετασχηματισμός τομέων της κοινωνικής πρακτικής και των κοινωνικών πόρων από την ανταλλακτική αξία στην αξία χρήσης. Από τώρα και όχι σε κάποιο μακρινό μέλλον. Καταστρέφοντας τις εμπορευματικές σχέσεις με απόπειρες παραγωγής-διανομής-κατανάλωσης που δε θα είναι υποδουλωμένες στο κέρδος, αλλά θα λειτουργούν στην βάση κριτηρίων της κοινωνικής οικολογίας, της τοπικότητας, των ανθρώπινων αναγκών και της άμεσης δημοκρατίας. Κι ακόμα, με αυτοοργανωμένες δομές και κοινωνικές αντιστάσεις τέτοιες, που θα αμφισβητούν την παντοδυναμία του αγοραίου κρατισμού και θα αποτελούν την εμπροσθοφυλακή αναζήτησης της «ουτοπίας από το μέλλον» εδώ και τώρα, διεκδικώντας κινηματικά και επανακτώντας έμπρακτα ΔΗΜΟΣΙΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΓΑΘΑ, π.χ. όπως αυτά της στέγης και της τροφής.

Με λίγα λόγια ο καπιταλισμός δεν κινδυνεύει τόσο από τις περιοδικές κρίσεις του, όπως η σημερινή, που είναι από τις πλέον σοβαρότερες, αλλά από τη δυνατότητα των εκατομμυρίων θυμάτων του να συνειδητοποιήσουν και να πράξουν ανάλογα, δίνοντας τη χαριστική βολή ανατροπής του τη στιγμή που αυτός ετοιμάζεται να ανασυγκροτηθεί σε βάρος τους.

Θ.Θ.

Οι Γκαιμπελίσκοι του εθνικοπατριωτισμού

Το τελευταίο διάστημα έχει ανοίξει μεγάλη συζήτηση γύρω από την τοποθέτηση της Θάλειας Δραγώνα ως ειδικής γραμματέως στο υπουργείο Παιδείας. Ένας ολόκληρος συρφετός από συντηρητικά και αντιδραστικά στοιχεία από τον πολιτικό κόσμο, την εκκλησία έως τους υμνητές των ταγματασφαλιτών και του Γ' Ράιχ, εξαπέλυσαν μια συντονισμένη επίθεση στη Δραγώνα. Εφαλτήριο σημείο της αντιπαράθεσης αποτελεί το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο «Τι είν' η Πατρίδας μας;», στο οποίο η Δραγώνα γράφει αλλά και έχει την επιμέλεια.

Αιτία αυτής της αντιπαράθεσης είναι οι γενικές θέσεις της Δραγώνα γύρω από την έννοια του έθνους, ότι δηλαδή τα σύγχρονα έθνη (προφανώς και το ελληνικό) αποτελούν ιστορικές κατασκευές των τελευταίων τριών αιώνων, αποτέλεσμα κοινωνικοπολιτικών συγκρούσεων. Από αυτή τη γενική θεώρηση ξεκίνησε ένας πόλεμος λάσπης από διάφορους Γκαιμπελίσκους, οι οποίοι μην μπορώντας προφανώς να απαντήσουν, εξαπέλυσαν προσωπικά λογύδρια εναντίον της Δραγώνα. Κάτι αντίστοιχο με το θέμα της Ρεπούση. Αναφορικά με το βιβλίο, η ξεφτίλα τους ξεπέρασε κάθε σημείο μιας και οι αντιφάσεις ήταν τεράστιες, ενώ δεν μπόηκαν καν στον κόπο να το διαβάσουν.

Δεν θα υπερασπιστούμε τη Δραγώνα ούτε ως άτομο ούτε τη θεσμική της θέση. Αλλά δεν μπορεί να αφήνεται αναπάντητη η ξεφτίλα του εθνικοπατριωτισμού, ειδικά όταν αυτός χρησιμοποιεί μεθόδους του μεγάλου διδάξαντα της προπαγάνδας της ναζιστικής Γερμανίας, απέναντι σε ένα ζήτημα στο οποίο η σύγχρονη Ιστορία δεν μασά τα λόγια της. Ειδικά σε αυτήν τη συγκυρία που το μεταναστευτικό, το ζήτημα της ιθαγένειας αλλά και της οπτικής του «Άλλου» τίθεται στην κοινωνία.

Νίκος Κατσιαούνης

«Το πανελλαδικό συντονιστικό (των αγροτών) είναι
αχταρμάς που αγγίζει τα όρια του αναρχοσυνδικαλισμού»
– υπουργός αγροτικής ανάπτυξης Κατερίνα Μπατζελή.

Τελικά τι εκφράζει αυτό το ΠΑΣΟΚ; Γιατί εδώ έχουμε
ιδεολογική αντίφαση. Από τη μία η “αντιεξουσιαστική”
προσέγγιση του Ναπολέοντα Χρυσοχοϊδη και του αρχηγού
του, απ’ την άλλη η διαμετρικά αντίθετη άποψη της
υπουργού. Ας το ξεκαθαρίσουν τι είναι, γιατί μας έχουν
μπερδέψει: Η ιστορία του αναρχικού κινήματος απαιτεί
σύντομα ξεκάθαρη απάντηση.

T.A.

Απαγόρευση φιλιών στο Γκάζι

Έως τώρα, το Γκαζοχώρι στην Αθήνα παρουσιαζόταν ως μια περιοχή
με γκέι και λεσβιακά μαπαράκια όπου μπορούσες να εκφραστείς και να
διασκεδάσεις με ασφάλεια και πιο ελεύθερα από ό, τι ίσως σε άλλες περιοχές.
Για μια ακόμη φορά, αυτή η βιτρίνα του Γκαζιού έσπασε και αναδύθηκε η
ομοφοβία που βρωμάει, όταν τον προηγούμενο μήνα η λεσβία ιδιοκτήτρια
ενός μπαρ απαγόρευσε σε δυο αγόρια να φιλιούνται λέγοντάς τους πως
είναι προκλητικοί και αναρωτώμενη τι λάθος έχει κάνει και το μαγαζί της
έχει γεμίσει με ομοφυλόφιλους.

Πέρα από τα υπέρογκα κέρδη που βγάζουν οι επιχειρηματίες του Γκαζιού
εξαγοράζοντας την υποτιθέμενη σεξουαλική ελευθερία που σου παρέχουν
όποτε και όταν θέλουν, προσπαθούν με διάφορους τρόπους να κάνουν επίδειξη
δυνάμεως σε κάποιες lgbt ακτιβιστικές οργανώσεις θέτοντας ακόμη και
όρους για το πώς θέλουν να γίνει το Φεστιβάλ Υπερηφάνειας προκειμένου
να το χρηματοδοτήσουν, αλλά και απειλώντας να δημιουργήσουν ένα «δικό
τους» Φεστιβάλ.

Αν και οι ίδιοι-ες γκέι και λεσβίες, το ομοφοβικό τους προσωπείο δεν μπορεί
να κρυφτεί, και συχνά η επιχειρηματική ταυτότητα υπερτερεί της γκέι και
λεσβιακής. Για αυτό είναι καιρός να αναρωτηθούν οι γκέι, οι λεσβίες και
οι αμφί που στηρίζουν τα μαγαζιά του Γκαζιού, πού ξεκινάει η ελευθερία
τους και πού σταματάει η εκμετάλλευσή τους...

Και παραφράζοντας ένα σύνθημα: «Ίδια είναι τα αφεντικά, γκέι και
λεσβιακά».

Φ.Α.

Διασάλευση της τάξης

**«Οι στρατηγοί χάνουν τη δύναμή τους, όταν οι στρατιώτες
τους αρνηθούν να πολεμήσουν, οι βιομήχανοι χάνουν τη
δική τους δύναμη, όταν οι εργάτες τους παρατάνε τη
δουλειά τους ή κάνουν κατάληψη στα εργοστάσια...»**

Χάουαρντ Ζιν, Το πνεύμα της αντίστασης ζει, Εκδόσεις Εξάρχεια

Η αστική παράδοση της κοινωνιολογίας και των πολιτικών επιστημών συνέδεε πάντοτε
την εμφάνιση της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης με μια κατάσταση κρίσης
του καθεστώτος σε κάποιο σημείο του. Έτσι, πάντοτε ή σχεδόν πάντοτε η ανάπτυξη
της άμεσης συλλογικής δράσης παρουσιάζεται από τους καθεστωτικούς αναλυτές
και δημοσιογράφους, αλλά και από το σύνολο της αριστεράς, σα μια παθογένεια
που με όλα τα μέσα πρέπει να αποτραπεί. Η υποβάθμιση και ο περιορισμός της
στο επίπεδο του «περιθωριακού», αρνείται ολόκληρη τη συγκρουσιακή σημασία των
συλλογικών διαδικασιών δράσης και το σπάσιμο των ορίων του καθεστώτος και με
αυτή την έννοια τα Δεκεμβριανά του 2008 δεν θα μπορούσαν σε καμιά περίπτωση να
ξεκινήσουν ή να ενταχθούν στις σφαίρες επιρροής του συνόλου της αριστεράς, αλλά
μόνο της μητροπολιτικής κοινωνικής αντεξουσίας.

Σύμφωνα με την παραπάνω αστική λογική θα έπρεπε η συλλογική αντίσταση και
δράση στις σημερινές συνθήκες οικονομικής κρίσης να εμφανίζεται με μαζικούς
όρους ανατροπής και ρήξης. Δεν επαληθεύεται όμως, αλλά και αυτή που υπάρχει
αδυνατεί να ξεπεράσει τα όρια που το καθεστώς κάθε φορά βάζει. **Τρανό παράδειγμα
η ανάπτυξη της εργατικής δράσης που στην πλειοψηφία της ετεροκαθορίζεται
και εξαρτάται μόνο από τις επιθετικές πολιτικές των κυβερνώντων και όχι από τη
στρατηγική επιλογή των εργαζομένων να ελέγχουν οι ίδιοι τους αγώνες τους και
να επιτεθούν πρώτοι με τη δικιά τους ΧΑΡΤΑ ΑΠΕΙΛΗΣ.** Θίγεται το ασφαλιστικό,
οι μισθοί, τα εργασιακά δικαιώματα, αμέσως ξεσπούν μικροί ή μεγάλοι απεργιακοί
αγώνες, συντεχνιακής κατά βάση αναφοράς, που όχι μόνο δεν νικούν, αλλά απεναντίας
είναι αμυντικοί, ηττοπαθείς αγώνες που δεν μπορούν να διαφυλάξουν τίποτα από τις
κατακτήσεις. Και, το κυριότερο, δεν θίγουν στο παραμικρό το περιεχόμενο της μισθωτής
εργασίας που εκτός των άλλων γεννά την εξατομίκευση, τον κατακερματισμό, την
αλλοτρίωση. Δεν θίγουν την πυραμίδα της ιεραρχίας, τις εμπορευματικές σχέσεις
«μαζικής παραγωγής - μαζικής κατανάλωσης», αλλά ούτε θέτουν σε κίνηση
την επαναστατική ανατροπή απέναντι σε ένα καθεστώς που γεννά τη σύγχρονη
εξαθλίωση και τις στρατιές των μητροπολιτικών προλετάρων.

Στο σημείο αυτό τίθεται το ζήτημα της επαναστατικής εκδήλωσης της συλλογικής
δράσης. Συνολικό ζήτημα που αφορά όλο το ανατρεπτικό κοινωνικοπολιτικό κίνημα
με την ανάπτυξη ενός πραγματικού επαναστατικού εργατικού κινήματος που θα
έχει ως βάση του την κοινωνία και όχι τον εργατισμό και το συντεχνιασμό, την
αυτοοργάνωση και χειραφέτηση και όχι τις ντιρεκτίβες του κρατικού συνδικαλισμού.
Το μορφωτικό, πολιτιστικό, κοινωνικό χαρακτήρα του εργατικού κινήματος και όχι
την πολιτική απάθεια, την κοινωνική απομόρφωση, την τηλεοπτική και καταναλωτική
αποβλάκωση. Την ανατροπή και όχι τις διορθώσεις. Που θα έχει την ικανότητα να
προκαλεί μεγάλες αναστατώσεις: Θα μπλοκάρει νευραλγικούς τομείς της παραγωγής-
διανομής-κατανάλωσης, θα καταλαμβάνει εργοστάσια, οργανισμούς, κρατικά κτίρια και
θα επανακτά κομμάτια του κοινωνικού πλούτου, οργανώνοντας και θέτοντας σε κίνηση
την παραγωγική διαδικασία σε αμεσοδημοκρατική βάση, όπου όλοι θα αποφασίζουν για
όλα. **Που Θα διαδηλώνει μαχητικά στα ανάκτορα των υπαιτιών, θα απειλεί και θα
εκβιάζει μαζικά και θα ανταποδίδει τα χτυπήματα των αφεντικών και του κράτους
με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, πολύμορφες συγκρούσεις και δράσεις, όχι
μόνο όταν θίγονται ανάγκες και δικαιώματα, αλλά και κάθε στιγμή που το ίδιο
επιλέξει να αντεπιτεθεί, με ή χωρίς άμεση αφορμή, αλλά με βαθιά επίγνωση της
συμβολής του στην άμεση επαναστατική αντίσταση και δράση.**

*Το παραπάνω άρθρο αφιερώνεται στον Χάουαρντ Ζιν που έφυγε από τη ζωή. Στον
Χάουαρντ Ζιν που με τα λόγια του Αντίστασης ΖΕΙ. Θα τον θυμόμαστε με μια
εικόνα από το περσινό B-FEST της BABYLONIAΣ που ήταν προσκεκλημένος,
όταν φάνηκε αδύνατο να συγκρατήσει τα δάκρυα συγκίνησής του για τη μεγάλη
υποδοχή που του επιφύλαξε ο κόσμος και για την αναγνώριση των αγώνων του για
μια άλλη κοινωνία.*

Τάκης Σκούρκος

ΣΤΑΘΕΙΣ
-
ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΟ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Το Διοικητικό σύστημα χρειάζεται μια ριζική και τολμηρή Μεταρρύθμιση που:

Α) Θα έχει κέντρο την Αυτοδιοίκηση και αφετηρία την περιφέρεια.

Β) Θα «συνομιλεί» με τα μεγάλα σύγχρονα παγκόσμια ρεύματα εναλλακτικής κριτικής:

1. Στο Αναπτυξιακό Πολιτισμικό πρότυπο.

2. Στην Οικονομική αντίληψη.

3. Στο Περιβαλλοντικό μοντέλο.

Γ) Θα στηρίζεται και θα στηρίζει τις καινούριες Συλλογικότητες και την αυτόνομη γνήσια Αυτοδιοικητική παρέμβαση, κόντρα στην κομματική Γραφειοκρατία και τους τοπικούς ηγετίσκους.

Δ) Θα αντιμετωπίζει αποτελεσματικά τα προβλήματα της διόγκωσης και της κρατικής Γραφειοκρατίας.

Αντ’ αυτών η Κυβέρνηση προχωράει σε μια «Μεταρρύθμιση» με «αναβάθμιση» των Περιφερειών και συγχωνεύσεις των Δήμων.

Οι αναβαθμισμένες Περιφέρειες ορίζονται ως 2^{ος} βαθμός Αυτοδιοίκησης. Η μεν αναβάθμιση όμως προκύπτει ως αποτέλεσμα της Κρατικής αποκέντρωσης κι όχι της Σύνθεσης των περιφερειακότερων Αυτοδιοικητικών βαθμίδων, το δε αυτοδιοίκητο είναι απολύτως αυθαίρετο και ψευδές, δεδομένου ότι η αιρετότητα και μόνον των αντιπροσώπων δεν διασφαλίζει το Αυτοδιοίκητο του Θεσμού.

Όσον αφορά στις συγχωνεύσεις, αυτές προκύπτουν αξιωματικά χωρίς τεκμηρίωση κι αποτελούν στην ουσία τον κοινό ιδεολογικό άξονα του Καποδίστρια και του Καλλικράτη παρ’ όλα τα αξιολογημένα προβλήματα ενδοδημοτικής ανισορροπίας, εξ αιτίας των ιδίων των συγχωνεύσεων.

Έτσι, αντί να διευρυνθεί η Δημοκρατία και η συμμετοχή των πολιτών, στο όνομα της «αποτελεσματικότητας», απομακρύνονται οι διαδικασίες περισσότερο απ’ τον πολίτη και μεταφέρονται περιφερειακότερα οι κεντρικοί πολιτικοί συσχετισμοί.

1. Πουθενά και σε κανένα σημείο δεν κρίνεται το ιδεολογικό και οραματικό περιεχόμενο του «Καποδίστρια».

2. Είναι σαφής η επιλογή και στον «Καποδίστρια » και στον « Καλλικράτη» του μοντέλου της Διοικούμενης Αυτοδιοίκησης δηλ. της φυγόκεντρης κατεύθυνσης της Διοικητικής πυραμίδας.

3. Καμία ριζική πολιτική τομή δεν προωθήθηκε με τον «Καποδίστρια» ούτε προετοιμάζεται με τον «Καλλικράτη».

4. Το όλο εγχείρημα του «Καποδίστρια» έμεινε ανολοκλήρωτο γιατί τα Δομικά προβλήματα καταβρόχθισαν τις εκσυγχρονιστικές αλλαγές και τώρα με τον «Καλλικράτη» επιχειρείται η υπέρβαση του προβλήματος με την αποδόμηση των όποιων Αυτοδιοι-

κητικών κατακτήσεων.

5. Η Περιφέρεια τείνει να δομηθεί ως αποσυγκεντρωμένη –κεντρική– Διοίκηση αφού δεν προκύπτει ως αποτέλεσμα της Σύνθεσης επάλληλων Περιφερειακότερων βαθμίδων.

6. Το Πολιτικό προσωπικό θα μειωθεί κατά 130.000 αντί να δημιουργηθεί κίνητρο για συμμετοχή των γνήσιων Αυτοδιοικητικών δυνάμεων.

7. Επιχειρείται η περιφερειακότερη μεταφορά των Κεντρικών Πολιτικών συσχετισμών δηλ. η άλωση της Αυτοδιοίκησης απ’ την κομματογραφειοκρατία.

Με τις Ρυθμίσεις του «Καλλικράτη»:

1) Δομούνται ανισοβαρείς εσωτερικά δήμοι (.π.χ οι τέως Καποδιστριακοί δήμοι θα έχουν τοπική εκπροσώπηση 5μελή, από ενιαίο ψηφοδέλτιο.).

2) Δεν υπάρχει **Τοπικός προϋπολογισμός** των (τέως) δημοτικών διαμερισμάτων (ούτε φυσικά των συνοικιακών συμβουλίων –συνοικιών).

3) Η Δημοτική και η Περιφερειακή Επιχειρησιακή Επιτροπή δεν αναρρούν την **προσωποκεντρικότητα** του συστήματος.

4) Δεν γίνεται λόγος για τις παρακρατημένες οφειλές και το κατά το ΙΤΑ απαραίτητο **πακέτο στήριξης** των 5 δις «μεταφέρεται» στον «Θησέα».

5) Δεν γίνεται λόγος για **παραγωγική ανασυγκρότηση** παρά μόνο για φοροείσπραξη.

6) Η πρόταση του ΙΤΑ για **30% των ΠΕΠ απ’ ευθείας** στους πρωτοβάθμιους ΟΤΑ δεν αναφέρεται ως δέσμευση.

7) Η **απλή αναλογική** υποσκάπτεται απ’ την κατανομή 2/5 και 3/5.

8) Η υποχρέωση υποβολής **εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας** των παρατάξεων είναι από αφελής έως επικίνδυνη.

9) Δεν ξεκαθαρίζεται ο τρόπος συγκρότησης των **Μητροπολιτικών δήμων**, ούτε καν ποιους δήμους αφορά.

Επειδή πιστεύουμε πως αυτή η «Μεταρρύθμιση» βάζει ταφόπλακα στην Αυτοδιοίκηση, παρεμβαίνουμε σαν Πολίτες στην κατεύθυνση δημιουργίας του ευρύτερου Μετώπου, που όχι μόνο θα αντισταθεί σ’ αυτήν, αλλά θα δημιουργήσει και θα επεξεργαστεί το Πλαίσιο μιας ριζικής Διοικητικής Μεταρρύθμισης που θα έχει κέντρο την Αυτοδιοίκηση και αφετηρία την περιφέρεια, στο απώτατο σημείο της, την Συνοικία και την Κοινότητα.

Γι αυτό το σκοπό, καλούμε πρόσωπα και φορείς της Περιφέρειας σε μια πρώτη συνάντηση, θεμελίωσης της προσπάθειας, την

Κυριακή 7 Φλεβάρη στην Πάτρα

στο στέκι Αναντί στις 5μ.μ.

ΠΑΣΟΚ: Σιγουριά, ελπίδα, προοπτική

Το θάνατο ΠΑΣΟΚ ξαναχτυπά. Μετέτρεψε εν μια νυκτί τους Αιγύπτιους αλιεργάτες σε αγρότες, υποδιπλασιάζοντας τα ασφαλιστικά τους δικαιώματα, μιας και τους υπαγάγει πλέον στον Ο.Γ.Α. (πράγμα που μεταφράζεται σε υποδιπλασιασμό της σύνταξης και περικοπή πολλών δικαιωμάτων που είχαν στο ΙΚΑ). Ταυτόχρονα, καθώς γνωρίζει από παλιά τη δοκιμασμένη συνταγή του πασοκρατικού και ελεγχόμενου συνδικαλισμού και ενώ υπάρχουν μόλις 10 Έλληνες εργάτες σε σύνολο 300, το διοικητικό συμβούλιό τους **απαρτίζεται σχεδόν καθ’ ολοκληρίαν από Έλληνες** οι οποίοι όλως τυχαίως ανήκουν στην ΠΑ.Σ.ΚΕ. (sic). Οι Αιγύπτιοι εργάτες δεν ανέχτηκαν αυτήν την κοροϊδία και δημιούργησαν ένα δεύτερο σωματείο που μπορεί να μη διαθέτει αστική νομιμοποίηση αλλά **απολαμβάνει τη μέγιστη κοινωνική νομιμοποίηση μεγάλου μέρους του εργασιακού χώρου αλλά και μεγάλου τμήματος της κοινωνίας μιας και η πορεία που έκαναν στη Θεσσαλονίκη αριθμούσε 1.000 αλληλέγγυους.**

Η σχηματοποίηση από την πλευρά της κυριαρχίας μιας “αλλοδαπής” εργατικής τάξης δεύτερης κατηγορίας (βλ. Μανωλάδα – εργάτες γης), οδηγεί αυτό το τμήμα σε παραδοσιακού τύπου προλεταριοποίηση και απόγνωση, γεγονός που οδηγεί σε συμβάντα όπως την εξέγερση στην Ιταλία και παλαιότερα, αν και με κάποιες διαφορές, στα γαλλικά προάστια.

Εμείς από την πλευρά μας, ως κομμάτι της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, δηλώνουμε καταφανώς ότι θα είμαστε δίπλα στα αδέρφια με όποια μέσα πάλι διαλέξουν για να κερδίσουν τα αυτονόητα που τους ανήκουν και τα οποία η ληστρική κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. τους στερεί. Άτακτο (αστικά) το σωματείο των Αιγυπτίων εργατών, άτακτοι και εμείς, ταιριάζουμε. Μαζί με τη δρώσα κοινωνία, μαζί με τα αγωνιστικά κομμάτια της, παλεύουμε ενάντια στη νέα πασοκική λαίλαπα. Θα είμαστε παντού.

Μάνος Ε.

Η πηλαστή συνείδηση

Το τελευταίο διάστημα και με πρόσχημα την κρίση, η οικονομία έχει αρχίσει να αυτονομείται όλο και περισσότερο από τη σφαίρα του πολιτικού. Η συνεχής επίκληση κατάστασης έκτακτης ανάγκης μαζί με τη φιλολογία της κατάρρευσης φιλοδοξεί να δώσει στους ηγεμόνες την πολυπόθητη ελευθερία όλων των αποφάσεων για την οικονομία. Η κρίση παρουσιάζεται περίπου σαν ένα φυσικό φαινόμενο δυνατό να θεραπευτεί μόνο στα χέρια των τεχνοκρατών.

Η οικονομία, όπως και κάθε τι που το παίζει «επιστήμη», διέπεται από κανόνες γενικούς και από αρχές παγκόσμιες. Έλα μου, όμως, που αυτή η επιστήμη βρίσκεται σε κρίση και πρέπει όλοι εμείς να αφήσουμε την τύχη μας στους τεχνοκράτες. Μόνο που αυτοί οι ειδικοί είναι πάντα από την ίδια φάρα και εδώ και δεκαετίες εφαρμόζουν επάνω μας τις ίδιες συνταγές – όχι πάντα με ιδανικά αποτελέσματα είναι η αλήθεια.

Κατάρρευση Ρωσίας το 1997 (τη χρονιά που οι νεοφιλελεύθεροι απέδιδαν στον υπουργό οικονομικών της τον τίτλο του πλέον επιτυχημένου στον κόσμο), κατάρρευση Αργεντινής (τότε που ο Ανδριανόπουλος μίλούσε για το αργεντίνικο οικονομικό θαύμα), κατάρρευση Ιρλανδίας (σας θυμίζω ότι ο Κώστας Καραμανλής το 2003 υποσχόταν να μας φέρει τις οικονομικές συνταγές της Ιρλανδίας – και εν μέρει το κατάφερε), κατάρρευση Αλβανίας και ο κατάλογος δεν έχει τέλος.

Στον αντίποδα, η ευρωπαϊκή αριστερά που από την εποχή του Κένυς παραμένει εγκλωβισμένη στο ίδιο αναπτυξιακό παραμύθι, δεν έχει να προτείνει τίποτα παραπάνω από φαιδρότητες. Και δικαίως ο κόσμος της γυρίζει την πλάτη γιατί κατά βάθος κατανοεί ότι δεν έχει εναλλακτικό σχέδιο. Οι νεοφιλελεύθεροι έχουν απόλυτο δίκαιο όταν βροντοφωνάζουν πως οι πολιτικές της αριστεράς δεν οδηγούν σε κανέναν παράδεισο αλλά στο ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα και μάλιστα με πιο επώδυνες τελικές λύσεις.

Εδώ που φτάσαμε δεν έχουμε άλλη λύση. Πρέπει να πάρουμε το νήμα από πολύ πίσω. Ίσως και πιο πίσω απ’ τον Μαρξ. Πρέπει να καταλάβουμε πως οι τεχνοκράτες οικονομολόγοι δεν είναι επιστήμονες αλλά ιεροκήρυκες μιας συγκεκριμένης ιδεολογίας, του καπιταλισμού. Πρέπει να καταλάβουμε πως για να απελευθερώσουμε τη ζωή μας από τον καπιταλισμό πρέπει να απελευθερώσουμε τις ανάγκες μας από την τεχνική γλώσσα των οικονομολόγων. Πρέπει να ανατρέψουμε την ανάπτυξη, να διαλύσουμε την οικονομία και να αναθέσουμε κάθε ζωντανή ανθρώπινη ανάγκη στη διευθέτηση της πολιτικής συλλογικής απόφασης, να αναθέσουμε τη ζωή μας στο καθεστώς της ελευθερίας.

αμανές

....μια βραδιά, στεγανή, που δεν έμπαζε κρύο...

...κι ενώ το ροκ φαίνεται να έχει σε όλη την Αθήνα την τιμητική του, με το Διονύση Σαββόπουλο νάχει κλείσει τις μισές αίθουσες με αφιερώματα, στους μετά το '60 εκδρομείς και τις κυρίες τους, εμείς στο ΝΟΣΟΤΡΟΣ μια μέρα με βροχή, περάσαμε κάποιες ώρες, χωρίς νάυλον ντέφια και ψόφια κέφια. Ήταν οι Σπυριδούλα εκεί, που τραγούδησαν και έπαιξαν μοναδικά όπως ξέρουν και δικά τους και αλλωνών, εξάλλου στο τέλος - τέλος όλα δικά μας είναι όταν τ' αγαπήσουμε και τραγουδήσαμε κι εμείς και χορέψαμε κι ευχαριστηθήκαμε και νοσταλγήσαμε και συγκινηθήκαμε και

όπως πέραγε η ώρα και καθώς τους σκεφτόμουν από το «Φλου» μέχρι «Το βλέμμα των Ανθρώπων» με ενδιάμεσα Ταξίδια στο Κέντρο της Πόλης σε Τροχιά με Απόκλιση, μου καρφώθηκε η σκέψη πως αν έπρεπε να δώσω ένα τίτλο στο συγκρότημα που παίζει το σάουντρακ της εφηβείας μου, θάταν **Οι Συνεπείς του Ροκ**.

M.M.

Για την Mary Daly – φιλόσοφος ριζοσπάστρια φεμινίστρια λεσβία (1929-2010)

Η Μέρι Ντέιλι κρατάει τη Λάβρυ που είναι ένα από τα σύμβολα των λεσβιών και αρχαίο σύμβολο της γυναικείας δύναμης στον μινωικό πολιτισμό.

Εχω παρακολουθήσει τη Μέρι Ντέιλι να κάνει διάλεξη σ' ένα κατάμεστο και γεμάτο συγκίνηση ακροατήριο στο κέντρο της Μπολόνια στην Ιταλία, τον Μάη του 1991, στο πλαίσιο της λεσβιακής εβδομάδας που είχαν οργανώσει τότε λεσβιακές ομάδες και οργανώσεις από διάφορες πόλεις της Ιταλίας. Ο τίτλος της ήταν «Μια πειρατίνα στους καιρούς μας – Το ταξίδι μιας ριζοσπάστριας φεμινίστριας φιλοσόφου». Λέγοντας πειρατίνα εννοούσε ότι παρενέβαινε πειρατικά με τον φεμινιστικό - λεσβιακό λόγο της στο πατριαρχικό κατεστημένο.

Η Μέρι Ντέιλι δίδασκε στο καθολικό πανεπιστήμιο ιησουϊτών της Βοστώνης φεμινιστική και λεσβιακή φιλοσοφία και ηθική. Το να σταθεί και να παραμείνει μέσα σ' αυτόν τον ακαδημαϊκό χώρο (μέχρι το 1999) και να διεκδικήσει ειδικά χώρο για να μπορούν να υπάρχουν και οι γυναίκες/λεσβίες ήταν όλα αυτά τα χρόνια αποτέλεσμα συνεχούς αγώνα και συγκρούσεων. Το πρώτο βιβλίο της, που ήταν και η διδακτορική διατριβή της, ήταν το «Η Εκκλησία και το δεύτερο φύλο» (The Church and the Second Sex, 1968) και σε αυτό καταγγέλλει το μισογυνισμό της χριστιανικής εκκλησίας, ζητώντας ισότητα. Μετά από αυτήν την έκδοση την απέβαλαν από το Κολέγιο (πανεπιστήμιο) αλλά χάρι στον αγώνα των φοιτητών της (γυναικών αλλά και αντρών) την πήραν πάλι και συνέχισε να διδάσκει. Μετά από αυτό, εκδίδεται το βιβλίο της «Beyond God the Father: Toward a Philosophy of Women's Liberation» (1973) (Πέρα από τον Θεό Πατέρα: Μια φιλοσοφική σκέψη για την απελευθέρωση των γυναικών), στο οποίο κάνει μια συνολικότερη κριτική για το μισογυνισμό της θρησκείας. Τα επόμενα βιβλία της είναι το «Gyn/ecology» (Γύν-οικολογία), το «Pure

Lust» (Καθαρός πόθος), το «Wickedary» (μετάφραση κατά προσέγγιση «επιθυμία για αμαρτία»).

Η Μέρι Ντέιλι ξεκίνησε ένα ταξίδι πιο πέρα από την πνευματικότητα της πατριαρχίας που είναι κεντραρισμένη σ' ένα Θεό-αντικείμενο, και έμεινε σε όλη την πορεία της σταθερή σε μια βαθιά αίσθηση ιερότητας η οποία δεν περιορίζεται στο χώρο και στο χρόνο των εκκλησιών και των τελετουργικών της πατριαρχικής θρησκείας.

Από τότε που εκδηλώθηκε ως λεσβία απομακρύνθηκε ακόμη περισσότερο από τις εγκεφαλικές κατασκευές της πατριαρχίας. Το ταξίδι της ήταν το ταξίδι μιας πειρατίνας και αμαρτωλής που είχε φύγει από την κατάσταση της ιδιοκτησίας. Στο βιβλίο της «Outercourse» (Εξω από το δρομολόγιο) μιλάει για την αποσπασματικότητα στην οποία εξαναγκάζονται να ζούμε. Το «Wickedary» είναι μια λεξικογραφική πρόταση που αφαιρεί όλες τις ανδροκεντρικές λέξεις από τη γλώσσα και προτείνει ένα νέο λεξιλόγιο που περιλαμβάνει τις γυναίκες αφού η υπάρχουσα γλώσσα ανήκει στο αντρικό κατεστημένο και τις αφήνει απ' έξω. Θα λέγαμε γι' αυτήν ότι είναι μια προδρόμιση της Τζούντιθ Μπάτλερ που είναι σήμερα η σημαντική φωνή στα γυναικεία ζητήματα. Τα βιβλία της έχουν μεταφραστεί σε άλλες γλώσσες, στα Ελληνικά όχι, ενώ θα είχαμε απόλυτη ανάγκη να είχαμε στα Ελληνικά το «Η Εκκλησία και το δεύτερο φύλο» ή το «Πέρα από τον Θεό-Πατέρα»... Ήταν μια σπουδαία γυναίκα, αγωνίστρια και εμπνεύστρια. Μιλούσε και απογείωνε το ακροατήριό της.

Ιωάννα Μο.

Η κτηνωδία

“είπαν στον πατέρα μου ότι θα ζήσει καλύτερα αν αγοράσει ένα ψυγείο. Σε μένα είπαν ότι θα ζήσω καλύτερα αν αγοράσω ένα ψυγείο και ένα αυτοκίνητο. Εγώ πήρα δύο ψυγεία και δύο αυτοκίνητα και ποτέ δεν έπαψα να ζω σα μαλάκας”.

Ο τρόπος που καταναλώνει ο νεοέλληνας είναι κτηνώδης. Η πλήρης παραίτηση, η γενικευμένη ασημαντότητα αλλά και η ολοκληρωτική απουσία του “σώματος”, καθιστούν την κτηνωδία έναν αποενοχοποιημένο τρόπο, αφού στο “προφανές λιντσάρισμα” δεν συμμετέχει σωματικά κανένας. Το βίωμα απαιτεί και σωματική συμμετοχή στο πράττειν, η απουσία του όμως ακρωτηριάζει το βίωμα σε μια ημιτελή “ψυχική” διαδικασία άκρως υποκριτική.

Η διαχωρισμένη αυτή ζωή δημιουργεί στο άτομο την ψευδαίσθηση ότι βρίσκεται με πολλούς ενώ στην ουσία είναι μόνος του. Η επικοινωνία, η χειραψία, η σωματική επαφή, έχουν αντικατασταθεί με μεσολαβητικά μηνύματα που εκπέμπονται και λαμβάνονται τηλεπικοινωνιακά ή διαδικτυακά. Είναι τόσα πολλά αυτού του είδους τα μηνύματα όσα για να αντικαταστήσουν μια πραγματική συνέντευση ή συμφωνία με σκοπό να την αναιρέσουν, αναιρώντας ταυτόχρονα το σύνολο της σχέσης, πνίγοντάς την στα email. Η γλώσσα καθώς και η μπαταρία του κινητού προσαρμόζονται αναλογικά με την προδιαθετημένη παραίτηση. Η αλληλεπίδραση απούσα προκειμένου να παραχθεί το κοινωνικό μέτρο, με αποτέλεσμα εξωκοινωνικοί μηχανισμοί (κράτος, τράπεζες) να καθορίζουν αυθαίρετα ένα αξιακό σύστημα.

Το κυρίαρχο φαντασιακό της οικονομίας “βρίσκει” το άτομο μόνο του να περιπλανιέται διαδικτυακά και έτσι, χωρίς σώμα, του προσδίδει το νόημα του κτήνους. Ακόρεστες ανάγκες δημιουργούνται, ανεκπλήρωτες επιθυμίες μετατρέπουν σε δυσδιάκριτα τα όρια εφικτού - ανέφικτου, αξίας - απαξίας και η ανομία εγκαθίσταται στην illustration εκδοχή της. Όσο πιο νέο είναι στην ηλικία ένα άτομο τόσο μικρή πιθανότητα έχει να δει κάποιον δικό του άνθρωπο να συμμετέχει σωματικά στην εργασία ή εκτός εργασίας, γιατί η γενίκευση των τριτογενών διευθετήσεων - μεσολαβήσεων δημιουργούν ένα περιβάλλον κοινωνικό με το μικρότερο σωματικό κόστος.

Η επαρχιώτικη ιδεολογία του μη μόχθου, που κυριάρχησε καθολικά στις κοινωνικές σχέσεις, ευνούχισε και κοινωνικά και χωροταξικά, σε βαθμό μη αντιστρέψιμο, το σύνολο της κοινωνικής ζωής. Η αναπαραγωγή στη σύγχρονη πραγματικότητα του μη μόχθου σημαίνει πλήρης απουσία του σώματος το οποίο υφίσταται “ωσεί παρόν” την κτηνωδία του καταναλωτισμού και του θεάματος των προσδοκιών. Οι εξαιρέσεις δεν καθορίζουν αυτό το μακροκοινωνικό φαινόμενο της παραίτησης, γι' αυτό σήμερα θεωρείται θεόσταλτο αυτό το καθεστώς του ευδαιμονισμού. Της ζωής χωρίς κόστος ή μάλλον της απόλαυσης χωρίς κόστος ή ποιο καλύτερα της ηδονής χωρίς κόστος. Χωρίς δηλαδή σωματική συμμετοχή. Πώς θα γίνει, ρε φίλε, αυτό; Είπαν κάποιοι ότι ο χρόνος είναι χρήμα και το πίστεψες; Αυτό το τελευταίο ισχύει για τις εταιρίες τηλεπικοινωνιών, για τον καπιταλισμό, για την εξουσία. Όμηρος ενός χρηματοπιστωτικού συστήματος, χαμένος στο αρχιπέλαγος μίας απόκοσμης τηλεδιαδικτυακής επικοινωνίας, μιας επιβαλλόμενης ευμάρειας, άγεται και φέρεται ο νεοέλληνας, λειτουργώντας σαν target group του καθενός μικρού ή μεγάλου κερδοσκοπού καπιταλιστή. Το Dignidas έχει αποδράσει. Όταν αποκαλούμε τον καπιταλισμό βαρβαρότητα δεν το κάνουμε για λόγους εμπάθειας. Είναι απολύτως υπεύθυνο αυτό το σύστημα για αυτή την αποδιάρθρωση. Το κράτος δεν παράγει ανθρώπους, τους κατασκευάζει όταν οι ίδιοι παραιτούνται από τη δυνατότητα ανάδυσής και αυτοστοχασμού. Το να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας σημαίνει να ενεργοποιήσουμε το σώμα μας προκειμένου να διαχειριστεί τη χρονικότητα, αλλά επίκαιρος παραμένει ο ποιητής “άντε θύμα, άντε ψώνιο, άντε σύμβολο αιώνιο...”, τα υπόλοιπα ας τα συμπληρώσει όπως ο καθένας νομίζει.

Luther Blisset

Δίκη της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης

Στο ίδιο διάστημα που η κυβέρνηση ετοιμάζει νομοσχέδιο για τη νομιμοποίηση και την ένταξη των μεταναστών, οι μετανάστες πραγματοποιούν πορεία στο κέντρο της Αθήνας διεκδικώντας την ιθαγένεια των παιδιών τους, όλα τα αναλυτικά προγράμματα των σχολικών μαθημάτων καλούν τους εκπαιδευτικούς να εφαρμόσουν τη διαπολιτισμική εκπαίδευση, και μια δασκάλα δικάζεται γιατί έδωσε τη δυνατότητα στους μαθητές της να μάθουν την μητρική τους γλώσσα.

Όλα ξεκίνησαν στο 132^ο Δημοτικό σχολείο της Γκράβας όταν ο νυν διευθυντής Εμμ. Γιουτλάκης κατήγγειλε και μίλησε την **πρώην** διευθύντρια Στέλλα Πρωτονοταρίου επειδή παραχωρούσε «παράνομα» το χώρο του σχολείου για την εκμάθηση της μητρικής γλώσσας των μεταναστών μαθητών. Μήνυση ασκήθηκε και στην Αλβανίδα δασκάλα Ντενάντα Καρκάλο η οποία παραχωρούσε τα μαθήματα των Αλβανικών. Στην καταγγελία του ο Γιουτλάκης ανέφερε πως δεν είχε δικαίωμα ο σύλλογος διδασκόντων να εφαρμόζει δική του «εξωτερική μεταναστευτική πολιτική».

Πέρα από το τραγελαφικό της καταγγελίας, αξίζει να σημειώσουμε πως αυτές οι διαπολιτισμικές δράσεις είχαν εγκριθεί και χρηματοδοτηθεί στο πλαίσιο του προγράμματος Ολυμπιακής παιδείας λόγω του μεγάλου αριθμού μεταναστών που φοιτούσαν στο συγκεκριμένο σχολείο, και μετά τη λήξη του προγράμματος είχαν συνεχιστεί εθελοντικά με πρωτοβουλία της Στέλλας Πρωτονοταρίου. «Η κατηγορούμενη» έχει πραγματοποιήσει σημαντικό παιδαγωγικό έργο στη διαπολιτισμική εκπαίδευση με συγγραφικό έργο, διαλέξεις και σεμινάρια και έχει παίξει καταλυτικό ρόλο στη διαχείριση της πολυπολιτισμικότητας του σχολείου της Γκράβας. Συγκεκριμένα, επειδή μεγάλος αριθμός των μαθητών δεν ήταν χριστιανοί ορθόδοξοι και επικρατούσε αμηχανία και αποκλεισμός τους κατά την πρωινή προσευχή, το Πάτερ Ημών αντικαταστάθηκε από το ποίημα-προσευχή του Γιάννη Ρίτσου «Πρωινό Άστρο».

Αν διαβάσει κανείς την καταγγελία του νυν διευθυντή, το ποιόν του γίνεται πολύ εύκολα αντιληπτό και φανερώνεται ακόμη και από τους υποστηρικτές του στη Βουλή, τους βουλευτές του ΛΑ.Ο.Σ, αλλά και από τα φασιστικά δημοσιεύματα σχετικά με το ζήτημα στην εφημερίδα «Στόχος» («Απίστευτο και όμως αληθινό! Ανθελληνική προπαγάνδα για Αλβανούς μαθητές στο σχολικό συγκρότημα της Γκράβας»). Δεν υπάρχει αμφιβολία πως πρόκειται για υπερεθνικόφρων, συντηρητικό και γιατί όχι και φασίστα εκπαιδευτικό...

Η Στέλλα Πρωτονοταρίου δέχτηκε την αλληλεγγύη από πολλούς εκπαιδευτικούς φορείς, ομάδες και συλλογικότητες, ο διευθυντής απέσυρε τη μήνυση λόγω «απειλών» που έχει δεχτεί, και τελικά οι δασκάλες κρίθηκαν από το δικαστήριο «αθώες» για τις καινοτόμες δράσεις που «τόλμησαν» εθελοντικά να εφαρμόσουν στο ελληνικό σχολείο.

Η ελληνική κοινωνία και η εκπαιδευτική κοινότητα είναι βαθιά υποκριτικές και αντιφατικές. Από τη μια, βλέπουμε τις εθνικιστικές αντιδράσεις των μαθητών και των γονιών όταν στις σχολικές παρελάσεις τη σημαία τη δικαιούται ο άριστος μετανάστης μαθητής, και από την άλλη, βλέπουμε τις ρατσιστικές πρακτικές των εκπαιδευτικών όταν οι μετανάστες μαθητές έχουν πρόσβαση στην εκμάθηση της μητρικής τους γλώσσας.

Στην ουσία, σε αυτό το δικαστήριο δεν δικάστηκε ούτε η Στέλλα Πρωτονοταρίου, ούτε η διαπολιτισμική εκπαίδευση. Αυτοί που για άλλη μια φορά δικάστηκαν ήταν οι ίδιοι οι μετανάστες και τα δικαιώματά τους. Το αν κρίθηκαν «ένοχοι» ή «αθώου», το αποδεικνύει η καθημερινότητα...

Φιλίππα Διαμάντη

Το όπλο του μπάτσου δεν είναι μαγικό

Ξάρχεια... Νύχτα... 6 Δεκέμβρη '08... Πυροβολισμοί... Ένας 15χρονος κείτεται νεκρός... Μεσολογγίου και Τζαβέλα... Δολοφονημένος από όπλο ειδικού φρουρού...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τον Αλέξανδρο τον σκότωσαν τότε, αλλά συνεχίζουν να τον δολοφονούν κάθε μέρα, δυσφημώντας τον, κατηγορώντας τον, εκείνοι που του στέρησαν τη ζωή μαζί με εκείνους που τους υπερασπίζονται. Μετά τα Δεκεμβριανά, ήρθε η αστική δίκη όπου η εξουσία για άλλη μια φορά εξασκεί το αγαπημένο της χόμπι: στέλνει τα ανθρώπκια της να «θριαμβεύσουν».

Από τη μια οι μαριονέτες της, δικαστικοί-δημοσιογράφοι έχουν αναλάβει να ανεβάσουν την καλοστημένη παράσταση της δίκης. Από την άλλη οι τραμπούκοι της, μπάτσοι-παρακρατικοί, ως καλά τσιράκια καθημερινά κάνουν επίδειξη δύναμης. Καταλάβετε το, τους μαλάκες σας δεν τους σώζετε με τίποτα... Τρέματε για την Αθήνα, σας έδωσε η Χαλκίδα και καταλήξατε στην Άμφισσα. Ξεκινάει η δίκη με... αναβολή, της αναβολής, ω αναβολή και μετά από λίγες μέρες και διακοπή. Απλά πρέπει να σας ανακοινώσουμε ότι και στον Άρη να μεταφέρετε τη δίκη, όσες αναβολές και να πάρει εμείς θα είμαστε εκεί! Αυτό για να μην επαναπαύεστε.

Πάλι για συγκάλυψη πάει η ιστορία... Πάλι στα μαλακά, βλέπε Μελίστας. Το '85 δολοφονεί ο Μελίστας, το '08 ο Κορκονέας. Οι εποχές αλλάζουν αλλά τα σκατά μένουν ίδια έστω και αν μιλάμε για διαφορετικά προσώπεια «χοιρινών».

Το θράσος του χοιρινού Κορκονέα δεν έχει όρια.. Τι εννοεί λέγοντας ότι στη δύσκολη εκείνη στιγμή βγήκε αυτό το αποτέλεσμα και δεν αποδέχεται τη δολοφονία; Το άλλο χοιρινό, ο Σαραλιώτης, που κατά το βούλευμα παρείχε «ψυχική συνδρομή» στην ανθρωποκτονία, περιμένει την αθώωσή του, ενώ ο συνήγορός τους για άλλη μια φορά γίνεται γελοίος. Τι εννοείτε τραγική συγκυρία, «κύριε» Κούγια; Το όπλο του μπάτσου σας είναι μαγικό, ρίχνει στον αέρα και βρίσκει στο ψαχνό;

Εμείς ξέρουμε ότι το χέρι σημάδευε στο ψαχνό, και στόχευε μαζί με τον Αλέξη και όλη τη γενιά του, εμάς δηλαδή. Τους μαθητές και τις μαθήτριες που κακώς πιστεύατε πως βρίσκόντουσαν στην κατασκευασμένη με τέχνη από το σύστημά σας νιρβάνα. Την 6η Δεκέμβρη δεν θα την ξεχάσουμε όσο και αν προσπαθείτε. Καθημερινά μας ρίχνετε σφαίρες... Κάποιες χτυπάν το σώμα, κάποιες την ψυχή μας. Εμείς όμως θα μείνουμε ζωντανοί και θα παλεύουμε πάντα, μέχρι την ολοκληρωτική κατεδάφιση της εξουσίας και του συστήματός σας, στραμμένοι/ες στο όραμα της αταξικής κοινωνίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΘΑ ΎΘΕΙ ΚΑΙ Η ΣΤΙΓΜΗ

ΓΙΑ ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ!

Σημαντική επισήμανση: Κοράκια δημοσιογράφοι, είναι ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ και όχι Αλέξης όπως επιμένετε!

Στέλλα

φάκελος / Η κρίση και το τέλος των καπιταλιστικών υποσχέσεων

Το τέλος των υποσχέσεων του Καπιταλισμού

Η κρίση που διαπερνά το καπιταλιστικό σύστημα είναι δομική ανατρέποντας και αποκαλύπτοντας για μία ακόμη φορά τους επίπλαστους όρους δόμησης της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας της αγοράς. Η κρίση όμως δεν περιορίζεται μόνο στον τομέα της οικονομίας αλλά πλέον συνθλίβει τα θεμέλια εγκυρότητας του ίδιου του καθεστώτος, το οποίο αδυνατεί πλέον να δώσει τις απαντήσεις ή τις λύσεις στα ζητήματα που ανακύπτουν. Η κρίση των κυρίαρχων σημασιών είναι πλέον ολοκληρωτική.

Οι υποσχέσεις του καπιταλισμού για ευημερία έχουν πλέον πέσει στο κενό με την κατάρρευση του μεταπολεμικού status και του σοσιαλδημοκρατικού παραδείγματος. Τα ιδεολογήματα της ανάπτυξης, της προόδου και των σταδίων, τα οποία έθεσαν στο απυρόβλητο για περίπου έναν αιώνα τη βίαιη ανάπτυξη της βιομηχανίας, έχουν οδηγήσει σε αδιέξοδο. Η «ορθολογική» κυριαρχία πάνω στη φύση έχει δημιουργήσει βασικά προβλήματα βιωσιμότητας του πλανήτη.

Οι κοινωνίες από την άλλη βιώνουν την κυριαρχία της ασημαντότητας. Η πολιτική έχει πλέον αποδράσει από την έννοια του συλλογικού. Η κυριαρχία προσπαθεί να δημιουργήσει ένα νομιμοποιητικό μηχανισμό κοινωνικής συνοχής μέσα από το ψευδές ιδεολόγημα της ασφάλειας. Χρειάζεται ένας κοινός εχθρός, ο οποίος δεν αναζητείται πλέον στο εξωτερικό αλλά στο εσωτερικό των κοινωνιών. Ο κομμουνιστικός κίνδυνος έχει δώσει τη θέση του στη ρευστότητα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας. Η δημιουργία μιας φοβικής κοινωνίας είναι ο στόχος ώστε να επιτευχθεί η κοινωνική συναίνεση στις κυρίαρχες πολιτικές επιλογές.

Κανένας μηχανισμός ενσωμάτωσης και εκπροσώπησης δεν μπορεί να εκφράσει κανένα κοινωνικό σύνολο. Τα πολιτικά κόμματα αδυνατούν να παίξουν το συνομιλητή της κοινωνίας με τους μηχανισμούς εξουσίας. Η απαξίωση της πολιτειακής οργάνωσης και δομής είναι οριστική. Για να θυμηθούμε τον Κορνήλιο Καστοριάδη, θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχουμε την κατάρρευση των παραστάσεων

που η κοινωνία σχηματίζει για τον εαυτό της, τη διάβρωση δηλαδή των φαντασιακών σημασιών που δημιουργεί η ίδια η κοινωνία.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό τοπίο, η μόνη ελπίδα είναι η συγκρότηση κοινωνικών κινημάτων ρήξης. Κινήματα τα οποία θα συγκρούονται με το σύνολο των παραγόμενων εξουσιαστικών σχέσεων, μακριά από τις κυρίαρχες επιλογές και τις νομιμοποιήσεις του παρελθόντος (μαρξισμός). Ο ελληνικός Δεκέμβρης έδωσε την ελπίδα μιας τέτοιας προοπτικής της σύγκρουσης. Την προοπτική ότι η κοινωνία μπορεί να πάρει την υπόθεση στα χέρια της και να αυτοοργανώσει τους αγώνες της ενάντια στην εξουσία. Η ασημαντότητα δεν μπορεί να είναι μονόδρομος. Τα αναπτυσσόμενα κινήματα σε όλον τον κόσμο, από τη Λατινική Αμερική και τους Ζαπατίστας έως την Ασία και την Ευρώπη, δείχνουν ότι η φλόγα της κοινωνικής απελευθέρωσης όχι μόνο παραμένει ζωντανή, αλλά είναι εφικτή η μετατροπή της σε πυρκαγιά ενάντια στον παρακμασμένο κόσμο της εξουσίας.

Νίκος Κατσιαούνης

φάκελος / Η κρίση και το τέλος των καπιταλιστικών υποσχέσεων

Και μετά την
«ανάπτυξη», τι;

Αν και το 19ο αιώνα το πρόσχημα για τη διείσδυση του καπιταλιστικού κόσμου ήταν η «πρόοδος», από τα μέσα του 20ου αιώνα και μετά, τη θέση της πήρε το ιδεολόγημα της «ανάπτυξης». Δεν υπάρχει αμφιβολία ποιες είναι οι επιπτώσεις της υπόσχεσης που ονομάστηκε (και ονομάζεται) «ανάπτυξη»: Ερήμωση της υπαίθρου, λεηλασία και ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων, καταναλωτισμός μέσα από επίπλαστες ανάγκες που θα φέρει η «ανάπτυξη» σε συνδυασμό με την παραπέρα συγκέντρωση της εξουσίας στα χέρια λίγων ισχυρών. Δεξιά, Κέντρο και Αριστερά τυφλώθηκαν από την αστραφτερή ρητορεία της «ανάπτυξης», της έδωσαν το δικό της περιεχόμενο (ο βασικός πυρήνας, αυτός του πρωτείου της παραγωγής στη ζωή, παρόλα αυτά έμεινε ίδιος) και την υποσχέθηκαν με κάθε τρόπο. Η μόνη τους διαφοροποίηση ήταν το μέσο με το οποίο θα την έφερναν. Τι σημαίνει όμως «ανάπτυξη»;

«Η ανάπτυξη λοιπόν κατέληξε, τελικά, να σημαίνει απεριόριστη αύξηση και η ωριμότητα την ικανότητα της χωρίς τέλος αύξησης», γράφει ο Κ. Καστοριάδης (στο *Σκέψεις πάνω στην «ανάπτυξη» και την «ορθολογικότητα»*, σελ.69, εκδ. Ύψιλον, Αθήνα, 1984) και οι επισημάνσεις περί «απεριόριστης αύξησης» και ανυπαρξίας τέλους αποτυπώνουν εύστοχα το περιεχόμενο του όρου. Δεν υπάρχει τέλος σημαίνει δεν υπάρχουν όρια (άρα, δεν μπορούν να θεθούν ούτε από τον άνθρωπο, ούτε μέσα από τη φύση), σημαίνει ότι το κέρδος, η απεριόριστη επέκταση-μεγέθυνση της οικονομίας, είναι υπεράνω όλων, Φύσης και Κοινωνίας. Η εμφάνιση της «ανάπτυξης» στο πολιτικό λεξιλόγιο υπήρξε με αυτόν τον τρόπο η φυσική συνέχεια της αντίληψης για την κυριαρχία του ανθρώπου επάνω στη φύση. Το ερώτημα του “τι είναι ανάπτυξη” τέθηκε ελάχιστες φορές και αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο κοινωνικά. Έτσι, άλλοτε ως μεγέθυνση του ΑΕΠ, άλλοτε ως μεγάλωμα των παραγωγικών δυνάμεων, πάντοτε με όρους οικονομικούς και εξουσιαστικούς, όπως το ήθελε το φαντασιακό της παραγωγής, η “ανάπτυξη” έμελλε να αποτελέσει την έννοια-βαρόμετρο για το σύγχρονο κόσμο μας όπου επικυριαρχεί ο καπιταλισμός ως λογική, νόημα, κοινωνική και οικονομική σχέση. Για αυτό και οι διαχωρισμοί μεταξύ “ανεπτυγμένου” και “υπανάπτυκτου Τρίτου κόσμου”. Γράφει ο Μιχ. Μοδινός στην «Αρχαιολογία της Ανάπτυξης» (Παν. Εκδ. Κρήτης, 1996, σελ.1): «Στα τέλη της χιλιετίας (...) οι λαοί του κόσμου τούτου, γαλουχημένοι από πέντε δεκαετίες αναπτυξιακών επιταγών, συγχρότατα δεν διεκδικούν παρά το δικαίωμά τους στη ρύπανση και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων. Έτσι, η διεκδίκηση των “κοινών” –των δασών, των λιβαδιών, των νερών, του αέρα, των ορυκτών– απειλεί να απολήξει σε νέες φυσικές καταστροφές».

Η κεντρική σημασία που απέκτησε η αναζήτηση της «ανάπτυξης» συνοδεύτηκε από την ανάδυση της κοινωνίας της σπατάλης και της εμφάνισης της λογικής του ότι «πάντοτε θα υπάρχει κάτι που θα λείπει» (“κατασκευασμένες ανάγκες”).

Σήμερα, οι συνέπειες είναι ορατές, όπως προείπαμε. Μπορούμε με περισσότερη ευκολία να μιλήσουμε για το «τέλος της ανάπτυξης», έστω και αν στα διαβούλια των ισχυρών, στα φόρουμ, στις προεκλογικές συγκεντρώσεις, στα κείμενα των κομμάτων και των παρατάξεων, όλοι μιλούν για «ανάπτυξη», βάζοντας μπροστά της επιθετικούς προσδιορισμούς όπως «άλλη», «πράσινη», «αειφόρος», «που να σέβεται το περιβάλλον», «ήπια» κ.λπ. Σε θεωρητικό επίπεδο, στη Γαλλία για παράδειγμα, μιλούν αυτή την εποχή για την «αποανάπτυξη», ενώ θεωρητικές επεξεργασίες έχει να μας προσφέρει και το νεαρό ελληνικό οικολογικό κίνημα της δεκαετίας του '90, πριν ορισμένοι από τους συμμετέχοντες βυθιστούν στον κυβερνητισμό ή τον κοινοβουλευτισμό. Παγκοσμίως, είναι επίκαιρος ένας λόγος αντι-αναπτυξιακός ο οποίος να αμφισβητεί τα περιεχόμενα τα οποία ιστορικά απέκτησε η «ανάπτυξη» (υψηλό ΑΕΠ, πλούτος, δεκάδες αγαθά, άχρηστα ως επί το πλείστον, πολιτισμική υπερπροσφορά κ.ά.). Αυτή τη στιγμή, η «ανάπτυξη» αμφισβητείται στην πράξη από τα αμεσοδημοκρατικά αυτόνομα κινήματα πολιτών, ειδικά αυτά της περιφέρειας, (νερό, ενέργεια, γεωργία, Ασωπός, Ψαχνά, Χαλκιδική), από εκατοντάδες υποψιασμένους πολίτες που βιώνουν το οικολογικό αδιέξοδο στον τόπο τους. Εκεί παράγονται πολιτικός απελευθερωτικός λόγος και πράξη σήμερα, και η θετική αποστροφή στην «ανάπτυξη» οφείλει να συνδυάζεται με μία άλλη αντίληψη για τη ζωή. Προηγουμένως, πάντως, ας θέσουμε το ερώτημα «τι είναι ανάπτυξη;» (η υπόσχεση παραμένει στα χείλη των εξουσιαστών και θα την ακούσουμε εκ νέου τώρα στις δημοτικές) και ας υπενθυμίσουμε ότι η, χωρίς εισαγωγικά, ανάπτυξη σημαίνει, λ.χ., ότι ένας οργανισμός αναπτύσσεται όταν προωθείται προς τη βιολογική του ωριμότητα. Υπάρχουν όρια δηλαδή. Αλλά, ποιος βάζει τα όρια στη σημερινή κοινωνική θέσμιση; Η κοινωνία ή το κέρδος και η διαχωρισμένη εξουσία;

Γ. Παπαχριστοδούλου

Ο μύθος της οικονομίας
και των συνακόλουθων
νόμων της

Ανάμεσα στις διαφορετικές αντιλήψεις των οικονομολόγων υπάρχει, παρά τις μικρές ή τις μεγάλες τους διαφωνίες, κάτι κοινό. Είτε εκφράζεται ρητά, είτε υπονοείται ως προϋπόθεση των εξειδικευμένων τους αναλύσεων, δεν είναι τίποτε άλλο από την παραδοχή ότι η οικονομία αποτελεί **φυσική τάξη**: όπως στον φυσικό κόσμο επικρατούν αυστηροί νόμοι που διέπουν όλα τα φαινόμενα, έτσι και στην ανθρώπινη οικονομική ζωή θα πρέπει, σύμφωνα με αυτήν την άποψη, να υπάρχουν αιώνιοι νόμοι που τη ρυθμίζουν. Αρκεί τότε να τους γνωρίζουμε, και η ευημερία είναι εξασφαλισμένη, απλά ή πολύπλοκα μαθηματικά θεωρήματα υποτίθεται ότι αποδεικνύουν με αδηρίτο τρόπο την αναγκαιότητα της εκάστοτε οικονομικής ελίτ ενώ οι οικονομικές καταστροφές αποδίδονται μόνο στην άγνοια ή την ατέλεια των μοντέλων που χρησιμοποιήθηκαν.

Στην πραγματικότητα, η θεωρία που θέλει την οικονομία ως φυσική τάξη εξυπηρετεί έναν και μόνο σκοπό. Στόχος της είναι να αποκρύψει το γεγονός ότι πίσω από τη φαινομενική ουδετερότητα των νόμων της κρύβεται η στυγνή πραγματικότητα της ανθρώπινης εκμετάλλευσης. Σήμερα δεν μπορούμε βέβαια να δείχνουμε εμπιστοσύνη στις απλοϊκές αριστερές αντιλήψεις του παρελθόντος, σύμφωνα με τις οποίες οι πολιτικές σχέσεις αποτελούν απλή αντανάκλαση των οικονομικών. Εκείνο όμως που δεν μπορούμε να παραβλέψουμε είναι ότι η ίδια η οικονομία είναι συνυφασμένη με την εξουσία, ότι οι νόμοι της είναι οι νόμοι της ιδεώδους καταστολής της ελευθερίας, τόσο στον άμεσο βιοτικό πυρήνα της όσο και στο ιδεολογικό επίπεδο. Η πραγματικότητα αυτή, όχι μόνο δεν έχει ξεπεραστεί στις μέρες μας, αλλά γνωρίζει και νέα επιβεβαίωση. Ιδιαίτερα και όχι λιγότερο, στο σημερινό διεθνοποιημένο πλαίσιο καθεστωτικής κυριαρχίας, η οικονομία καθεαυτή γίνεται ο **ισχυρότερος παράγοντας εκβιασμού** στα χέρια αιματοβαμμένων κερδοσκόπων και αφεντικών σε ολόκληρο τον κόσμο: δεν είναι γι' αυτό τυχαίο ότι όσο περισσότερο εντείνονται αυτοί οι εκβιασμοί, τόσο πληθαίνουν και οι “επιστημονικές” φωνές που κηρύττουν με θρησκευτικό ζήλο την πίστη στους κανόνες της αγοράς. Αλλά οι σύγχρονοι αυτοί μεσσίες είναι κάπως διαφορετικοί από τους παλιούς. Εδραιωμένοι σε ανώτατες πανεπιστημιακές και διοικητικές θέσεις, μόνιμοι σύμβουλοι των κατά τόπους κυβερνήσεων, δεν προχωράνε με το ευαγγέλιο αλλά με το όπλο στο χέρι. *Η καθολίκευση της οικονομίας της αγοράς, η εγκαθίδρυση του καπιταλισμού ως το πλέον αδιαμφισβήτητο κοινωνικοοικονομικό σύστημα και η καινούργια τάξη όπως αποτυπώνεται και πολιτικοστρατιωτικά είναι οι σημερινές βεβαιότητες, οι σημερινές φυσικές αλήθειες της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας.* Αυτές τις βεβαιότητες όλοι οι διεθνείς οργανισμοί (πολυεθνικές, τράπεζες, G-8, κ.α.) τις έχουν εντάξει στα στρατηγικά τους σχέδια, στο βαθμό που έχουν ήδη μεταβληθεί σε θεσμοθετημένες μορφές οικονομικού ελέγχου και αποτελούν πλέον την αιχμή του δόρατος της κυρίαρχης οικονομικής τάξης. Όπως η οικονομική θεωρία έχει σαν ιδεολογικό όπλο την αντικειμενικότητα, έτσι έχει και η οικονομική πρακτική το δικό της. Με προμετωπίδα την **“ανάπτυξη”** και επίφαση την **“πρόοδο”**, η προπαγανδιστική φιλολογία υπέρ της δράσης τους επαναλαμβάνει ακούραστα το ίδιο λεξιλόγιο, όπως άλλωστε απαγορεύουν οι γνωστές διαφημιστικές τεχνικές, στην προσπάθεια να αποφύγει το ερώτημα για την κατεύθυνση και τους δέκτες αυτής της ανάπτυξης και της πρόοδου. Πράγματι, αν εξαιρέσει κανείς το ερώτημα αυτό, τότε στην άσκηση του ρόλου τους οι διεθνείς αυτοί οργανισμοί δεν μοιάζουν αποτυχημένοι. Με τα

επενδυτικά τους προγράμματα δημιουργήσαν σε παγκόσμιο επίπεδο φτώχεια, κοινωνικό αποκλεισμό και ανισορροπία μεταξύ οικολογικού περιβάλλοντος και ανθρώπινου πληθυσμού σε μια έκταση χωρίς ιστορικό προηγούμενο.

Ποτέ η διάσταση ανάμεσα στους φτωχούς και τους πλούσιους του πλανήτη δεν ήταν τόσο δραματικά ανοιγμένη εις βάρος των φτωχών γιατί ο κοινωνικός αποκλεισμός και η κοινωνική εξαθλίωση ουδέποτε κάλυπταν το 80% με 85 % του ανθρώπινου πληθυσμού. Το 1997 1,3 δισ. άνθρωποι απολάμβαναν εισόδημα μικρότερο του 1 δολ. την ημέρα ενώ από το 1960 ως το 1994 το χάσμα ανάμεσα στο πλουσιότερο και στο φτωχότερο 20% του πληθυσμού της Γης ανήλθε από 1/30 σε 1/78. Πραγματικά μεγάλη επιτυχία, αλλά μεγαλύτερη είναι το γεγονός ότι 500 άτομα κατέχουν περισσότερο πλούτο απ' ότι το 50% του παγκόσμιου πληθυσμού.

Το δίλημμα δεν μπορεί να είναι αυτό μεταξύ λιγότερου ή περισσότερου κράτους, λιγότερης ή περισσότερης οικονομικής προστασίας, αλλά εκείνο ανάμεσα στον εγκλωβισμό και την απόρριψη παρόμοιων ψευδαισθήσεων. Η αντίδραση σε αυτήν την οικονομική κυριαρχία δεν έχει ανάγκη ούτε να καταφύγει στην προάσπιση της παλιάς, ούτε να προτείνει οικονομικά μοντέλα καινούργια αλλά να βρει τρόπο να απαντήσει στη φυσική τάξη των οικονομολόγων με τη φυσική αταξία. Η βιομηχανική επανάσταση και ο καπιταλισμός έδωσαν τη μεγάλη υπόσχεση ότι ο άνθρωπος θα ξεφύγει οριστικά από το φάσμα της πείνας, όμως δεν μπόρεσε –παρόλο το αίμα που χύθηκε στο βωμό του κέρδους– να την πραγματοποιήσει. Ο σύγχρονος αντικαπιταλιστικός διαφωτισμός, η αποανάπτυξη, η οριζοντιοποίηση της παραγωγής, η συμμετοχή, η αυτοδιαχείριση της επιβίωσης και της ζωής είναι μερικά σημεία που θα αναδείξουν μια νέα πραγματικότητα απέναντι στο ψέμα της οικονομίας και των νόμων της.

Επαμεινώνδας Σκυφτούλης

Επιλογές από Z Magazine - Z Net

Υπεύθυνοι έκδοσης:

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Νίκος Στυλόπουλος

Το **Z Net** είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό **Z Magazine**. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία **Z** του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. **Z** είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα **Z**, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_babylonia@yahoo.gr
Διαδίκτυο: <http://zbabylonia.blogspot.com>

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

HOWARD ZINN

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Με μεγάλη μου λύπη πληροφορήθηκα ότι ο ιστορικός, θεατρικός συγγραφέας και ακτιβιστής Χάουαρντ Ζιν πέρασε στο πάνθεον των ανθρώπων που θα θυμόμαστε για πάντα. Σύμφωνα με την κόρη του Μίλα-Καμπάτ Ζιν, πέθανε από καρδιακή ανακοπή σε ηλικία 87 ετών στη Σάντα Μόνικα της Καλιφόρνια, την Τετάρτη 27 Ιανουαρίου 2010.

Με την αφορμή αυτή, θυμήθηκα τα στοιχεία εκείνα της ζωής του που τον κατατάσσουν μεταξύ των σημαντικότερων ανθρώπων της αμερικανικής διάνοησης. Ο Χάουαρντ Ζιν δεν ήταν διανοούμενος του γραφείου, αλλά συμμετείχε ενεργά στο κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα και στον αγώνα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Γεννήθηκε το 1922 στο Μπρούκλιν από φτωχή οικογένεια μεταναστών. Έλαβε το διδακτορικό του δίπλωμα από το πανεπιστήμιο Columbia και δίδαξε στο κολλέγιο Spelman, στο πανεπιστήμιο της Βοστώνης και ως προσκεκλημένος στο πανεπιστήμιο του Παρισιού και της Μπολόνια. Είχε λάβει τα βραβεία Thomas Merton, Eugene V. Debs, Upton Sinclair και Lannan. Έγραψε πάνω από 20 βιβλία κι έζησε στη Μασαχουσέτη. Στην Ελλάδα κυκλοφορούν τα βιβλία του: «Διακηρύξεις Ανεξαρτησίας» από τις εκδόσεις ΕΞΑΡΧΕΙΑ, «Η Ιστορία του Λαού των ΗΠΑ» και «Ο Μαρξ στο Σόχο» από τις εκδόσεις ΑΙΩΡΑ.

Όπως είχε αναφέρει ο ίδιος, η προσωπική του άρνηση ν' αποδεχτεί είτε το σοβιετικό σοσιαλισμό είτε τον αμερικανικό καπιταλισμό ως μοντέλα δικαιοσύνης και ελευθερίας τον οδήγησε, ενώ συμμετείχε στα κινήματα του '60, στη διαρκή μελέτη της φιλοσοφίας του αναρχισμού.

Ο ίδιος είχε ομολογήσει ότι έγινε ιστορικός για ν' αλλάξει τον κόσμο και έθεσε την ιστορία στην υπηρεσία του ανθρώπου ως εργαλείο μεταβολής της κοινωνίας και όχι διαιώνισης μιας άρρωστης πραγματικότητας. Πεισμένος ο ίδιος ότι η κοινωνική πρόοδος, όπου και όσο αυτή συντελέστηκε στην πάροδο των αιώνων, προήλθε μόνο μέσα από τους αγώνες των απλών ανθρώπων που πάλεψαν ενάντια σε κάθε είδους εξουσιαστικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς, έφερε στο φως την ιστορία από τα κάτω. Με αυτό το δεδομένο ο συγγραφέας διακήρυξε ότι δεν είναι ουδέτερος. Σε έναν κόσμο που κινείται ήδη προς συγκεκριμένη κατεύθυνση, όπου ο πλούτος και η δύναμη διανέμονται ήδη με συγκεκριμένο τρόπο, ουδετερότητα γι' αυτόν σήμαινε αποδοχή των πραγμάτων όπως είναι τώρα.

Είναι σίγουρο ότι όσοι από μας έχουμε εντυπωθήσει στις αφηρημένες έννοιες θα συγκινηθούμε διαβάζοντας τον Χάουαρντ Ζιν γιατί μας επιστρέφει στο χειροπιαστό· εκεί όπου ανήκουμε. Έτσι κι αλλιώς οι σπουδαίες ιδέες είναι απλές, εμείς τις περιπλέκουμε. Μετά από διακόσια χρόνια φίμωσης, λογοκρισίας και δυσφήμισης από εχθρούς και φίλους, στο μεταίχμιο του 20ου και 21ου αιώνα, τη στιγμή που κατέρρευσε ο εξουσιαστικός μπολσεβικισμός, ο Χάουαρντ Ζιν αποκατέστησε τον ελευθεριακό σοσιαλισμό στη θέση που του αξίζει ως κοινωνική θεωρία αναζήτησης της αυτονομίας ελευθερίας, δικαιοσύνης και ειρήνης. Κι επειδή στα μυαλά πολλών στην εποχή μας αυτές οι έννοιες είναι ομιχλώδεις, τα ιστορικά στοιχεία του συγγραφέα είναι διαφωτιστικά: ξεκαθαρίζουν σε όλους μας τι πάει να πει αδικία, σκλαβιά και πόνος. Απέναντι σ' αυτά, ο Χάουαρντ Ζιν προτάσσει την υπέρτατη δύναμη, εκείνη που μπορεί να τα νικήσει και η οποία δεν είναι τα όπλα αλλά οι άνθρωποι που αγωνίζονται.

Σ' αυτήν την κατηγορία ανθρώπων ανήκουν όλοι εκείνοι που μόχθησαν για να υλοποιήσουν το 1^ο αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ της Βαβυλωνίας, πέρυσι το Μάη, και η σημαντικότερη ανταμοιβή τους ήταν η παρουσία στο φεστιβάλ αυτού του Ανθρώπου που άφησε τη σφραγίδα του στον 20^ο αιώνα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη στιγμή που ο Χάουαρντ Ζιν, κατά την επιστροφή του στο ξενοδοχείο, μας ευχαρίστησε με δάκρυα στα μάτια για την ευκαιρία που του δώσαμε να βρεθεί ανάμεσα σε νέους ανθρώπους, να θυμηθεί τους δικούς του κοινωνικούς αγώνες και να βιώσει – ίσως για τελευταία φορά – την έξαψη τέτοιων κινηματικών συνευρέσεων.

Απευθείας συναλλαγή καταναλωτών και αγροτών Οι καταναλωτές συμπαραστέκονται στον αγώνα των αγροτών!

Η ΒΙΟΖΩ εκφράζει την αλληλεγγύη της στον αγώνα των αγροτών, εκτιμώντας ότι οι στυλοβάτες του πρωτογενούς τομέα τροφής δικαιούνται αξιοπρεπή αμοιβή για τους κόπους τους.

Όταν ακόμη και η Αγγλία παραδέχεται(*) ότι η ενίσχυση της τοπικής παραγωγής βοηθάει την οικονομία της και την προσπάθεια ενάντια στην κλιματική αλλαγή, είναι ηλίου φαεινότερο ότι η πολιτική της παγκοσμιοποίησης απέτυχε να λύσει το πρόβλημα των φτηνών τροφίμων για τους καταναλωτές. Απλά έριξε πολύ κάτω την ποιότητα της διατροφής αυξάνοντας ταυτόχρονα την βουλμία των καταναλωτών, την εξάρτηση τους και τις τιμές. Γέμισε τον πλανήτη χωματερές και δημιούργησε την κλιματική αλλαγή.

Ποιος ο λόγος να εισάγουμε ξένα προϊόντα, όταν οι παραγωγικές δυνατότητες της χώρας μας φτάνουν και περισσεύουν να καλύψουν σχεδόν εξολοκλήρου τις ανάγκες μας;

Ποιος ο λόγος να παίρνουν οι μεγάλες παγκόσμιες εταιρείες κοινοχρονία τα αγροτικά προϊόντα της Ασίας και της Αφρικής, αφήνοντας ολόκληρους πληθυσμούς στην πείνα, πλέζοντας ταυτόχρονα και το εισόδημα των ελλήνων αγροτών;

Οι μεγάλες κερδοσκοπικές εταιρείες, αγοράζοντας πολύ κάτω του κόστους τα προϊόντα στο χωράφι, πολλαπλασιάζουν την τιμή τους όταν αυτά φτάσουν στο ράφι, αυξάνοντας την αισχροκέρδεια, που είναι γάγγραινα για καταναλωτές και αγρότες.

Η θεραπεία από τη γάγγραινα δεν επιτυγχάνεται με ασπιρίνη.

Είναι καιρός ο γεωργός, ο κτηνοτρόφος, ο ψαράς να έρθουν σε απευθείας συναλλαγή με τον καταναλωτή. Για να έχουν κέρδος και αυτοί, που παράγουν και αυτοί που αγοράζουν το τελικό προϊόν. Στα πρότυπα ενός παραδοσιακού συστήματος, που επίτηδες απαξιώθηκε τις τελευταίες δεκαετίες. Είναι επίσης ζητούμενο να βελτιώσουν την ποιότητα των προϊόντων τους στρεφόμενοι στην φυσική ή βιολογική καλλιέργεια, στην ανακύκλωση των υπολειμμάτων τους, στην κομποστοποίηση. Ο μύθος ότι η βιολογική παραγωγή υπολείπεται της συμβατικής έχει ήδη καταρρεύσει.

Οι καταναλωτές ας στραφούν στην τοπική παραγωγή των ασφαλών και ποιοτικών τροφίμων σε απευθείας σύνδεση με τους παραγωγούς, για να έχουν καλύτερο έλεγχο στο τι τρώνε και πολύ καλύτερες τιμές. Τα μεταλλαγμένα δεν καλλιεργούνται στην Ελλάδα. Η παραγωγή φυσικών και βιολογικών προϊόντων συνεχώς μεγαλώνει.

Επιλέγοντας, τα τοπικά ποιοτικά προϊόντα στηρίζουμε την οικονομία μας, έχουμε μεγαλύτερο έλεγχο στην διατροφή μας, δεν πληρώνουμε το κόστος των εισαγωγών και δεν ενισχύουμε τις πρακτικές αισχροκέρδειας των μεγάλων παγκόσμιων εταιρειών.

ΝΑΙ στα Τοπικά Ποιοτικά Προϊόντα.

«ΒΙΟΖΩ» - Πανελλήνια Ένωση Καταναλωτών

"ΒΙΟ-ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΕΣ ΓΙΑ ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΖΩΗ"

ΜακΜίλλαν 10, Πατήσια, Αθήνα.

Να παράγουν τα δικά τους αγροτικά προϊόντα καλεί τους πολίτες της η Βρετανία

Λονδίνο. Νέα πνοή στον τομέα της γεωργίας επιχειρεί να δώσει η βρετανική κυβέρνηση παρουσιάζοντας ένα 20ετές σχέδιο με στόχο την παραγωγή περισσότερων τροφίμων και την μερική απαγκίστρωση της χώρας από τις εισαγωγές. Σύμφωνα με τον υπουργό Περιβάλλοντος Χίλαρι Μπεν, με το σχέδιο αυτό η χώρα κάνει τη δική της προσπάθεια ενάντια στην κλιματική αλλαγή και βοηθά στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων για τον ταχύτατα αυξανόμενο πληθυσμό.

Η διατροφική ασφάλεια είναι εξίσου σημαντική με την ενεργειακή ασφάλεια, δήλωσε, σύμφωνα με την Guardian, ο Χίλαρι Μπεν παρουσιάζοντας την κυβερνητική πρόταση, η οποία περιλαμβάνει μια «τεχνολογική επανάσταση με τον πρώτο λόγο στον καταναλωτή», που θα εισάγει τη βρετανική γεωργία στην επόμενη γενιά.

«Γνωρίζουμε ότι ο τρόπος με τον οποίο παράγουμε και καταναλώνουμε τα τρόφιμα είναι απαράδεκτος τόσο για τον πλανήτη όσο και για τον εαυτό μας. Υπάρχουν προκλήσεις για όλους μας σε αυτόν τον τομέα, από την παραγωγή τροφίμων μέχρι και τη διαχείριση των υπολειμμάτων» δήλωσε ο Μπεν.

Η κυβέρνηση σκοπεύει να μισθώνει εκτάσεις σε όσους ενδιαφέρονται να στήσουν τους δικούς τους κήπους για την παραγωγή αγροτικών προϊόντων είτε για μόνιμη χρήση είτε για προσωρινή. Επίσης, εξετάζει το ενδεχόμενο να συστήσει μια «τράπεζα γης» που θα διαθέτει τις εκτάσεις σε όσους ενδιαφέρονται να τις καλλιεργήσουν.

Η βρετανική κυβέρνηση πιστεύει ότι με το σχέδιό της αυτό θα ενδυναμωθεί το συλλογικό πνεύμα και οι δεξιότητες των τοπικών κοινωνιών, καθώς και η σωματική και πνευματική κατάσταση των πολιτών.

(<http://www.in.gr/news/article.asp?lngEntityID=1091388&lngDtrID=245>)

<http://www.in.gr/>, 05/01/10

Σχετικά με το πολυσυζητημένο νομοσχέδιο για την **Ιθαγένεια**

Η πρόταση για απόδοση ιθαγένειας στους δεύτερης γενιάς μετανάστες, θέτει ένα μερικό τέλος στην συνεχιζόμενη ομηρία των δεύτερης γενιάς μεταναστών. Ενώ φαινομενικά επανορθώνει ένα τμήμα της αδικίας, το νομοσχέδιο κρύβει πολλές παγίδες:

1) Η «νομιμότητα» των παιδιών εξαρτάται από τη «νομιμότητα» των γονιών. Όπως τονίζεται επανειλημμένα, κανείς άνθρωπος χωρίς χαρτιά δεν μπορεί να επωφεληθεί της διαδικασίας πολιτογράφησης.

2) Η απόδοση ιθαγένειας συνιστά πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, καθώς ο μετανάστης/τρια όχι μόνο θα βρίσκεται υπό τη συνεχή απειλή αφαίρεσης της ιθαγένειας, αλλά επιπλέον, προκειμένου να πολιτογραφηθεί πρέπει: «Να μην έχει καταδικασθεί τελεσίδικα, κατά την τελευταία δεκαετία πριν από την υποβολή της αίτησης πολιτογράφησης, σε ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστον ενός έτους για εγκλήματα προσβολών του πολιτεύματος (...) αντίσταση κατά της αρχής, συκοφαντική δυσφήμιση" αλλά και για "διευκόλυνση μεταφοράς ή προώθησης λαθρομεταναστών ή της εξασφάλισης καταλύματος σε αυτούς για απόκρυψη ή για παραβάσεις της νομοθεσίας για την εγκατάσταση και κίνηση αλλοδαπών στην Ελλάδα"».

3) Στον εκμεταλλευτικό εκβιασμό της διασύνδεσης της νομιμότητας της παραμονής με τα ένσημα (σωτηρία των ασφαλιστικών ταμείων) προστίθεται πλέον η στράτευση των μεταναστών (μια λύση στην αυξανόμενη απροθυμία για στράτευση), ενώ διατηρείται το απαράδεκτα υψηλό παράβολο (1.000 ευρώ το άτομο - εκατομμύρια στα κρατικά ταμεία).

4) Το πολυσυζητημένο νομοσχέδιο δεν αποτελεί παρά μια επιχείρηση ενσωμάτωσης των μεταναστών κυρίως από την Αλβανία, μετά από δύο δεκαετίες υπερεκμετάλλευσης και μάλιστα με αντάλλαγμα την ψήφο. Στις 28 Απριλίου 2009 η Αλβανία υπέβαλε επίσημα αίτηση προσχώρησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό σήμερα μπορεί να φαίνεται παράδοξο, πριν κάποια χρόνια όμως το ίδιο δεν ίσχυε για τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία; Έτσι, ενώ σήμερα φαίνεται ότι η διαδικασία πολιτογράφησης αφορά δυνητικά το μεγαλύτερο μέρος των μεταναστών στην Ελλάδα, σε μερικά χρόνια, όταν οι Αλβανοί θα είναι κοινοτικοί, θα ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Για την ακρίβεια, αυτοί που βρίσκονται στη χειρότερη θέση, απαξιώνονται ακόμα περισσότερο. Ο εντείνεται, βαθαίνοντας συνολικά το καθεστώς εκμετάλλευσης.

Παράλληλα με το «ευεργετικό» νομοσχέδιο, τονίζεται η «μηδενική ανοχή», το «σφράγισμα» των συνόρων, η δημιουργία στρατόπεδων απέλασης, το Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο, ο Κανονισμός Δουβλίνο II, η Συνθήκη Σένγκεν, η Ντιρεκτίβα του Αίσχους... Υπενθυμίζουμε ότι παραμένει σε ισχύ η διάταξη που προβλέπει δυνατότητα απέλασης για λόγους «δημόσιας τάξης και ασφάλειας» κάθε μετανάστη που κατηγορείται ακόμη και για μικροαδικήματα...

Δίκτυο Clandestina, Γενάρης 2010

[illegible]

ένθετος τόπος ποίησης

**Μια κουβέντα με τον ... Ζαν-Νικολά-
Του Νίκου Κουφόπουλου [nikos1789@gmail.com]**

Ήταν ο Κωστής Παλαμάς, πρώτος μου ξάδερφος από το σόι του πατέρα μου, που μου μίλησε αρχικά για τους «Παρνασσιστές». Οι παρνασσιστές επιδίωκαν την πιστότητα, τη ρεαλιστική αναπαράσταση και την απάθεια, σε αντίθεση με την υπερπροβολή συναισθημάτων του ρομαντισμού. Χαρακτηριστικό των ποιημάτων τους είναι η στατικότητα, γι' αυτό και παρομοιάζονται με ζωγραφικούς πίνακες. Με συνεπήρε αυτό το ρεύμα για κάμποσα χρόνια. Τα παράτησα όλα και πήγα στο Παρίσι. Έπεσαν κάτι τηλεφώνω και σε λίγες μέρες βρέθηκα στην συντροφιά των Δεκόντι Ντελίλ, Πωλ Βερλαίν, Τεοντόρ ντε Μπανβίλ, Catulle Mendès, Συλί Προυντόμ και άλλους που δεν θυμάμαι τα ονόματα τους. Έχουν περάσει και τόσα χρόνια από τότε. Δεν νομίζω ότι κανένας από εσάς θα θυμόταν λεπτομέρειες για το ποιους είχε συναντήσει το 1870...

Αυτό που θυμάμαι καλά, ήταν όταν ένα απόγευμα ήρθε στο σπίτι μου ο Βερλαίν και μου ζήτησε για μερικές μέρες να φιλοξενήσω έναν νεαρό ποιητή. «Είναι

ὁμορφος ?...», τον ρώτησα πειράζοντάς τον... «Εἶναι σπουδαῖος ποιητής, πονηρόπουλε.... », μου ἀπάντησε ειρωνικά, φροντίζοντας ταυτόχρονα να κλείσει ἐκεῖ την κουβέντα...

«Εντάξει, ας ἐρθεῖ...» του εἶπα, γιατί δεν εἶχα και ἐγώ πολύ ὀρεξη και για ἄλλα πειράγματα. Ἦρθε το ἴδιο βράδυ... Αυτό που εἶδα, ἦταν ἓνα ἀγόρι με μεγάλα χέρια, μεγάλα πόδια, ἀληθινά παιδικό πρόσωπο που θα μπορούσε κάλλιστα να ἀνήκει σε δεκατριάχρονο, βαθυγάλανα μάτια, μᾶλλον ἄγρια παρά συνεσταλμένα - αὐτός ο νεαρός που με τὴ φαντασία του, τὴς εκπληκτικῆς δυνατότητες και τὴν ἀχρειότητά του θα εἶχε σε λίγο καιρό συναρπάσει ἢ φοβίσει ὅλους μας...

Τα γεγονότα τῆς Κομμούνας μας εἶχαν ἀναστατώσει...Κάποιοι εἶπαν ἀργότερα ὅτι ο Νικόλας -ἔτσι τον φώναζα πάντα ἐγώ και ὀχι Ἀρθούρο, και το ἀπολάμβανε ἰδιαίτερα- δεν ἀναμίχθηκε ποτέ στα γεγονότα. Ὅμως και ο ἴδιος ο Βερλαιν, ἀλλὰ και μία ἀστυνομική ἐκθεση του 1873, σύμφωνα με τὴν ὁποία ἦταν «μέλος τῶν ἀτάκτων τῆς

«Εντάξει, ας έρθει...» του είπα, γιατί δεν είχα και εγώ πολύ όρεξη και για άλλα πειράγματα.. Έρθε το ίδιο βράδυ... Αυτό που είδα, ήταν ένα αγόρι με μεγάλα χέρια, μεγάλα πόδια, αληθινά παιδικό πρόσωπο που θα μπορούσε κάλλιστα να ανήκει σε δεκατριάχρονο, βαθυγάλανα μάτια, μάλλον άγρια παρά συνεσταλμένα - αυτός ο νεαρός που με τη φαντασία του, τις εκπληκτικές δυνατότητες και την αχρειότητά του θα είχε σε λίγο καιρό συναρπάσει ή φοβίσει όλους μας...

Τα γεγονότα της Κομμούνας μας είχαν αναστατώσει...Κάποιοι είπαν αργότερα ότι ο Νικόλας -έτσι τον φώναζα πάντα εγώ και όχι Αρθούρο, και το απολάμβανε ιδιαίτερα- δεν αναμίχθηκε ποτέ στα γεγονότα. Όμως και ο ίδιος ο Βερλαιν, αλλά και μία αστυνομική έκθεση του 1873, σύμφωνα με την οποία ήταν «μέλος των ατάκτων της

Τα γεγονότα της Κομμούνας μας είχαν αναστατώσει...Κάποιοι είπαν αργότερα ότι ο Νικόλας -έτσι τον φώναζα πάντα εγώ και όχι Αρθούρο, και το απολάμβανε ιδιαίτερα- δεν αναμίχθηκε ποτέ στα γεγονότα. Όμως και ο ίδιος ο Βερλαιν, αλλά και μία αστυνομική έκθεση του 1873, σύμφωνα με την οποία ήταν «μέλος των ατάκτων της

Κομμούνας, τους διαφεύδει. Περισσεύει λοιπόν η δικιά μου μαρτυρία, γιατί κάποιιο κακοήθεις θα πουν ότι τα λέω αυτά επειδή ήταν φίλος μου... Άλλωστε τρία ποιήματά του θεωρούνται επηρεασμένα από την Κομμούνα και πρόκειται για τα L'Orgie parisienne, Les Mains de Jeanne-Marie και Chant de guerre parisien. Οι ποιητές δεν χρειάζεται να αποδεικνύουν τίποτα... Το κάνουν για αυτούς τα ποιήματά τους και αυτό θα πρέπει νομίζω να μας είναι αρκετό...

Η συμπεριφοράς του, που συνδυάζει δύο διαφορετικούς χαρακτήρες, του ομοφυλόφιλου και του αναρχικού, που ήταν και οι δύο ιδιαίτερα απωθητικοί στη δεκαετία του 1870 στην κοινωνία του Παρισιού, συχνά του δημιουργούσε προβλήματα. Όχι φυσικά στους δικούς μας κύκλους. Πολλά βράδια ερχόταν «λιώμα» στο σπίτι και με ξυπνούσε στις πέντε το πρωί απαιτώντας να τον ακούσω να μου διαβάσει κάτι που έγραψε εκείνο το βράδυ...Τι να κάνω ? Τον άκουγα... «Πήγαινε τώρα να ξαπλώσεις», του έλεγα μόλις τελείωνε. Μετά από τόσο

Η συμπεριφοράς του, που συνδυάζε δύο διαφορετικούς χαρακτήρες, του ομοφυλόφιλου και του αναρχικού, που ήταν και οι δύο ιδιαίτερα απωθητικοί στη δεκαετία του 1870 στην κοινωνία του Παρισιού, συχνά του δημιουργούσε προβλήματα. Όχι φυσικά στους δικούς μας κύκλους. Πολλά βράδια ερχόταν «λιώμα» στο σπίτι και με ξυπνούσε στις πέντε το πρωί απαιτώντας να τον ακούσω να μου διαβάσει κάτι που έγραψε εκείνο το βράδυ...Τι να κάνω ? Τον άκουγα... «Πήγαινε τώρα να ξαπλώσεις», του έλεγα μόλις τελείωνε. Μετά από τόσο

καιρό, συχνά νοσταλγώ εκείνα τα βίαια σχεδόν ξυπνήματα...Αλλωστε πάντα μας ξάφνιαζε υπέροχα με τα γραφτά του... Πολλές φορές αναστατώνόμουν από τα ποιήματα του και δεν μπορούσα μετά να κοιμηθώ αμέσως...Πήγαινα τότε και εγώ και έγραφα...Κάποιες φορές, τον άκουγα να φωνάζει μετά από λίγο μέσα στον ύπνο του θυμωμένος : «Έλα τώρα, κλείσε το φως να κοιμηθούμε. Τι διάολο σε έπιασε τέτοια ώρα τώρα και γράφεις ?», και γύριζε πλευρό συνεχίζοντας να ψιλοροχαλίζει... Είχε φυσικά ξεχάσει ότι αυτός ήταν που με ξύπνησε μέσα στα άγρια χαράματα. Με έπιαναν τα γέλια και πήγαινα και του τραβούσα τα σκεπάσματα...Τα ξαναμάζευε, και άρχιζε να βρίζει και να μου πετάει κάτω παλιές παντόφλες και μαξιλάρια...Ωραία ήταν η συγκατοίκησή μας...

Από ένα ταξίδι που είχε κάνει για λίγες μέρες στο Ντουαί, στο σπίτι της οικογένειάς του, μου έγραψε μια επιστολή που την έχω ακόμα. 15 Οκτωβρίου του 1871. Συνηστά ένα από τα σημαντικότερα κείμενά του, με αντικείμενο το ρόλο της ποίησης, όπως τον αντιλαμβανόταν ο ίδιος. Στο ίδιο γράμμα, αναφερόταν συνοπτικά

Από ένα ταξίδι που είχε κάνει για λίγες μέρες στο Ντουαί, στο σπίτι της οικογένειάς του, μου έγραψε μια επιστολή που την έχω ακόμα. 15 Οκτωβρίου του 1871. Συνιστά ένα από τα σημαντικότερα κείμενά του, με αντικείμενο το ρόλο της ποίησης, όπως τον αντιλαμβανόταν ο ίδιος. Στο ίδιο γράμμα, αναφερόταν συνοπτικά

*Ζητιάνοι που σακάτευαν μικρά παιδιά για να τα χρησιμοποιήσουν επαγγελματικά στην επαιτεία.

Περί συναυλιών, αρωγών και άλλων δαιμονίων.

Εδώ και χρόνια, με αφορμή οποιοδήποτε συγκλονιστικό γεγονός εγχώριο ή παγκόσμιο, κάποιοι επιτήδριοι από δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς «σπίνουν» σκηνικά εκμετάλλευσης της ευαισθησίας του φιλοθεάμονος κοινού είτε με τηλεμαραθώνιους, είτε με συναυλίες καλλιτεχνών μεγάλου βεληνεκούς, για να μαζέψουν τον οβολό του κάθε ανυποψίαστου, για «ιερό» σκοπό.

Αυτό το φρούτο δεν είναι καινούριο. Θα θυμίσουμε τις γιγάντιες καμπάνιες - τα περίφημα Live Aids τη δεκαετία του '80, αλλά και τις εκδηλώσεις συμπράστασης στην πληγωμένη από την 11η Σεπτέμβρη Αμερική, μέχρι τις τελευταίες για την Αϊτή.

Και μπορεί ο τηλεοπτικός «ζούγκλας» να ανακάλυψε τώρα την Αμερική, σχετικά με το παρασκήνιο που εύλογα οδηγεί στο φλέγον ερώτημα «πού πήγαν τα λεφτά, αφού δεν πήγαν εκεί που όφειλαν να πάνε;».

Τελικά ο σκοπός αγιάζει τα μέσα ή το αντίστροφο;
Αν εξετάσουμε κάθε μία περίπτωση

αρωγής προς τα θύματα ή φιλανθρωπίες επιφανών κυρίως ονομάτων της μουσικής (βιομηχανίας), θα δούμε ότι ένα ελάχιστο ποσοστό πάει στον προορισμό του, ίσως επειδή κανείς δεν το ψάχνει αφού συνειδησιακά έκανε το καθήκον του, το δε γεγονός θα παραδοθεί στη λήθη του χρόνου. Πίσω από αυτά, διαπλοκές και επαγγελματικά άριστα στημένες συντεχνίες. ακολουθούν την οσμή του χρήματος. Έτσι, ένας σεισμός, λοιμός, καταποντισμός, γίνεται η απαρχή για μεγάλα φαγοπότια από διάφορα «κοράκια». Ο κόσμος της show biz γίνεται, αν όχι συνεργός, ηθικός αυτουργός στο έγκλημα. Ο «πολύς» Βοηο των U2, βρέθηκε συνδαιτυμόνας με τους ισχυρούς εξουσιαστές του πλανήτη, προσπαθώντας άραγε να πείσει ποιους, αυτούς ή το κοινό του; Αυτή η αλαζονική μανία αυτοπροβολής, ιδιον των καρεκλοκένταυρων κάθε μορφής εξουσίας, μοιάζει με τη «βοήθεια» των ΗΠΑ στην επίκαιρη Αϊτή: «ανθρωπιστική» εισβολή ως κατακτητές. Η επιτυχία της λειτουργίας αυτού του προσοδοφόρου για λίγους συστήματος βασίζεται σε ένα πλέγμα σχέσεων στο οποίο εμπλέκονται μικροί και μεγάλοι παίκτες. Με κράχτες ηχηρά ονόματα του star system, με την αμέριστη εργαλειακή συμπράσταση των ΜΜΕ(ξαπάτησης), παραγωγοί, πρεσβείες, εκκλησία, στρατός, κυβερνήσεις, παγκόσμιοι οργανισμοί συνωθούνται όχι ανιδιοτελώς, για

να εξυπηρετήσουν όχι αυτούς που πραγματικά χρήζουν ανάγκης, αλλά τα συμφέροντά τους. Αυτό επιμελώς αποκρύβεται από τη μάζα από την οποία ζητιέται να γίνει ο καλός Σαμαρείτης. Η συνταγή, σπάνια αποτυγχάνει. Το πρόβλημα δεν είναι ότι το έσοδο δεν φτάνει στους αναξιοπαθούντες λόγω... γραφειοκρατικών δυσκολιών, όπως διατείνονται οι ντόπιοι Σέρλοκ Χόλμς της πάταξης της διαφθοράς, ούτε τίποτα πειρατές ή μεσάζοντες, επιχειρήματα μόνο για αδαείς. Το ζήτημα σε κάθε περίπτωση είναι να μην κλονίζεται η αξιοπιστία, δηλαδή να μην αμφισβητείται το υπάρχον σύστημα: οι πιστοί θα πρέπει σε κάθε περίπτωση να ενισχύουν το παγκάρι, διαφορετικά η ανισορροπία κλονίζει το οικοδόμημα, κι αυτό είναι πιο σοβαρό ακόμα κι από το σεισμό της Αϊτής. Η κρίση είναι αίτιο και αιτιατό του ίδιου του συστήματος. Γύρω από αυτή αναπτύσσονται πολλές παραφυάδες. Αυτό που θα πρέπει να απαντάμε σε όλους τους τόνους, είναι ότι όποιος δεν εξεγείρεται πεθαίνει, θάβεται ζωντανός κι ανυποψίαστος από εκείνους που παίζουν με τις λεπτομέρειες της ζωής του. Η αντίσταση στην κρίση τους, ξεκινά από την αφύπνιση.

ΤΑΚΗΣ ΑΚΟΣ

ZeroArtisticMovement

«ΘΑ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΛΗΘΗ
ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΤΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΘΑ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΕΣ
ΠΑΛΙΡΡΟΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΕΣ
ΠΕΡΙΚΛΟΥΣ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ
ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΥΙΟΘΕΣΙΑ ΟΛΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΤΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΠΟΥ Η
ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΝΤΡΟΠΗ, ΟΙ ΟΛΙΚΟΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΙ ΚΑΙ Η ΕΥΤΕΝΕΙΑ
ΑΝΕΚΑΘΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΑΝΕ
ΕΠΙΣΗΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΚΑΘΕ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΙΣΩΣΗΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΕΡΧΟΤΑΝ ΣΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΑΞΙΩΝ ΠΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΥΝ
ΥΠΗΡΕΤΕΣ
ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΡΘΕΙ»

Το Zero Artistic Movement (Z. A. M.), είναι ένα μηδενιστικό καλλιτεχνικό κίνημα, το οποίο δημιουργήθηκε στη Λέσβο το 1999 και διαδόθηκε εξ ολοκλήρου, μέσα από το διαδίκτυο στην υπόλοιπη Ελλάδα. Είναι μια κίνηση με σαφείς αναφορές στις αντικαλλιτεχνικές πρωτοπορίες του προηγούμενου αιώνα, δηλαδή στους καταστασιακούς, dada και σουρεαλισμό. Σκοπεύει, όσο αφορά την αντικαλλιτεχνική παραγωγή του, στην απελευθέρωση της τέχνης από την κοινωνία του θεάματος, δηλαδή στην άμεση ανεξαρτητοποίηση του έργου (αντιεμπορεύματος), από τον οποιοδήποτε μεσάζοντα, εταιρία και τον καλλιτέχνη τον ίδιο (free art).

Στις 26-27-28 Φεβρουαρίου θα πραγματοποιηθεί στο Nosotros festival ZAM με έκθεση ζωγραφικής από μέλη του ZAM, προβολές ταινιών και βίντεο, ακουστικό σόου, party με dj-set βασισμένο στα μουσικά γκρουπ που εντάσσονται στο ZAM, παρουσιάσεις βιβλίων και ποιητικών συλλογών.

ενδεικτικά κάποιοι καλλιτέχνες που συμμετέχουν στο ZAM :

Pornostroika Dadaifi, Βαράτε Βιολητζήδες, Solitare People, Bob Antimarley, Fotizontas, Ηχητικοί Οφθαλμαπάτοι και Saltibag

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΜΠΡΟΣΤΑ

Βασίλης Ντούρος

Μεγάλο Σάββατο. Το βαν που μεταφέρει τα πυροτεχνήματα μιας ομάδας Αθηναίων μένει από βλάβη σ' έναν ορεινό οικισμό. Ο Αλβανός Λουάν, εργαζόμενος σε στάνη της περιοχής, στην προσπάθειά του ν' αγοράσει μια ρουκέτα στον 7χρονο γιο του, έρχεται σε επαφή με τους κατοίκους, αναζωπυρώνοντας μια παλαιότερη έχθρα. Ο ντόπιος κτηνοτρόφος Θύμιος δεν ανέχεται να βλέπει τον αλλόθρησκο να προσεύχεται στα βοσκοτόπια που ο ίδιος μεγάλωσε. Τον προσβάλλει, τον ταπεινώνει μπροστά στο παιδί του και τους πυροτεχνουργούς. Τον διώχνει από τον οικισμό. Ο Λουάν φεύγει. Μέσα του όμως ξυπνά η οργή. Επιστρέφει και ζητά ν' αγοράσει όλα τα πυροτεχνήματα. Ο Θύμιος, όμως, διαφωνεί. Θεωρεί προσβολή να ρίξει ένας Μουσουλμάνος πυροτεχνήματα στην Ανάσταση. Η νύχτα καταλήγει σε δράμα και η Κυριακή του Πάσχα σε τραγωδία.

Ο Βασίλης Ντούρος ο σκηνοθέτης της ταινίας Το βουνό μπροστά, μεγαλύτερο μέρος της οποίας γυρίστηκε στο Αρχοντοχώρι και αρκετές σκηνές στα Βλίζιανά, προσπαθεί να μιλήσει κυρίως για το μετανάστη, τον "λαθραίο άνθρωπο", την οικογένειά του, τη θρησκεία του αλλά και την πραγματικότητα που ζει καθημερινά αντιμετωπίζοντας πολλές φορές την μισαλλόδοξη συμπεριφορά της πατριαρχικής και

συντηρητικής επαρχίας.

Η πραγματικότητα της ταινίας όμως αποτυπώνεται στην πραγματικότητα της ζωής, καθώς το Υπουργείο Πολιτισμού, που φαίνεται να απέχει από τις πολυπολιτισμικές κοινωνίες που διαμορφώνονται, απαγορεύει με νόμο στον πρωταγωνιστή της, Καραφίλ Σένα, στην ηθοποιό Μιρέλα Κόντη και στο συνθέτη της ταινίας, Ντάσο Κούρτη, να θέσουν υποψηφιότητα για τα Κρατικά Βραβεία Ποιότητας Κινηματογράφου.

Ο Αλβανός ηθοποιός Καραφίλ Σένα, που ζει 15 χρόνια στην Αθήνα, δεν έχει δικαίωμα να διεκδικήσει το βραβείο ερμηνείας για την ταινία «Το βουνό μπροστά».

«Ζω στα Εξάρχεια, το πρωί δουλεύω σερβιτόρος, το βράδυ παίζω στο θέατρο. Πληρώνω φόρους στο Ελληνικό Δημόσιο, τα παιδιά μου πάνε σε ελληνικό σχολείο και νομίζω ότι είναι άδικο να μην μπορώ να διεκδικήσω ένα βραβείο επειδή δεν έχω ελληνική υπηκοότητα», μας λέει ο Καραφίλ Σένα, που κατάγεται από το χωριό Μεσοπόταμος, λίγα χιλιόμετρα έξω από τους Αγίους Σαραντά.

«Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που έχει

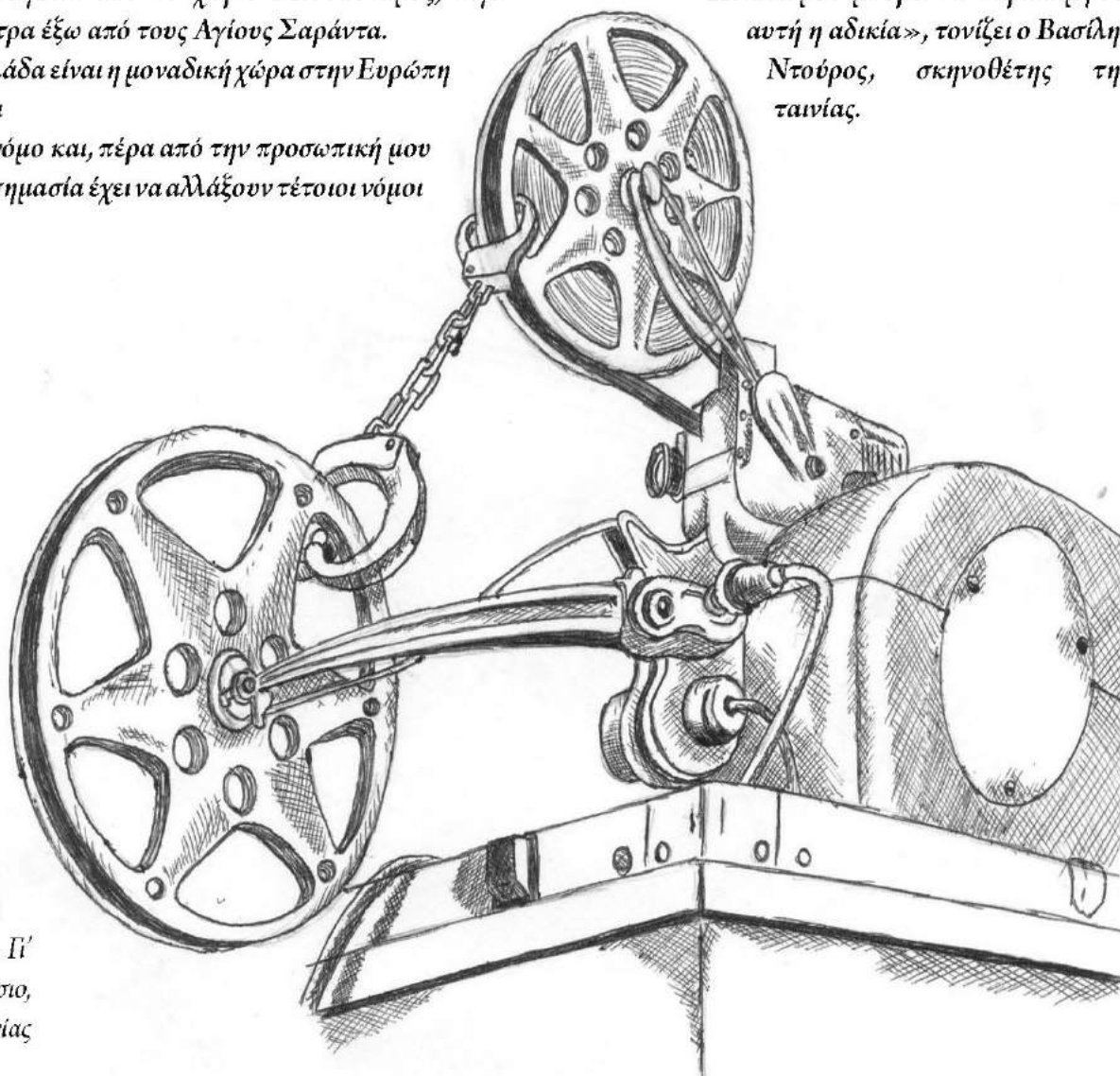
τέτοιο νόμο και, πέρα από την προσωπική μου πίκρα, σημασία έχει να αλλάζουν τέτοιοι νόμοι

για τις επερχόμενες γενιές. Να, η ζωή των παιδιών μου είναι στην Ελλάδα, στα Εξάρχεια. Πάνε για λίγες ημέρες στο χωριό μου στην Αλβανία και νιώθουν ξένα. Θέλουν να γυρίσουν πίσω, εδώ είναι όλοι οι φίλοι τους, εδώ νιώθουν ότι ανήκουν. Αλλά τι θα γίνει όταν κι αυτά, αύριο, θα έχουν να αντιμετωπίσουν τέτοιους νόμους;»

Ο νόμος του υπουργείου Πολιτισμού αναφέρει: «Απαραίτητη προϋπόθεση για τη συμμετοχή στις διαδικασίες απονομής των ως άνω βραβείων, η έκδοση πιστοποιητικού ελληνικής ιθαγένειας για κάθε υποψήφια ταινία» (άρθρο 5 του Νόμου 1597/1986 ΦΕΚΑ '68/13-21.5.1986).

Άλλη μια ηθοποιός που παίζει στην ταινία, η Μιρέλα Κόντη, Ελληνο-Αλβανίδα που ζει στη χώρα μας, δεν μπορεί να διεκδικήσει το βραβείο β' γυναικείου ρόλου. Όπως και ο πολύ γνωστός μουσικός Ντάσο Κούρτη—που έχει γράψει τη μουσική της ταινίας—δεν έχει δικαίωμα να διεκδικήσει το ανάλογο βραβείο.

«Μόνο με παρέμβαση του ίδιου του υπουργού Πολιτισμού μπορεί να παρακαμφθεί αυτή η αδικία», τονίζει ο Βασίλης Ντούρος, σκηνοθέτης της ταινίας.

ΣινεφΗλεία

Ανοιχτή, ανεξάρτητη κινηματογραφική και πολιτιστική ομάδα. Η ιδέα δημιουργίας της ΣινεφΗλείας γεννήθηκε μέσα από την ανάγκη έκφρασης, αλληλεπίδρασης και επικοινωνίας ανήσυχων φοιτητών και νέων της περιοχής.

Η λειτουργία της ομάδας είναι ανεξάρτητη, χωρίς χρηματοδότηση, και διεξάγεται μέσα από εβδομαδιαίες συναντήσεις, με ανοιχτή συμμετοχή, όπου ο καθένας μπορεί να εκφράσει ελεύθερα τις σκέψεις, ανησυχίες και προτάσεις του.

Επιδιώκουμε την ελεύθερη πρόσβαση της κοινωνίας στον πολιτισμό, που δεν περιορίζεται στη στερεότυπη σχέση θεατή και πολιτιστικού έργου, αλλά στην άμεση συμμετοχή και αυτενέργεια. Γι' αυτό, επιλέγουμε το ΤΕΙ Πύργου, ως κατεξοχήν ελεύθερο, δημόσιο, κοινωνικό χώρο, διεκδικώντας να ανοίξουν οι δίαυλοι επικοινωνίας φοιτητών και τοπικής κοινωνίας.

Οι ταινίες που επιλέγουμε να προβάλλουμε έχουν σα σκοπό να προβληματίσουν, να κεντρίσουν το ενδιαφέρον, να ψυχαγωγήσουν με μια διαφορετική οπτική και να αποτελέσουν αφορμή για δράση, ώστε να αποφύγουμε τη θέση του παθητικού θεατή και να περάσουμε σ' αυτή της ενεργούς συλλογικής παρέμβασης.

Ελπίζουμε αυτή η πρωτοβουλία να είναι η αφετηρία μιας εναλλακτικής πολιτιστικής δραστηριότητας στον τόπο.

Επικοινωνία: iliamovement@hotmail.com

Γιατί οι ΗΠΑ χρωστάνε Δισεκατομμύρια στην Αϊτή. Συνοπτική ιστορία

Bill Quigley

Γιατί οι ΗΠΑ χρωστάνε δισεκατομμύρια στην Αϊτή; Ο Colin Powell, πρώην υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, χρησιμοποίησε τον «Pottery Barn rule» - «εάν καταστρέφεις κάτι, τότε σου ανήκει» - για να περιγράψει τη θεώρησή του περί εξωτερικής πολιτικής.

Οι ΗΠΑ για περισσότερο από 200 χρόνια καταστρέφουν την Αϊτή. Χρωστάμε στην Αϊτή! Και όχι από φιλανθρωπία. Της χρωστάμε αποζημιώσεις στα πλαίσια της δικαιοσύνης. Και δεν μιλάμε για τα 100 εκατομμύρια δολάρια που υποσχέθηκε ο Πρόεδρος Ομπάμα. Αυτά είναι ψίχουλα. Οι ΗΠΑ χρωστάνε Δισεκατομμύρια στην Αϊτή. Και με το Δ κεφαλαίο!

Οι ΗΠΑ, αιώνες τώρα, απομυζούν συστηματικά την Αϊτή. Την χρησιμοποίησαν ως αποικία. Συνέβαλλαν στην οικονομική αιμορραγία της που ακολούθησε την απελευθέρωση, που σημειωτέον την πέτυχε μόνη της, εισέβαλλαν επανειλημμένα στη χώρα με στρατό, υποστηρίξαν δικτάτορες που κακοποιούσαν βάνουσα τους ανθρώπους, τη μετέβαλλαν σε χωματερή των αποβλήτων της οικονομικής ευημερίας μας, κατέστρεψαν τους δρόμους και την αγροτική της παραγωγή και ανατρέψανε δημοφιλείς, εκλεγμένους αξιωματούχους της χώρας. Πέραν αυτών, τη χρησιμοποίησαν ως χώρο σεξουαλικής αναφυχής, ακριβώς όπως έκαναν οι παλιοί ιδιοκτήτες φυτειών.

Ας δούμε τη συνοπτική ιστορία κάποιων εκ των κυριότερων δράσεων των ΗΠΑ που οδήγησαν στην καταστροφή της Αϊτής.

Το 1804, όταν η Αϊτή, στην πρώτη επιτυχημένη επανάσταση σκλάβων στον κόσμο, πέτυχε την απελευθέρωση της από τους Γάλλους, οι Ηνωμένες Πολιτείες αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν το νέο κράτος. Συνέχισαν να αρνούνται την αναγνώριση του για τα επόμενα 60 χρόνια. Γιατί; Διότι οι ΗΠΑ είχαν ακόμη εκατομμύρια σκλαβωμένους από τους δικούς της πολίτες και φοβούνταν πως η αναγνώριση θα τους ενθάρρυνε να ξεκινήσουν τη δική τους επανάσταση.

Μετά την επανάσταση του 1804, η Γαλλία και οι ΗΠΑ εφάρμοσαν ένα καταστροφικό οικονομικό εμπάργκο στην Αϊτή. Οι αμερικάνικες αυτές κυρώσεις συνεχίστηκαν μέχρι το 1863. Στο τέλος, η Γαλλία χρησιμοποίησε την στρατιωτική της ισχύ για να εξαναγκάσει την Αϊτή στην πληρωμή αποζημιώσεων για τους σκλάβους που απελευθερώθηκαν. Το ύψος των αποζημιώσεων έφτασε τα 150 εκατομμύρια φράγκα. (Η Γαλλία πούλησε ολόκληρη την πολιτεία της Λουιζιάνα στις ΗΠΑ έναντι

80 εκατομμυρίων φράγκων!)

Η Αϊτή πιέστηκε για να δανειστεί χρήματα από γαλλικές και αμερικάνικες τράπεζες, έτσι ώστε να πληρώσει τις αποζημιώσεις στη Γαλλία. Ένα μεγάλο δάνειο από τις ΗΠΑ που χρησιμοποιήθηκε για να ξεπληρωθεί η Γαλλία, ξεχρεώθηκε τελικά μόλις το 1947. Η σημερινή αξία των χρημάτων που εξαναγκάστηκε η Αϊτή να πληρώσει στις γαλλικές και αμερικάνικες τράπεζες, φτάνει τα 20 Δισεκατομμύρια δολάρια. Με το Δ πάντα κεφαλαίο!

Οι ΗΠΑ κατέκτησαν και κυβέρνησαν δια της βίας την Αϊτή από το 1915 μέχρι το 1934. Ο πρόεδρος Woodrow Wilson έστειλε τα στρατεύματα εισβολής το 1915. Οι Αϊτινοί ηττήθηκαν από τον αμερικανικό στρατό, που σε μόνο μία μάχη σκότωσε πάνω από 2.000 επαναστάτες. Για τα επόμενα δεκαεννιά χρόνια, οι ΗΠΑ ελέγχανε τα τελωνεία της, εισέπρατταν τους φόρους και διοικούσαν πολλά κυβερνητικά ιδρύματα. Πόσα δισεκατομμύρια άραγε αφαιρέθηκαν στα 19 αυτά χρόνια;

Από το 1957 έως το 1986 η Αϊτή εξαναγκάστηκε να ζει υπό τους υποστηριζόμενους από τις ΗΠΑ δικτάτορες «Papa Doc» και «Baby Doc» Duvalier. Τους υποστήριζαν, οικονομικά και στρατιωτικά, επειδή κάνανε αυτό ακριβώς που ήθελαν οι Ηνωμένες Πολιτείες και διότι πολιτικά θεωρούνταν «αντικομμουνιστές», γεγονός που στις μέρες μας μεταφράζεται ως «καταπατητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του πληθυσμού τους». Οι Duvalier έκλεψαν εκατομμύρια από την Αϊτή και ανέβασαν το χρέος της κατά εκατοντάδες εκατομμύρια, τα

οποία ακόμη χρωστάει. Δέκα χιλιάδες Αϊτινοί χάσανε τη ζωή τους. Εκτιμήσεις ανεβάζουν το εξωτερικό χρέος της Αϊτής στα 1,3 δις δολάρια, με το 40% από αυτό να έχει δημιουργηθεί την εποχή των υποστηριζόμενων από τις ΗΠΑ Duvaliers.

Πριν από τριάντα χρόνια, η Αϊτή δεν εισήγαγε καθόλου ρύζι. Σήμερα έχει φτάσει στο σημείο να εισάγει σχεδόν όλη την ποσότητα που χρειάζεται. Αν και αποτελούσε το ανερχόμενο κέντρο ζάχαρης της Καραϊβικής, σήμερα εισάγει και ζάχαρη. Γιατί; Επειδή οι ΗΠΑ και τα κυρίαρχοι από αυτήν διεθνή χρηματοοικονομικά ιδρύματα – το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα – ανάγκασαν την Αϊτή να ανοίξει τις αγορές της στην παγκόσμια αγορά. Στη συνέχεια, οι ΗΠΑ της πούλησαν σε εξαιρετικά χαμηλές τιμές, χιλιάδες τόνους ρυζιού και ζάχαρης επιδοτούμενου από τις ίδιες, υπονομεύοντας έτσι τους αγρότες και ελέγχοντας πλήρως την αγροτική παραγωγή της χώρας. Έτσι, κατέληξε τελικά η Αϊτή να γίνει η τρίτη μεγαλύτερη αγορά αμερικανικού ρυζιού παγκοσμίως. Θετικό για τους αμερικανούς αγρότες, αλλά εξαιρετικά επιζήμιο για τους Αϊτινούς.

Το 2002, οι ΗΠΑ μπλόκαραν δάνεια εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων προς την Αϊτή, τα χρήματα των οποίων είχαν ως στόχο τη χρήση τους σε προγράμματα κοινωνικής βελτίωσης, μεταξύ αυτών η εκπαίδευση και οι δρόμοι. Αυτοί οι δρόμοι είναι οι σημερινοί δρόμοι, στους οποίους οι ομάδες βοήθειας αντιμετωπίζουν τόσα πολλά προβλήματα προσπέλασης!

Το 2004, οι ΗΠΑ για μια ακόμη φορά κατάργησαν τη δημοκρατία στην Αϊτή υποστηρίζοντας το πραξικόπημα που εκδηλώθηκε εναντίον του εκλεγμένου προέδρου Aristide.

Η Αϊτή χρησιμοποιείται επίσης ως προορισμός σεξουαλικής αναφυχής, ακριβώς όπως οι αποικίες παλαιότερα. Ελέγξτε προσεκτικά τα νέα και θα βρείτε πολλές ιστορίες κακοποίησης ανηλίκων από ιεραπόστολους, στρατιώτες και εργαζόμενους σε φιλανθρωπικά ιδρύματα. Εξάλλου, αποτελεί το δημοφιλέστερο προορισμό σεξουαλικών διακοπών, «τουριστών» από τις ΗΠΑ και αλλού. Τι χρωστάμε για αυτό; Τι τιμή θα μπορούσατε να βάλετε εάν αφορούσε τις αδερφές και τους αδερφούς σας;

Εδώ και χρόνια, εταιρίες με έδρα τις ΗΠΑ συνεργάζονται με την ελίτ της Αϊτής και λειτουργούν βιοτεχνίες εκμεταλλεζόμενες δεκάδες χιλιάδες Αϊτινούς, που εργάζονται σε απάνθρωπες συνθήκες και με μεροκάματα που δεν φτάνουν καν τα 2 δολάρια.

Οι άνθρωποι στην Αϊτή αντιστάθηκαν όσο μπορούσαν στην οικονομική και στρατιωτική ισχύ των ΗΠΑ, από την πρώτη στιγμή της απελευθέρωσης τους. Όπως όλοι μας, έχουν κάνει και αυτοί τα λάθη τους, η δύναμη όμως των ΗΠΑ τους ανάγκασε να πληρώσουν ένα δυσανάλογο τίμημα σε θανάτους, δάνεια και κακοποίηση.

Είναι καιρός πλέον οι πολίτες των ΗΠΑ να συνδράμουν τους Αϊτινούς και να αναστρέψουν την πορεία των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Η συνοπτική αυτή ιστορία μας αποδεικνύει γιατί οι ΗΠΑ χρωστάνε Δισεκατομμύρια στην Αϊτή, και με το Δ κεφαλαίο. Και αυτό δεν είναι φιλανθρωπία. Είναι δικαιοσύνη. Είναι αποζημίωση. Η σημερινή κρίση αποτελεί μια ευκαιρία για τους ανθρώπους στις ΗΠΑ να ομολογήσουν την ιστορία της κυριαρχίας της χώρας τους πάνω στην Αϊτή και να ανταποκριθούν πραγματικά δίκαια.

(Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την ιστορία της εκμετάλλευσης της Αϊτής από τις ΗΠΑ στα βιβλία: THE USES OF HAITI του Paul Farmer, DAMNING THE FLOOD του Peter Hallward και AN UNBROKEN AGONY του Randall Robinson).

Ο Bill Quigley είναι νομικός σύμβουλος του Κέντρου για τα Συνταγματικά Δικαιώματα και για πολλά χρόνια υπέρμαχος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Αϊτή.

Quigley77@gmail.com

Μετάφραση: Γιώργος Δράκος

ΑΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ο εθνικισμός των λαϊκοδεξιών πυροδοτεί και εκμεταλλεύεται τη φοβικότητα των ανθρώπων στοχοποιώντας τον αδύνατο κρίκο των κοινωνιών μας, τους μετανάστες, ενώ ταυτόχρονα εκλιπαρεί για τον αφορολόγητο επαναπατρισμό των βρώμικων κεφαλαίων

Όταν στις αρχές του 20ου αιώνα η Έμμα Γκόλντμαν έγραφε ότι «ο πατριωτισμός δεν είναι για τους ανθρώπους του πλούτου και της εξουσίας, αλλά... για το λαό», δεν μπορούσε να φανταστεί τη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα. Στην εποχή που η ασφάλεια έχει αντικαταστήσει την ελευθερία, και η μετακίνηση των ανθρώπων έχει καταστεί έγκλημα, τα κεφάλαια απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα που οι άνθρωποι προσπαθούν να κατακτήσουν έστω και προσωρινά στην πάροδο των χρόνων. Ο εθνικισμός των λαϊκοδεξιών πυροδοτεί και εκμεταλλεύεται τη φοβικότητα των ανθρώπων στοχοποιώντας τον αδύνατο κρίκο των κοινωνιών μας, τους μετανάστες, ενώ ταυτόχρονα εκλιπαρεί για τον αφορολόγητο επαναπατρισμό των βρώμικων κεφαλαίων, που δεν είναι καθόλου απρόσωπα και αφηρημένα μεγέθη, αλλά ανήκουν σε πρόσωπα-εμβλήματα του έθνους που τα φυγάδευσαν φοβούμενα το πόθεν έσχες, αδιαφορώντας για το μέλλον της «πατρίδας».

Τι άλλαξε στην ελληνική οικονομία κατά τη διάρκεια της κρίσης και απηύδησαν οι ευρωπαίοι; Δεν νοιάστηκαν για τους άνεργους, για τους άστεγους και τους νεόπτωχους που μας κληροδότησε η κρίση, αλλά για τα δημοσιονομικά μας. Το μόνο που άλλαξε εκεί ήταν ότι το δημόσιο δώρισε στις τράπεζες έναν πακτωλό χρημάτων, έτσι όπως συμβούλευαν οι διεθνείς και ευρωπαίοι παντογνώστες. Γιατί σπεύδουν, λοιπόν, να μας προειδοποιήσουν για το χείλος του γκρεμού που στέκει αμείλικτο εμπρός μας;

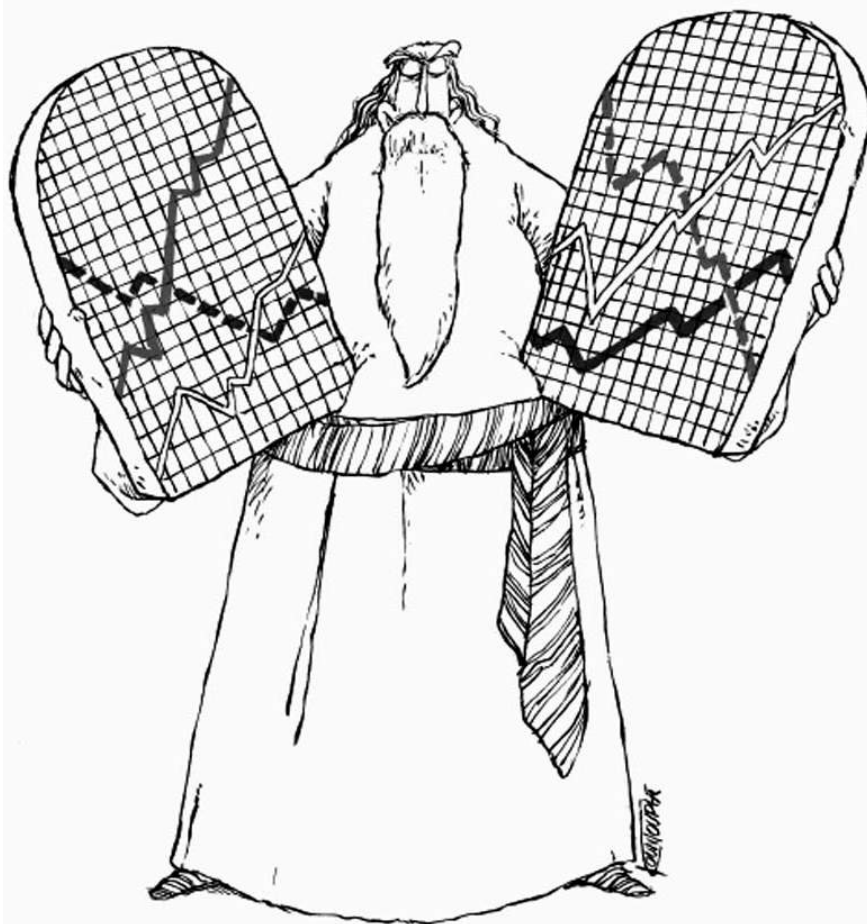
Οι επίτροποι ήρθαν για να διασφαλίσουν ότι δεν θα εκτροχιαστεί η κατάσταση μετά την κρίση.

Οι επίτροποι ήρθαν για να διασφαλίσουν ότι δεν θα εκτροχιαστεί η κατάσταση μετά την κρίση. Για να εξασφαλίσουν την απρόσκοπτη λειτουργία της ελεύθερης αγοράς, για να είναι σίγουροι ότι το δημόσιο ούτε θα γλυκαθεί ούτε θα εξαναγκαστεί

από εσωτερικές πιέσεις να κάνει τον επιχειρηματία, με αφορμή την κρίση, αλλά και για να μας επιβάλλει τους γνωστούς οικονομικούς μονόδρομους, ώστε να μην περάσουν από το μυαλό των καταπιεσμένων τίποτα πονηρές ιδέες για ανατροπή των πραγμάτων (βλ. Δεκέμβρη). Οι οικονομικές κρίσεις δεν επαναλαμβάνονται, είναι ενδημικές. Σε τέτοιο περιβάλλον, τα μικρο και μακρο-οικονομικά τεχνάσματα της οικονομετρίας και οι φοροτεχνικοί ελιγμοί που προτείνουν οι απανταχού κομισιόν ως μονόδρομο απλώς φροντίζουν ώστε κατά την κρίση να μην διαταραχτούν οι σχέσεις ισχύος μεταξύ φτωχών και πλούσιων, πολιτικών και ψηφοφόρων. Το ζήτημα δεν είναι η έξοδος από την κρίση αλλά ποιες θα είναι οι κοινωνικές σχέσεις μετά απ' αυτήν. Οι προκατασκευασμένοι μονόδρομοι της Απολιτικής οικονομίας προτείνουν στη «δημόσια διαβούλευση» τις επιλογές α, β ή και το πολύ γ. Στα μυαλά των ανθρώπων, όμως, στριφογυρνάνε οι επιλογές-τομές δ, ε, στ... κ.ο.κ.

Μαθήματα Πολιτικής οικονομίας παραδίδουν τα απανταχού βιολογικά αγροτικά κινήματα μικρού κλήρου και οριζόντιας συνεργασίας. Σήμερα, που ικανοποιούμε την πρώτη μας ανάγκη με οργουελικές, βιομηχανοποιημένες τροφές, άνευ γεύσης και ουσίας, το ντόπιο κίνημα των βιοκαλλιεργητών μπορεί να προσφέρει πλουσιοπάροχα αληθινή τροφή στην κοινωνία, εφόσον συντονιστεί με τα αντίστοιχα κινήματα πόλης για τη δημιουργία σταθμών συνεργασίας και λιανικής πώλησης, εξοβελίζοντας τους μεσάζοντες και τα υπερ-μάρκετ. Οι επιλογές που ακολουθούν δεν επιβάλλονται ποτέ από τα πάνω, αλλά εφαρμόζονται στην πράξη πάντα από τα κάτω:

δ. Ο τεμαχισμός της γης που παραμένει ανενεργή, ως επιδεικτικό περιουσιακό στοιχείο στα χέρια πλούσιων μητροπολιτάνων, και εκείνης που

σπαταλιέται για βίλες και επιδοτήσεις άχρηστων μονοκαλλιιεργειών, και η διανομή της στους πολλαπλασιαζόμενους άνεργους για την παραγωγή βιολογικών, οικονομικών τροφών. ε. Η συγκρότηση συντονιστικών, τοπικών συμβουλίων παραγωγών και καταναλωτών.

Αντίστοιχα μαθήματα αστικής Πολιτικής οικονομίας παραδίδει η Αργεντινή με το κίνημα των κατελιημμένων εργασιακών χώρων, με αφορμή μια τοπική αλλά βαθιά κρίση. Οι Αργεντινοί τόλμησαν να διαλέξουν την επιλογή στ απέναντι στην κρίση των αφεντικών, ν' αξιώσουν την άμεση δημοκρατία και την αντιεραρχία στη δουλειά:

στ. Εργατική αυτοδιαχείριση, κυκλικός καταμερισμός των εργασιών και εξίσωση των μισθών. Βασικό στοιχείο που συνδέει όλες τις επιλογές είναι ο αποκεντρωμένος συμμετοχικός σχεδιασμός, στη θέση του ανταγωνισμού της αγοράς ή του

ξεχασμένου από την ιστορία κεντρικού σοβιετικού σχεδιασμού. Με βάση αυτόν οι αγροτικοί παραγωγοί, οι εργαζόμενοι των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων και οι καταναλωτές θα σχεδιάζουν και θ' αποφασίζουν συμμετοχικά ποια αγαθά θα παράγονται, σε τι ποσότητες και ποια θα είναι η τιμή τους.

Για μένα, αυτό είναι επανάσταση και όχι το παιχνίδι «κλέφτες κι αστυνομικοί» που παίζαμε μικροί. Για να επιλέξω, όμως, τις τομές πρέπει να κατακτήσω το σύγχρονο «ακατόρθωτο»: Να πιστέψω στις δυνάμεις μου και στην αλληλεγγύη, να συνειδητοποιήσω ότι μπορώ να επιβιώσω χωρίς να είμαι υπάλληλος, χωρίς τα επιδοτούμενα δεκανίκια της ΕΕ, χωρίς το υποθηκευμένο χρήμα των τραπεζιτών και χωρίς «του πουλιού το γάλα» των σούπερ μάρκετ.

ΚΡΙΣΗ:

α β γ δ ε στ

Δημήτρης Κωνσταντίνου

φάκελος / Η κρίση και το τέλος των καπιταλιστικών υποσχέσεων

Όχι άλλο κάρβουνο

Η “χρηματοπιστωτική κρίση”, το “δημοσιονομικό έλλειμμα”, ο “πληθωρισμός”, τα “spreads”, τα “επιτόκια δανεισμού” κ.λπ. είναι όροι που έχουν εισβάλει τελευταία στην καθημερινότητά μας αλλά κατά τ’ άλλα δεν έχουν να μας πουν και πολλά. Αυτό είναι άλλωστε το ένα από τα καλά της οικονομίστικης προσέγγισης της ζωής, του σύμπαντος και των πάντων: λίγοι μπορούν να την κατανοήσουν και κατ’ επέκταση να έχουν λόγο στην διαχείρισή τους. Το άλλο καλό είναι ότι οι αριθμοί εκτός από αντικειμενικοί είναι και μαγικοί: μπορούν εύκολα να μαγειρευτούν και να καταλήξουν στο επιθυμητό, κάθε φορά, αποτέλεσμα – το έλλειμμα της χώρας είναι ένα τέτοιο αντιπροσωπευτικό παράδειγμα που ανεβοκατεβαίνει ανάλογα με τους σκοπούς και τα κέντρα που καλείται να εξυπηρετήσει.

Σε όλα τα επί γης κυρίαρχα καθεστώτα, η οικονομία έχει επικρατήσει ως η ύψιστη αξία της κοινωνικής ζωής που έχει τον αποκλειστικό λόγο στη διαμόρφωση, την εξήγηση και την αξιολόγησή της. Το δώρο που μας προσέφερε πριν ανέβει στο θρόνο της ήταν η υπόσχεση ότι η οικονομική μεγέθυνση θα φέρει την κοινωνική ευημερία. Από πού προκύπτει όμως αυτό; Με μια πρώτη ματιά, η οικονομική μεγέθυνση δεν φαίνεται να αποτελεί ικανή και αναγκαία συνθήκη για την κοινωνική ευημερία. Με μια δεύτερη ματιά, εξακολουθεί να μην είναι προφανής αυτή η σχέση. Το διανοητικό κενό καλείται να καλύψει η ανάγκη αντικειμενικοποίησης των πάντων που κατέστησε τη δυνατότητα κατανάλωσης, που είναι προϊόν της οικονομικής ανάπτυξης, ως τον μόνο αντικειμενικό τρόπο αποτίμησης της κοινωνικής ευτυχίας κι ευημερίας και ανέδειξε το ΑΕΠ ως τον πλέον κατάλληλο δείκτη γι’ αυτό.

Κάπως έτσι η δυνατότητα αγοράς εξοχικού ή ακόμης και μια φυσική καταστροφή, με την οικονομική δραστηριότητα που συνεπάγεται αυτή, αξιολογούνται ως φορείς ευδαιμονίας, καθώς έχουν σαν συνέπεια την άνοδο του ΑΕΠ, ενώ ο ελεύθερος χρόνος και η καλή υγεία, παράγοντες (μάλλον;) καθοριστικοί για τη ευημερία παραγκωνίζονται καθώς δεν επηρεάζουν (τουλάχιστον θετικά) το ΑΕΠ. Υπό την ίδια σκοπιά, η εξοικονόμηση ενέργειας έχει νόημα μόνο όταν συνεπάγεται την άνθιση της “πράσινης” επιχειρηματικότητας.

Εκτός όμως από τις φιλοσοφικές αντιφάσεις του μοντέλου, η αποτυχία του φαίνεται και στην πράξη, αφού παρά την αύξηση του κατά κεφαλήν εισοδήματος τις τελευταίες δεκαετίες η όξυνση της κοινωνικής ανισότητας, η επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων, η αύξηση της ανεργίας, η υπερχρέωση στις τράπεζες, η πενιχρή δημόσια κοινωνική ασφάλιση, η ανεπαρκής δημόσια υγεία, η απαξίωση της δημόσιας παιδείας και των δημόσιων μέσων μεταφοράς, η υποβάθμιση του αστικού τοπίου, η κατάληψη των δημόσιων

χώρων από ιδιωτικά συμφέροντα, η καταδίκη των τοπικών κοινωνιών στη φτώχεια και την εξάρτηση, η συρρίκνωση του ελεύθερου χρόνου και οι εντατικοί ρυθμοί ζωής ήταν μερικοί καλοί λόγοι για να παραμένουμε δυσαρεστημένοι. Παρόλα αυτά, η ελπίδα, αν και τρεμόσβηνε, παρέμενε ζωντανή. Με αφορμή όμως την οικονομική κρίση, την οποία ο ίδιος δύναται να δημιουργεί, να κατανοεί και να ορίζει, ο καπιταλισμός ήρε κι επίσημα πλέον την αρχική υπόσχεση της κοινωνικής ευημερίας και ζήτησε κοινωνική συναίνεση (η οποία μεταφράζεται σε μεγαλύτερη φορολογία, ανασφάλεια και ανεργία) μέχρι την έξοδο από αυτή ή την τελειωτική καταστροφή (ό,τι έρθει πρώτο). Κι έτσι έσβησε η ελπίδα και μας έμεινε ο καπιταλισμός σκέτος. Αλλά πέρα από την αποτυχία του να μας ευχαριστήσει, ο καπιταλισμός, στο όνομα της συνεχούς ανάπτυξης, καταστρέφει ανεπανόρθωτα το φυσικό περιβάλλον, εξαντλεί τις φυσικές πρώτες ύλες και παράγει τόνους σκουπιδιών, με αποτέλεσμα, εκτός από την ελπίδα, να σβήσει σε λίγο και το καντήλι μας.

Η κρισιμότητα της στιγμής επαναφέρει στην επικαιρότητα τις κριτικές ενάντια στη δικτατορία των οικονομικών και της ανάπτυξης που διατυπώθηκαν ήδη από το ’70 από διανοητές όπως ο Καστοριάδης, ο Georgescu - Roegen, ο Gorz και ο Ellul. Σήμερα η ιδέα της αποανάπτυξης διαχέεται από τον κλειστό κύκλο των υποστηρικτών της στον τύπο και στο ραδιόφωνο και αποτελεί αντικείμενο δημόσιας διαβούλευσης στη Γαλλία (αλλά και σε άλλες χώρες).

Η αποανάπτυξη, όσο κι αν θέλουν να το υποβιβάσουν κατατάσσοντάς τη στα πλαίσια της οικολογικής γραφικότητας και του πρωτογονισμού, δεν αποτελεί ένα ομοιογενές δόγμα (εντός του οποίου μάλιστα εκφράζονται μεγάλες διαφωνίες). Είναι αντίθετα το σημείο που συγκλίνουν κριτικές με διαφορετικές αφετηρίες.

Η ανθρωπολογική προσέγγιση, την οποία εκφράζει ο Serge Latouche, υποστηρίζει ότι η αποανάπτυξη είναι το μέσο για τη μεταστροφή των κοινωνικών φαντασιακών ώστε να μεταβούμε από μια προταγματική κοινωνία σε μια κοινωνία - αποτέλεσμα συνεχούς διεργασίας, το οποίο απαιτεί «να βγούμε από την αποικιοποίηση του φαντασιακού μας από την αγορά» και γι’ αυτό αντιτίθεται με τη ευρύτερη αριστερά που «κυριαρχείται από την οικονομική λογική του παραγωγισμού και του “θεσμού”, δηλαδή από τη ζωή στο εσωτερικό του πλαισίου που καθορίζεται από την παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική κοινωνία».

Η δημοκρατική προσέγγιση, που είναι προϊόν της ανάλυσης του Ivan Illich, επικεντρώνεται στον εκδημοκρατισμό των κοινωνιών και βλέπει την αποανάπτυξη ως όρο - πρόκληση δημόσιας δι-

αβούλευσης που αναζωογονεί τους παράγοντες που είναι απαραίτητοι για την επανασύσταση του δημόσιου χώρου. Η αποανάπτυξη σε αυτή την περίπτωση έρχεται ως λογική οικονομική συνέπεια αυτή της αναζωογόνησης.

Σύμφωνα με την οικολογική και πιο προφανή προσέγγιση, η αποανάπτυξη είναι αναπόφευκτη συνέπεια κάθε σοβαρής πολιτικής που σέβεται τα οικοσυστήματα και την ίδια την ύπαρξη, αφού για να διασφαλιστεί η αειφορία των οικοσυστημάτων θα πρέπει να περιοριστεί η εκβιομηχάνιση, η οποία οδηγεί ευθέως στην πτώση του ΑΕΠ.

Η τέταρτη τάση έχει αφετηρία τη λανθασμένη κατεύθυνση που έχουν πάρει οι βιομηχανικές κοινωνίες και την έλλειψη νοήματος μιας ζωής που συνεχώς απαιτεί περισσότερα, και είναι ανακόλουθη με την αρμονική συνύπαρξη με τη φύση, την ανθρώπινη ύπαρξη και τα έμβια όντα, της οποίας προϋπόθεση είναι η εσωτερική ενδοσκόπηση.

Τέλος, η προσέγγιση της βιώσιμης οικονομίας, η

περισσότερο διφορούμενη –καθώς αμφιταλαντεύεται ανάμεσα σε μια περισσότερο οικολογική οικονομία και σε μια οικονομία της οικολογίας– θέτει ένα κανονιστικό πλαίσιο διαχείρισης της οικονομίας που περιορίζεται από τα όρια των οικοσυστημάτων και των πρώτων υλών και απαιτεί τη στροφή στις ανανεώσιμες πηγές που είναι οι μόνες που μπορούν να εγγυηθούν τη συνέχεια του ίδιου του οικονομικού μοντέλου. Ωστόσο, ούτε οι ανανεώσιμες πηγές δεν πρέπει να θεωρούνται απεριόριστες και γι’ αυτό στη βιώσιμη οικονομία υπεισέρχεται και το ζήτημα του μεγέθους.

Κοινός τόπος των 5 προσεγγίσεων είναι ότι το τρένο για ένα καλύτερο μέλλον περνάει μέσα από την κριτική του κυρίαρχου μοντέλου ανάπτυξης και η οποία έχει ασκηθεί ποικιλοτρόπως και από τα εγχώρια κινήματα (κινήματα ενέργειας και επανάκτησης του δημόσιου χώρου) και πλέον θα πρέπει να διαχυθεί περαιτέρω στην κοινωνία και να αμφισβητήσει την πρωτοκαθεδρία της οικονομίας.

Σοφία Παπαγιαννάκη

φάκελος / **Η κρίση και το τέλος των καπιταλιστικών υποσχέσεων**

Κρίση = Πειθάρχηση στο Διεθνές Κεφάλαιο

Από τον Κέννς – Η οικονομική κρίση του 1933 ήταν η σημειακή αφορμή για την έναρξη μίας μακράς περιόδου, όπου ο καπιταλισμός στο δυτικό κόσμο πήρε μία «προνοιακή» μορφή, απαραίτητη για τη σταθεροποίηση του πολιτικο-οικονομικού συστήματος εξουσίας στις τότε ταραγμένες εποχές. Οι αιτίες όμως για αυτή τη μεταστροφή δεν βρίσκονταν έτσι απλά στις αντικειμενικές συνθήκες ζωής των προλετάρων, στις οποίες είχαν οδηγήσει δεκαετίες ανεξέλεγκτης καπιταλιστικής αγοράς. Οι αιτίες πρέπει να αναζητηθούν στη ίδια τη βούληση και τη διαρκή δράση των ανθρώπων, δηλαδή στα μαζικά κοινωνικά κινήματα, εργατικά και χειραφετητικά, που μετέθεταν τον πήχυ του κοινωνικού - ταξικού πολέμου όλο και πιο ψηλά. Αυτοί οι αγώνες οδήγησαν την εξουσία να δεχτεί ως σανίδα σωτηρίας τις απόψεις του Άγγλου οικονομολόγου J.M. Keynes και να προχωρήσει στην οργάνωση του διεθνούς οικονομικού συστήματος (Bretton Woods) με έμφαση στις εθνικές οικονομίες, τον κρατικό παρεμβατισμό και την επιβολή κανόνων στο διεθνές κεφάλαιο. Το σύστημα εξουσίας απορρόφησε τους κραδασμούς και σώθηκε. Ο καπιταλισμός έγινε «προνοιακός» και πολλαπλασιάστηκε.

Στον Hayek και στον Φρίντμαν – Από τις αρχές του '70, με αφετηρία τις ΗΠΑ, εισήχθη στην κεντρική πολιτική των κρατών το νεοφιλελεύθερο δόγμα. Βασικές του παραδοχές ήταν αφενός η αποδόμηση των διεθνών κανόνων ελέγχου του κεφαλαίου, η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και, συνολικά, η πλήρης υπαγωγή της πολιτικής σφαίρας στην οικονομική. Το νεοφιλελεύθερο δόγμα επικράτησε σταδιακά παντού, πάλι όχι για το λόγο ότι κάποιες αντικειμενικές συνθήκες κατέστησαν κάτι τέτοιο αναπόφευκτο αλλά επειδή τα μαζικά κοινωνικά κινήματα, κυρίως το εργατικό, μπήκαν σε φάση σοβαρής ύφεσης και επέτρεψαν την ανεξέλεγκτη διεθνοποίηση και ισχυροποίηση του κεφαλαίου δίχως την υπαγωγή του στον έλεγχο της κοινωνίας. Και αυτό συνέβη γιατί οι αξίες της ατομικής υλικής συσσώρευσης και της συλλογικής οικονομικής μεγέθυνσης επικράτησαν σε βάρος των

αξιών της κοινωνικής αλληλεγγύης, της πολιτικής συμμετοχής και σε βάρος της βούλησης για την αλλαγή του κόσμου. Ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός παγκοσμιοποιήθηκε και γενικεύτηκε.

Πειθάρχηση – Η ολοκλήρωση της διεθνοποίησης του κεφαλαίου και η πλήρης αποδόμηση των πρότερων διεθνών κανόνων ελέγχου έδωσαν τη δυνατότητα στις αγορές να τιμωρούν την κοινωνική ανυπακοή. Περαιτέρω, δημιουργήθηκαν και οι θεσμοί (διεθνή χρηματιστήρια, οίκοι αξιολόγησης, γενικώς διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα) και οι μηχανισμοί (π.χ. ΠΟΕ, ΕΕ, ΝΑΤΟ) για την πειθάρχηση των κοινωνιών. Τέτοιοι θεσμοί οδήγησαν σε έναν ανταγωνισμό ως προς το ποιες χώρες προσφέρουν το πιο ελκυστικό περιβάλλον για τα αφεντικά και τις πιο εξαθλιωμένες συνθήκες για τις κοινωνίες. Έτσι σήμερα, τυχόν υιοθέτηση «προνοιακών» πολιτικών σε μία χώρα (π.χ. εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, παροχές, φορολόγηση, περιορισμοί στην κερδοσκοπική ασυδοσία) εύκολα απαντάται με μεταφορά κεφαλαίων σε πιο εξαθλιωμένες χώρες και με λεηλασίες του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος στον κοινωνικό της

πλούτο και έτσι φυσιολογικά καταστέλλεται. Αντιστοίχως, πολιτικές δυνάμεις με παρέμβαση στους χώρους εργασίας, που επένδυναν μέχρι τώρα στα οικονομικά αιτήματα των εργαζομένων για την αναπαραγωγή ενός γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, χρεοκοπούν κάτω από τη λογική της συνδιαχείρισης.

Κρίση – Έτσι κάπως φτάνουμε στο σήμερα. Η σύγχρονη κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος είναι δομική και χτυπά την καρδιά του, τον χρηματοπιστωτικό τομέα. Τα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα περί αποτελεσματικότητας της καπιταλιστικής αγοράς και οι ρητορικές τους περί ανθρώπινης προόδου μέσα στη δικτατορία του κεφαλαίου αναιρούνται στην πράξη. Ωστόσο, η δομική αυτή κρίση δεν εξελίσσεται, όπως επιθυμούσαν οι «αριστεροί» συνδιαχειριστές του συστήματος παλιάς και νέας κοπής. Ο άκρατος νεοφιλελευθερισμός αντικαθίσταται από έναν ιδιότυπο πραγματιστικό νεοφιλελευθερισμό, που ελάχιστες διαφορές έχει στην πράξη. Οι αντικειμενικές συνθήκες υπάρχουν, αλλά το σύστημα δεν αλλάζει ούτε ρούπι. Κάτι λείπει στη συνταγή.

Ρήξη και Ανατροπή – «Το κίνημα είναι τα πάντα, ο τελικός σκοπός δεν είναι τίποτα». Δεν το είχε πει κάποιος αναρχικός αλλά ο πατριάρχης της σοσιαλδημοκρατίας Edward Bernstein. Η οικονομική κρίση δημιουργεί αντικειμενικές συνθήκες για τη γέννηση κοινωνικών αγώνων. Η πραγμάτωσή τους όμως στην πράξη και η κοινωνική αλλαγή μπορεί μόνο να είναι το αποτέλεσμα της βούλησης των ανθρώπων σε μία τέτοια κατεύθυνση. Η πραγματική κρίση για το σύστημα θα συμβεί, όταν θα υπάρξει σε ευρεία κλίμακα κρίση των καπιταλιστικών αξιών μέσα στις κοινωνίες, αντικατάστασή τους από άλλες και βούληση των ανθρώπων για αλλαγή. Το όχημα για τη ρήξη και την ανατροπή με το υπάρχον και στον 21^ο αιώνα, όπως και στον 19^ο και στον 20^ο, θα είναι και πάλι τα κοινωνικά κινήματα, που θα αρνούνται να πειθαρχήσουν στο καθεστώς και θα θεσμίζουν εκ νέου τις κοινωνίες σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους.

Αντώνης Μπρούμας

Σύγχρονος μηδενισμός

2^ο μέρος

Μια μεγάλη παρανόηση σε σχέση με το πρόγραμμα του μηδενισμού, είναι η ταύτισή του με μια βία τεράστιων διαστάσεων. Όμως το θέμα της βίας έχει κριθεί οριστικά τόσο από την ατομική βόμβα όσο και από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ούτε το πολιτικό του πρόγραμμα ήταν καθοριστικό καθώς απλώς συμπύκνωνε το κύριο χαρακτηριστικό του με έναν τρόπο μη οριστικό. Το κύριο αυτό χαρακτηριστικό παραμένει η ερώτηση «γιατί ένα θνητό πλάσμα να δέχεται ένα σύνολο δομών και αξιών που του επιβάλλονται;» Είμαστε όλοι ταξιδιώτες σε μια περίεργη περιπέτεια. Γεννηθήκαμε χωρίς να το ζητήσουμε, ζούμε χωρίς να γνωρίζουμε το λόγο, πεθαίνουμε χωρίς συγγνώμη, οφείλουμε όλοι να ακολουθούμε πάνω κάτω την ίδια διαδρομή χωρίς την ελάχιστη εξήγηση. Αυτή η προσωπική αποτύπωση του παραλόγου είναι και η ουσία του μηδενισμού. Αυτό λοιπόν έχει δύο δρόμους: είτε ατομικοποιείται και γίνεται μια αντικοινωνική έκρηξη, είτε κοινωνικοποιείται και δημιουργεί κινήματα συνολικής ρήξης. Ο Δεκέμβρης ήταν μια τέτοια απόπειρα εξεγερτικής αποτίναξης όλων των στερεότυπων. Η εξέγερση βέβαια ξεμακραίνει από το μηδενισμό, αφού κάθε κίνημα εξέγερσης συγκροτεί ενίοτε και μια αξία (προσοχή: όχι λύση αλλά αξία). Όμως για να το επιτύχει αυτό οφείλει να έχει δημιουργήσει τους όρους ενός κοινωνικού μηδενισμού.

Ο Τουργκένιεφ, που είναι και ο πρώτος που χρησιμοποίησε τον όρο, έβαλε τον Αρκάδι Κιρκάνοφ να προσδιορίσει τον μηδενιστή ως άνθρωπο ο οποίος δεν υποκύπτει σε καμιά εξουσία, ο οποίος δεν εμπιστεύεται καμιά αρχή, όσο κύρος και αν έχει αυτή η αρχή. Ο μηδενισμός δεν μετασχηματίζει κάτι σε τίποτα αλλά δείχνει ότι το τίποτα που εκλαμβάνεται ως κάτι είναι απάτη. Ο Pisarev επηρεασμένος από το διάλογο και τις αναδυόμενες δομές των επαναστατικών οργανώσεων πίστευε ότι η αλλαγή, η απόλυτη άρνηση, θα μπορεί να δοθεί από μια φωτισμένη ελίτ: «με μια λέξη, ιδού το τελεσίγραφο της παράταξής μας, ό,τι μπορεί να συντριβεί πρέπει να συντριβεί, ό,τι μπορεί να μείνει ας παραμείνει, ό,τι γίνεται κομμάτια είναι σκουπίδι». Αυτή η λογική που είναι απόρροια ενός ιδιότυπου κοινωνικού δαρβινισμού δεν είναι παρά μια οπτική μόνο του μηδενιστικού προτάγματος, διότι η ίδια δομεί την οργάνωση ως αυταξία και άρα αυτοαναίρεται.

Ο Μπαζάροφ του Τουργκένιεφ(1) είναι ένας εκπληκτικός μηδενιστής ήρωας. Υπέροχος, γιατί συμπυκνώνει οράματα και αδιέξοδα μιας πολύ δυνατής ιδέας. Ο Μπαζάροφ όπως και ο Άμλετ αναγνωρίζουν μόνο ένα πράγμα, ότι κάτι (αν όχι όλα) είναι σάπιο και ότι αυτή η σαπίλα πρέπει να εξαφανιστεί. Οι δυνάμεις άρνησης του Άμλετ καταστρέφουν όσους αγαπά και τον ίδιο, στο τέλος του έργου η σκηνή είναι γεμάτη πτώματα. Η αντίστοιχη πορεία του Μπαζάροφ είναι ότι η πλήρης αναγνώριση της αρνητικής του ουσίας γίνεται με το θάνατό του. Το τελικό «τώρα σκοτάδι» είναι τόσο κοντά στο Αμλετικό «τα υπόλοιπα είναι σιωπή». Αυτή η ανθρώπινη τραγωδία θα πάρει διαστάσεις από τον Σοπενχάουερ. Η βούληση πλέον δεν είναι απλώς ελεύθερη αλλά και παντοδύναμη. Δεν υπόκειται σε νόμους, είναι

αθεμελίωτη. Όμως η βούληση ως όλον δεν έχει ούτε σκοπό ούτε στόχο, άρα και η ζωή ως όλον είναι στην ουσία άνευ σημασίας. Ο κόσμος, σύμφωνα με τον Σοπενχάουερ, έχει ένα δαιμονιακό πυρήνα που αντιτίθεται στην ανθρώπινη ευτυχία. Η ζωή είναι ένα διηνεκώς παρεμποδιζόμενο θνήσκειν, η ζωή είναι μια τραγωδία.

Ο άνθρωπος δεν αποτελεί ένα τετελεσμένο και οριστικό μέγεθος. Είναι ελεύθερος, και γι' αυτό το λόγο είναι ικανός να καταργήσει οποιαδήποτε νομοτέλεια του επιβάλλεται. Ο Κυρίλωφ(2) θέτει το παράδειγμα, διότι ο εξεγερμένος του εαυτός θεωρεί ότι ο θάνατος αποθεώνει την αδικία, είναι η τέλεια απάτη. Η δυνατότητα εκλογής καταργεί τη δυνατότητα δράσης του Θεού. Ο Κυρίλωφ θυσιάζεται. Η ανθρωπότητα θα σταθεί έκπληκτη από αυτή την ανήκουστη ελευθερία, άφωνη από τις δυνατότητες των πράξεων. Το «όλα επιτρέπονται» επαναορίζει τα όρια της ηθικής, όμως δεν προτείνει το έγκλημα, καταργεί τις τύψεις. «Η ουσία της θεότητάς μου είναι η ανεξαρτησία». Η ανεξαρτησία αυτή πρέπει να δικαιωθεί. Το αυτεξούσιο ζητά το ζωτικό του χώρο. Ξέρουμε ότι τα κρεματόρια δεν ήρθαν από το «όλα επιτρέπονται» αλλά από το πραγματικό(3) του Χέγκελ και τον ορισμό του πολίτη του Ρουσώ.

Ο Καμύ δεν φοβήθηκε τους άνδρους τόπους όπου η σκέψη φτάνει σε αδιέξοδο. Διέγνωνε τη δυνατότητα ύπαρξης χωρίς ελπίδα, και παράφρασε τον ορισμό του Καρτέσιου ως «επαναστατώ άρα υπάρχουμε». Δέχεται πως σε μια πράξη υπάρχουν υπεύθυνοι, ποτέ όμως ένοχοι. Αγαπά τη μεταφυσική οργή των Ρώσων του 1905, τους βάζει όμως να την ανταλλάξουν με τη ζωή τους. Αυτοί με τις πράξεις τους έθεσαν ένα τεράστιο ερώτημα: «επανάσταση από

αγάπη για τη ζωή ή τη δικαιοσύνη;» Ο Καμύ ζητά την κατάργηση της διαλεκτικής του δούλου και του αφέντη, και εκεί συναντά τη βία.

Ο στασιαστής που ο Νίτσε έβαλε να γονατίσει μπροστά στο σύμπαν, γονάτισε τελικά μπροστά στην ιστορία. Η ύπαρξη με αυτόν τον τρόπο αντιπαραβάλλεται έναντι μιας ουτοπίας, που υποκαθιστά το Θεό με το μέλλον. Ο Καλάγιεφ, βασικός ήρωας των «Δίκαιων»(4) θα παλέψει μέχρι τέλους προκειμένου να διατηρήσει η εξέγερση την ιδανικότητά της. Αντιλαμβάνεται όμως ότι το «η επανάσταση δεν έχει όρια» που αναφωνεί ο Στεπάν, οδηγεί σε έναν άκρατο δεσποτισμό. Μπροστά στην ανήκουστη θηριωδία της εποχής του, ο Καμύ στέκει αποσβολωμένος. Σιχαίνεται τον ορθολογισμό που καθορίζει ανύπαρκτα όρια και εξωραΐζει κάθε λογής εξουσία. Η μη εγκαθίδρυση, η διαρκής άρνηση, ιδού ο άνθρωπος. Άλλωστε το παράλογο έχει νόημα μόνο στο πλαίσιο που δεν συναινούμε. Έφερε απέναντι την επανάσταση και την εξέγερση και επέλεξε τη δεύτερη. Ο Καμύ αρνείται να συμπράξει σε θεωρίες στις οποίες ο άνθρωπος αποτελεί το μέσο για την επίτευξη στόχων. Η ιστορία αρνείται από τον άνθρωπο τον ενεργητικό του ρόλο. Λέει: «το αδιφάγο προϊόν της επανάστασης που είναι η απολυταρχική κοινωνία, η ορθολογική τυραννία και η αποικιοποίηση των μαζών».

Βιώνουμε ένα ξεχαρβαλωμένο παρόν, το ιδεολόγημα του τέλους της ιστορίας και την περίφημη φράση της Θάτσερ «δεν υπάρχει εναλλακτική λύση». Ο σύγχρονος φασισμός της επιστημονικής καταστολής που φτάνει στα όρια του ελέγχου της σκέψης, της επέκτασης των δίκαιων πολέμων, είναι οριστικά ανολοκληρώτος καθώς δεν μπορεί να στηριχθεί στη φαντασμαγορία του ατόμου ως μέρος ενός πλήθους, το οποίο αποτελεί ένα συνεκτικό όλο, ένα μαζικό διακοσμητικό. Είναι ένας φασισμός χωρίς γοητεία και οπαδούς. Το τέλος των καπιταλιστικών υποσχέσεων δημιουργεί τους όρους μιας οριστικής κοινωνικής αποστοίχισης και μιας προσπάθειας επιβολής ήπιας απολυταρχίας. Είναι σήμερα που το σύνολο των κατεστημένων αξιών πέφτουν στην ανυποληψία, είναι σήμερα που οι ιδεολογίες καταρρέουν. Ο μηδενισμός είναι όσο ποτέ επίκαιρος. Η πολλαπλή κρίση αξιών πρέπει να κοινωνικοποιηθεί και να μετατραπεί σε μια κινηματική διεργασία ανατροπής του υπάρχοντος. Η ελπίδα που μας απομακρύνει από την ατομικοποίηση του μηδενισμού, είναι η γνώση των δυνατοτήτων μιας μαζικής απείθειας, είναι ο Δεκέμβρης.

Φιλήμονας Πατσάκη

1. Από το «Πατέρες και γιοι»
2. Ήρωας των δαιμονισμένων του Ντοστογιέφσκι
3. «Ό,τι είναι πραγματικό είναι ορθολογικό», θα πει ο Χέγκελ
4. «Οι Δίκαιοι»: Θεατρικό έργο του Καμύ που αναφέρεται στους επαναστάτες Ρώσους του 1905

Από τα πέτρινα χρόνια στα χρόνια της πέτρας

Το τι αλλαγή υπάρχει τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη γενικότερα νομίζω φαίνεται. Τα πλάνα τους πάνε σχετικά καλά. Έχουν βάλει τον κόσμο στο τριπάκι της επιβίωσης, του εύπεπτου, του κουτσομπολιού, της διασκέδασης και όλοι μαζί λένε: εγώ θα βγάλω το φίδι από την τρύπα;

Όλοι κοιτάνε το βόλεμά τους και να περνάνε καλά.

Η κοινωνία μας είναι άρρωστη, τη συγκεκριμένη εποχή μάλιστα, έχει «γρίπη των χοίρων». Κόλλο κι αυτό (δεν παίζεστε). Την κατευθύνετε να είναι άρρωστη. Μόνο έτσι μπορείτε να περάσετε τα πλάνα σας στις μάζες. Με την πάροδο του χρόνου, με το τι προβλέπουν τα κανάλια, τι λένε τα ΜΜΕ, προσπαθείτε να ελέγχετε αν είναι δυνατόν ακόμη και τη σκέψη του καθένα.

Ευτυχώς που υπάρχει ένα υγιές κομμάτι που σκέφτεται, οραματίζεται, βλέπει, προβληματίζεται, αντιδρά, αυτό το ονομάζετε «τα παιδιά με τις πέτρες». Σαν τα παιδιά που βγήκαν τον περσινό Δεκέμβρη και σας φώναξαν ότι είστε εγκληματίες. Που εξέφρασαν την οργή τους και ξεχύθηκαν στους δρόμους, σας φώναξαν ότι δεν τους κάνετε, είστε λίγοι. Σας έδωσαν να καταλάβετε πως δεν τρώνε κουτόχορτο. Σας είπαν ότι θα τους βρείτε και πάλι μπροστά σας σε διάφορες διαμαρτυρίες, πιο έντονες, πιο σκληρές. Τα παιδιά που προσπαθούν να σας βάλουν στη διαδικασία να σκεφτείτε ότι είναι καιρός πια να πετάξετε από μέσα σας την άκορεστη φιλοδοξία σας για εξουσία, να διώξετε από πάνω σας την ταμπέλα –που άζια κουβαλάτε– της διαφθοράς. Τελειώσατε γιατί διαπράττετε καθημερινά ασέλγεια σε βάρος εργαζομένων, ανέργων, συνταξιούχων. Φτάσατε να εκμεταλλεύεστε και τους μετανάστες που εσείς φέρατε και σήμερα έγιναν «λαθρομετανάστες» για να εισπράττετε τα κοινοτικά κονδύλια (ξέρουμε πώς, ποιοι και γιατί).

Τα παιδιά με τις πέτρες (και όχι μόνο) είναι το μόνο υγιές κομμάτι αυτής της κοινωνίας και η υγεία της κοινωνίας είναι πολυτιμότερη από αυτοκίνητα, καταστήματα κ.λπ. Ας αναλογιστούν όλοι οι «ιδιοκτήτες» που κατά καιρούς έχουν υποστεί ζημιές γιατί αυτά τα παιδιά αντέδρασαν και συνεχίζουν ν' αντιδρούν και ας βάλουν προτεραιότητες τι θέλουν για το αύριο. Τους ενδιαφέρει μια υγιής κοινωνία ή μια κοινωνία που κοιμάται και ονειρεύεται μια καλύτερη –οικονομικά– ζωή; Και τι κάνει για όλο αυτό το αποτέλεσμα; Δεν είναι ντροπή να βλέπουμε ανθρώπους να ψάχνουν στα σκουπίδια για να φάνε, να κοιμούνται στα χαρτόκουτα στα πεζοδρόμια, να περιμένουν τα γεροντάκια να τελειώσει η λαϊκή αγορά για να μαζέψουν ό,τι έμεινε πεταμένο στο δρόμο για να επιβιώσουν; Σας ικανοποιεί η εικόνα αυτή ή το μόνο που σας νοιάζει είναι αν καεί η βιτρίνα του μαγαζιού σας κι αν έπεσε ο δείκτης του χρηματιστηρίου; Το χρηματιστήριο της επιβίωσης του ευρύτερου πληθυσμού σας προβληματίσε ποτέ;

Ξέρετε, όλοι θέλουν να ζήσουν. Απλά να ζήσουν με αξιοπρέπεια και τίποτα παραπάνω. Τους αφαιρείτε και αυτό το δικαίωμα και κρίνετε τις πράξεις – ενέργειες αυτών των παιδιών. Δοκιμάστε να κρίνετε τον εαυτό σας. Αντέχετε; Η μη συμμετοχή είναι συνεργασία. Η απάθεια είναι συνεργασία. Η συνεργασία είναι έγκλημα. Το έγκλημα τιμωρείται.

Μην παραπονιέστε λοιπόν και μην προβληματίζεστε για τις ενέργειες που σας φαίνονται κάπως σκληρές. Σκληρή είναι και η καθημερινότητα που μας έχουν επιβάλει να υποστούμε με την ανοχή σας.

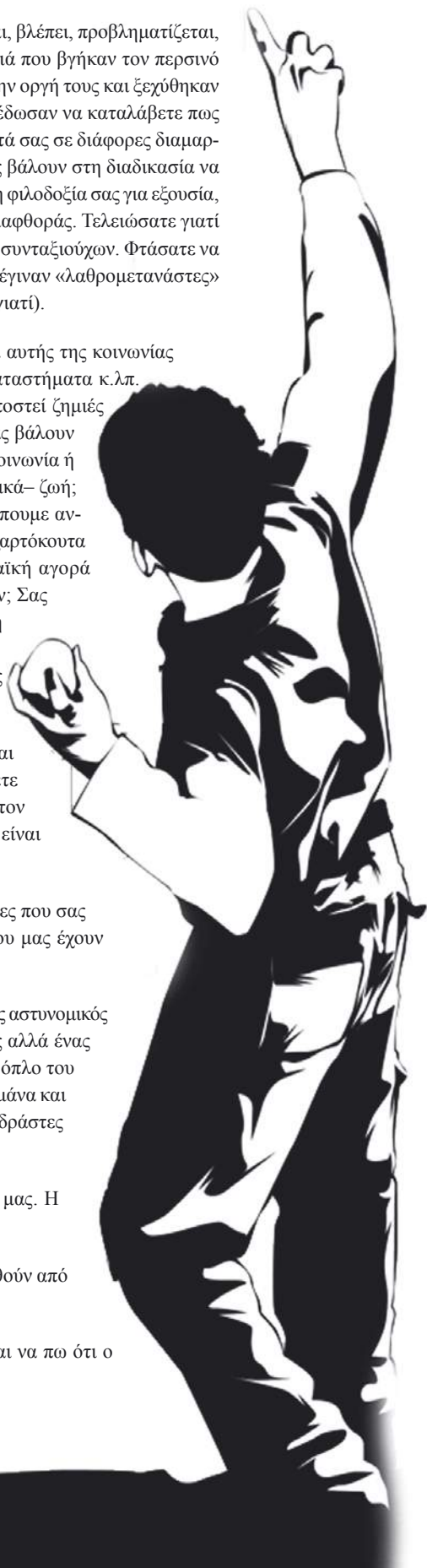
Κι ας σταματήσει επιτέλους αυτή η καραμέλα «τι έφατγε ο εργαζόμενος αστυνομικός των 700 ευρώ». Εκπαιδεύεται να δολοφονεί, δεν είναι εργαζόμενος αλλά ένας μισθοφόρος του κράτους που με ευκολία θα... εκτυρσοκροτήσει το όπλο του σε μια «δύσκολη στιγμή» και θα σκοτώσει ένα παιδί που κι αυτό έχει μάνα και τα παραδείγματα είναι πολλά. Οι μισθοφόροι δεν είναι θύματα, είναι δράστες ενός διαρκούς εγκλήματος με πλήρη συνείδηση του τι κάνουν.

Τα παιδιά με τις πέτρες λοιπόν είναι η μόνη ελπίδα της κοινωνίας μας. Η ελπίδα του αύριο.

Βασιζόμαστε σε σας, συνεχίστε. Μπορείτε να τους κάνετε να σηκωθούν από τους καναπέδες τους, να τους αφυπνίσετε.

Δεν έχω το δικαίωμα να πω ο αγώνας συνεχίζεται, όμως δικαιούμαι να πω ότι ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί.

Γιώργος Παυλόπουλος. Φυλακές Δομοκού

Η μεγάλην μπίσονα

Τα χοιροστάσια των ελληνικών φυλακών Κορυδαλλού, Ναυπλίου, Ιωαννίνων έγιναν πριν από χρόνια. Το νέο κολαστήριο είναι στα Γρεβενά για αυτό το διάστημα και με το που θα μπεις στην έρευνα έχεις αποκτήσει και δύο χρόνια πειθαρχικό.

Οι καινούργιες φυλακές τους λοιπόν, κυριολεκτικά υπο-λειτουργούν, εκτός από δεσμοφύλακες δεν έχουν τίποτα άλλο.

Βάλανε τις φυλακές σε λειτουργία διορίζοντας κάποιους δεσμοφύλακες για να μην βγουν από τα χρονοδιαγράμματα οι εταιρίες και χαθούν οι μίζες. Κυριολεκτικά μας έχουν γραμμένους στα παλιά τους τα παπούτσια, είμαστε νούμερα – προϋπολογισμός για να δικαιολογούν την ύπαρξή τους και φυσικά τις αμοιβές τους μπάτσοι, δικαστικοί, δεσμοφύλακες κ.λπ. Κανονικά αυτοί έπρεπε να είναι μέσα, κλέβουν από τροφοδοσίες, παίρνουν μίζες για δήθεν διαγωνισμούς προμηθειών, από πετρέλαια, τα πάντα. Έχουν απαγορεύσει να λαμβάνουμε δέματα και αναγκάζομαστε να αγοράζουμε παπούτσια, κάλτσες και γενικά ρουχισμό από μαγαζιά κάποιου συγγενή και δικού τους μόνο. Όλα αφορολόγητα αφού δεν επεμβαίνει κανένας σε αυτό το μονοπώλιο. Λένε για ένταξη της περιθαλψίας των κρατουμένων στο ΕΣΥ, έχει γίνει ανέκδοτο.

Πραγματικά, σκέφτομαι τώρα που όπως λένε... είμαστε Ευρώπη, να κάνω αίτηση να πάω σε άλλο τόπο! Τους σιχάθηκε η ψυχή μου, όπως και χιλιάδων κρατουμένων.

Παλεύω να μην φυλακίσουν τη σκέψη μου, την ελπίδα μου, προσπαθώ να ονειρεύομαι ότι βρίσκομαι κάπου αλλού, ταξιδεύω με το μυαλό μου σε μέρη που ίσως να μην δω ποτέ σ' αυτή τη ζωή.

Μας έχουν θάψει ζωντανούς και χαίρονται μέχρι να μας θάψουν τελειωτικά, να ησυχάσουν από μας. Αν μπορούσε κάποιος να βιώσει νοητά όσα βιώσαμε και συνεχίζω να βιώνω, θα καταλάβαινε το μίσος που έχω μέσα μου και την απέχθεια που νοιώθω γ' αυτό που λέγεται κράτος, εξουσία και ό,τι τα περιβάλλει.

Δεν έχω ζήσει! Έχω λίγα καλά να θυμάμαι, λίγους ζωντανούς φίλους, λίγες ζωντανές μνήμες.

Κάθε μέρα σου σκοτώνει και κάτι μέσα σου. Το μόνο που σου επιφέρουν οι συνθήκες που ζούμε είναι μίσος, τρόποι εκδίκησης και γενικά αρνητικά συναισθήματα προς όλους τους αντιπάλους. Αυτούς που με την εξουσία που έχουν θεωρούν τους εαυτούς τους κάτι άλλο ανώτερο, ενώ στην ουσία και στην πραγματικότητα είναι κάτι τρομαγμένα ανθρωπάκια που κρύβονται πίσω από κάποια στολή – κάποια θέση.

Ο κρατούμενος τιμωρείται με τη στέρηση της ελευθερίας του, το πολυτιμότερο αυτό αγαθό. Όλα τα άλλα που συμβαίνουν στις φυλακές σε βάρος μας με κάθε μορφής βία και οι συνθήκες διαβίωσης των κρατουμένων είναι αισχρά και εξυπηρετούν μόνο την εξουσία που ασκείται από τον απλό δεσμοφύλακα, έως τον αρχηγό της ΕΛΑΣ και την πολιτική εξουσία.

Στις φυλακές Δομοκού όπου κρατούμαι, συχνά πυκνά περνάνε κάτι αεροπλάνα στρατιωτικά. Έχω πιάσει τον εαυτό μου να λέει «πέσε πάνω μας να φύγουμε όλοι» και το εννοώ, δεν είναι σχήμα λόγου. Και μόνο ότι η λέξη ελευθερία έχει διαγραφεί από το λεξιλόγιό μου, ζώντας όμηρος του κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού, με κάνει να πεθαίνω –μαζί με χιλιάδες άλλους– κάθε μέρα.

Το συνειδητοποιείτε; Με δημιουργήσατε και εκμεταλλεύεστε ακόμη την ύπαρξή μου.

Ενάντια στα PDA στην Εργασία

Μία αντικοινωνική εφαρμογή των σύγχρονων τεχνολογιών είναι η χρήση τους για την επιτήρηση των εργαζομένων από τα αφεντικά στους χώρους εργασίας. Τέτοιες τεχνολογίες επιτήρησης (κάμερες, εντοπισμός θέσης, λογισμικά επιτήρησης στη χρήση του Η/Υ κτλ.) χρησιμοποιούνται πλέον ευρέως σε κάθε χώρο εργασίας με σκοπό την εντατικοποίηση των ρυθμών εργασίας, τον εξοβελισμό κάθε μη παραγωγικής δραστηριότητας του εργαζομένου, την καταστολή των δραστηριοτήτων αντίστασης στο διευθυντικό δικαίωμα και την περαιτέρω αλλοτρίωση από το προϊόν της εργασίας και τις σχέσεις με τους συναδέλφους.

Η Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου (ΣΒΕ-ΟΔ) κάλεσε σε συγκέντρωση την Τρίτη 19/1 στις 9.30 το πρωί στα δικαστήρια Πειραιά ενάντια στην απόλυση συναδέλφου στην ACS, που αρνήθηκε να παραλάβει το υλισμικό PDA με το συνοδευτικό λογισμικό, με τα οποία θα γινόταν δυνατός σε κάθε ώρα και στιγμή ο εντοπισμός της θέσης του και συνεπώς η καθολική του επιτήρηση κατά τη διάρκεια του χρόνου εργασίας του. Όταν λοιπόν ο συγκεκριμένος εργαζόμενος δεν δέχτηκε να γίνει αντικείμενο μίας τέτοιας μεταχείρισης, τον απέλυσαν.

Η καθολική κατάργηση των τεχνολογιών επιτήρησης στην εργασία είναι θέμα αξιοπρέπειας των εργαζομένων και, πλέον, περιεχόμενο της καθημερινής ταξικής πάλης στους χώρους εργασίας. Δεν μπορεί όμως μία τέτοια κατάργηση της επιτήρησης να μην αναδεικνύεται μαζί με τη βαθύτερη γενεσιουργό αιτία της, δηλαδή την απόλυτα εξουσιαστική φύση της εργασιακής σχέσης και της εντός αυτής μεταχείρισης του ανθρώπου ως μέσου για την αποκομιδή ιδιωτικού κέρδους.

Εκ της φύσεώς της η σχέση εργασίας είναι σχέση εξουσίας. Σε αυτήν ο εργαζόμενος πωλεί τη δημιουργική του δραστηριότητα για έναν ορισμένο χρόνο και ο εργοδότης την αγοράζει. Εντός του χρόνου αυτού ο εργαζόμενος είναι στη απόλυτη διάθεση του εργοδότη, ο οποίος, ασκώντας το διευθυντικό του δικαίωμα, μπορεί να τον χρησιμοποιεί όπως θέλει. Στην ουσία, κατά το χρόνο εκτέλεσης της εργασίας του ο εργαζόμενος άνθρωπος χρησιμοποιείται ως το μέσο του εργοδότη για την αποκομιδή ιδιωτικού κέρδους. Όλες οι μεγαλόστομες διακηρύξεις του δι-αφωτισμού περί αντιμετώπισης του ανθρώπου ως αυτοσκοπού καταργούνται στην πράξη σε κάθε χώρο εργασίας. Αυτό που τελικά αναδεικνύεται από αγώνες, όπως αυτός των ντελιβεράδων για τα PDA, είναι η ίδια η φύση της μισθωτής σκλαβιάς, η απελευθέρωση της εργατικής τάξης η οποία περνά μόνο μέσα από την κατάργηση της και την οικειοποίηση του κοινωνικού πλούτου χωρίς αφεντικά και στη βάση της αλληλεγγύης.

Επιτήρηση: Η Τεχνολογία στην Υπηρεσία της Εξουσίας

Σε κοινωνίες όπου η επιστήμη και η τεχνολογία θα υποτασσόταν στις ανάγκες και στις επιθυμίες των ανθρώπων και των κοινωνιών, οι τεχνολογίες επιτήρησης θα ήταν ένα παράλογο, αντικοινωνικό φαινόμενο. Σήμερα όμως που η εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας υπηρετεί σε μεγάλο βαθμό τις ανάγκες και τους σκοπούς του κυρίαρχου οικονομικού - πολιτικού συστήματος εξουσίας και όχι τις δικές μας, οι τεχνολογίες επιτήρησης βρίσκονται σε εκρηκτική άνοδο. Ήδη από την εμφάνισή τους, οι σύγχρονες τεχνολογίες πληροφορικής και ηλεκτρονικών επικοινωνιών δεν χρησιμοποιήθηκαν μόνο ως μέσο για τη διεύρυνση της επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων και για την ενίσχυση των δυνατοτήτων τους. Οι απεριόριστες δυνατότητες τέτοιων τεχνολογιών για την καταγραφή, επεξεργασία, αποθήκευση και επικοινωνία πληροφοριών, για αυτοματοποιημένη εκτέλεση εντολών και τεχνητή νοημοσύνη έγιναν από νωρίς το ιδεατό εργαλείο για την επιτήρηση των ανθρώπων, ενδυναμώνοντας τις σχέσεις κυριαρχίας μέσα στις κοινωνίες.

Η επιτήρηση και καταγραφή της δραστηριότητας των πολιτών έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις στο δυτικό κόσμο. Εμφανής είναι η έκρηξη παραγωγής συσκευών ή εφαρμογών με αποκλειστικό σκοπό την παρακολούθηση των ανθρώπων και τη συλλογή προσωπικών δεδομένων, η οποία δεν μπορεί πια να ελεγχθεί ούτε από τους κρατικούς μηχανισμούς. Και γενικότερα, όσες συσκευές και υπηρεσίες δεν έχουν ακραιφνώς τέτοιους σκοπούς αλλά βασίζονται στις τεχνολογίες πληροφορικής και επικοινωνιών, κατασκευάζονται ή προσφέρονται πλέον και με ενσωματωμένες εφαρμογές παρακολούθησης. Και το κυριότερο, οι τεχνολογίες και οι εφαρμογές παρακολούθησης γίνονται όλο και πιο φθηνές, πράγμα που τις κάνει προσιτές σε κάθε τύπου εξουσιαστή. Από τις κάμερες τύπου CCTV και τη δορυφορική φωτογράφιση στους δημόσιους χώρους μέχρι την καταγραφή των τηλεφωνικών συνομιλιών και της διαδικτυακής δραστηριότητας στον κυβερνοχώρο, από τα microchip τύπου RFID και τις τεχνικές κατασκευής προφίλ στο εμπόριο μέχρι τις βιομετρικές τεχνολογίες και την επιτήρηση κάθε δραστηριότητας στους χώρους εργασίας, οι κρίκοι στη μακρά αλυσίδα τεχνολογιών επιτήρησης αλυσοδέουν ανεπαίσθητα κάθε πτυχή της ζωής μας. Οι επικοινωνίες και οι κοινωνικές επαφές,

η εργασία και οι πολιτικές δραστηριότητες, οι καταναλωτικές συνήθειες και γενικότερα κάθε πτυχή της δραστηριότητας του σημερινού ανθρώπου καταγράφονται μερικώς ή ολικώς με εμφανή τη δυνατότητα για τη διασύνδεση όλων αυτών των ξεχωριστών αρχείων πληροφοριών και με την προοπτική δημιουργίας τέλειων ατομικών προφίλ κάθε πολίτη.

Η λογική της κοινωνίας της επιτήρησης έχει συγκεκριμένες ιδεολογικές βάσεις και αρχές. Πιο συγκεκριμένα, λειτουργεί κυρίως με βάση την πρόληψη κάθε αποκλίνουσας συμπεριφοράς και τη θεωρία της μηδενικής ανοχής. Το άτομο σε μια τέτοια κοινωνία, υπό το φόβο ότι συνεχώς παρακολουθείται, δεν προβαίνει σε πράξεις που μπορεί να ενοχλήσουν έστω και στο ελάχιστο αυτού που το παρακολουθούν και τελικά καταλήγει να ακολουθεί καθιερωμένα μοτίβα συμπεριφοράς. Έτσι, επιτυγχάνεται η καταστολή κάθε αποκλίνουσας συμπεριφοράς ήδη εν τη γενέσει της, δηλαδή με την τρομοκρατία του ατόμου από το πεδίο της σκέψης και πριν ακόμη η δράση εκδηλωθεί. Σε μια τέτοια κοινωνία η ελευθερία και η πολιτική δραστηριότητα ουσιαστικά εκμηδενίζονται, αφήνοντας πεδίο ανεξέλεγκτης δράσης για την εξουσία. Από τη μία, η μαζική ομογενοποίηση συμπεριφορών καθιστά το κοινωνικό σύνολο πιο ελεγχόμενο και τις αποκλίνουσες συμπεριφορές μεμονωμένων ατόμων πιο ευάλωτες και άμεσα καταστάλσιμες. Από την άλλη, ο απόλυτος έλεγχος του πληθυσμού οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αχαλίνωτη αυθαιρεσία της εξουσίας και στη δυνατότητά της να προσδιορίζει ανεξέλεγκτα τα όρια της νομιμότητας και να δείχνει μηδενική ανοχή σε όσους τα αμφισβητούν.

Οι δικές μας διεκδικήσεις πρέπει να είναι σαφείς. Πλήρης κατάργηση κάθε χρήσης της τεχνολογίας για την επιτήρηση των ανθρώπων. Τέτοιες χρήσεις της τεχνολογίας εργαλειοποιούνται από κάθε φορέα εξουσίας, στρέφονται κατά των κοινωνιών και υποβαθμίζουν τους ανθρώπους στο επίπεδο του αντικειμένου. Το φρένο στη χρήση και την ανάπτυξη τους δεν αποτελεί λου-διτισμό αλλά αγώνα με μεγάλη σπουδαιότητα στο πλαίσιο του κοινωνικού ανταγωνισμού. Η αποπομπή τους για πάντα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση στο δρόμο προς την κοινωνική απελευθέρωση.

ΤΕΧΝΟ — ΝΕΑ

• **Γρίπη H1N1** – Ελλιπείς και αντιφατικές ήταν οι εξηγήσεις που παρείχε ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας για την ενέργειά του περί κήρυξης παγκόσμιας πανδημίας σχετικά με τη γρίπη H1N1 τον Ιούνιο, η οποία είχε ως άμεση συνέπεια μία πλημμύρα παραγγελιών εμβολίων κατά του ιού. Ο διεθνής οργανισμός αναγκάστηκε να δώσει εξηγήσεις μετά τον σάλο, που ξέσπασε από την ενέργειά του αυτή, ο οποίος κορυφώθηκε με επίσημη καταγγελία της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής του Συμβουλίου της Ευρώπης περί διαφθοράς και υπογείων διαδρομών με φαρμακευτικές εταιρείες. Στο δελτίο τύπου, που εξέδωσε στις 25/1/10, ο διεθνής οργανισμός καταλήγει ότι «δεν επηρεάστηκε κατά μη παραδεκτό τρόπο από την παγκόσμια βιομηχανία φαρμάκων».

• **Ο Μάο στην Εποχή του Διαδικτύου** – Με κανονισμούς, που εκδόθηκαν στις 15 Δεκέμβρη, το Κινεζικό καθεστώς απαιτεί πλέον την εγγραφή σε λίστα για όποιον ιστόχωρο θα εκπέμπει στον κινεζικό λαό. Όσοι ιστόχωροι δεν σπεύσουν να εγγραφούν, δε θα είναι προσβάσιμοι στην Κίνα. Η αιτιολογία, που δόθηκε για ένα τέτοιο μέτρο, ήταν η καταπολέμηση της πορνογραφίας. Παράλληλα, μία γενικευμένη επίθεση χάκερ σε βάσεις δεδομένων της Google για τη συλλογή στοιχείων σχετικά με τη διαδικτυακή δραστηριότητα κινέζων οδήγησε τον αμερικάνικο κολοσσό να «τα σπάσει» με την κινεζική κυβέρνηση και από το να παρέχει λογοκριμένες υπηρεσίες στο να μην τις παρέχει καθόλου.

• **Πανελλήνιο Σχολικό Δίκτυο** – Το Πανελλήνιο Σχολικό Δίκτυο είναι το πρόγραμμα

του Υπουργείου Παιδείας, με το οποίο συνδέονται οι Η/Υ των σχολείων της χώρας στο διαδίκτυο. Το πρόγραμμα αυτό εφαρμόζει ηλεκτρονικό σύστημα φιλτραρίσματος στα δίκτυά του, το οποίο, μεταξύ άλλων, μπλοκάρει την πρόσβαση στον διαδικτυακό τόπο athens.indymedia. Μετά τον Δεκέμβρη είναι προφανής η προμεούρα του συστήματος να καταστείλει τη σκέψη και τις πράξεις της νέας γενιάς, η οποία όμως σε πείσμα των κάθε λογής λογοκριτών και άλλων καταπιεστών επιμένει να επιλέγει τον κόσμο της ελευθερίας και της αλληλεγγύης.

• **Wikipedia** – Η Wikipedia είναι η μεγαλύτερη, πληρέστερη και πιο ποιοτική εγκυκλοπαίδεια στον κόσμο. Το κύριο όμως χαρακτηριστικό της είναι ότι φτιάχνεται εξ' ολοκλήρου σε εθελοντική βάση και ότι το περιεχόμενό της είναι ελεύθερα προσβάσιμο και διανεμόμενο, έξω δηλαδή από λογικές εμπορευματοποίησης και κέρδους. Προκειμένου να καλυφθούν τα έξοδα λειτουργίας του εγχειρήματος (ενδεικτικά, ο ιστόχωρος της wikipedia είναι ο 7ος πιο δημοφιλής στο διαδίκτυο) και δεδομένης της θέσης να μην υπάρξει προσθήκη διαφημίσεων, το ίδρυμα που τη διαχειρίζεται προκήρυξε έκκληση για δωρεές τον Δεκέμβρη. Μέσα σε τρεις εβδομάδες συγκεντρώθηκαν 7,5 εκατ. δολάρια, που υπερκάλυψαν τις ανάγκες του εγχειρήματος και επιτρέπουν την απρόσκοπτη συνέχισή του. Σημειωτέον ότι ο αναλυτικός ισολογισμός του ιδρύματος είναι διαθέσιμος διαδικτυακά, ώστε να διασφαλίζει οικονομική διαφάνεια.

Για επικοινωνία με τη στήλη στείλτε mail στο avandiporolo@hotmail.com

...εφιάλτες στην Αϊτή...

....Paradise Island, χαρακτηρίζουν τα ταξιδιωτικά γραφεία το κομμάτι του νησιού της Εσπανιόλα, που βρίσκεται η πιο φτωχή χώρα του δυτικού κόσμου, ή μάλλον όχι, φτωχή θα χαρακτήριζε κανείς τη γειτονιά της τη Δομινικανή Δημοκρατία. Η Αϊτή, είναι εξαθλιωμένη. Για τα εννιά εκατομμύρια που ζουν εδώ, η εικόνα δεν πλησιάζει αυτή του Παραδείσου κι αυτό ακόμη και πριν το χτύπημα του Εγκέλαδου. Ο σεισμός της 12ης Ιανουαρίου ήρθε, σαν μια ακόμη καρφίτσα, όπως διάβαζα χαρακτηριστικά σ' ένα άρθρο, στο ήδη πληγωμένο κορμί της Αϊτής. Της Αϊτής, μ' όλα τα θλιβερά ρεκόρ του κόσμου καταδικά της. Εδώ οι άνθρωποι πεθαίνουν πιο νωρίς απ' οπουδήποτε αλλού στο δυτικό κόσμο, εδώ γεννιούνται τα περισσότερα παιδιά που δεν θα προλάβουν να μεγαλώσουν, αλλά και τα περισσότερα παιδιά σκλάβοι, εδώ ζουν οι περισσότεροι άνθρωποι κάτω απ' το όριο της φτώχειας, οι περισσότεροι αναλφάβητοι και άνεργοι, εδώ αναπτύχθηκαν οι πιο σκληρές δικτατορίες.

Δεν ξέρουμε πως ακριβώς ήταν τα πράγματα εδώ πριν ο Χριστόφορος Κολόμβος χάσει το δρόμο για τις Ινδίες, ωστόσο οι σκλάβοι και οι τσιφλικάδες ήρθαν σίγουρα μετά, γύρω στο 16ο αιώνα, φέρνοντας μαζί τους τη θρησκεία των βουντού, που κάνει τους πολιτισμένους δυτικούς ν' ανατριχιάζουν. Οι σκλάβοι όμως της πιο πλούσιας τότε γαλλικής αποικίας ξεσηκώθηκαν και το 1804 νίκησαν τις στρατιές του Ναπολέοντα και ίδρυσαν την πρώτη ανεξάρτητη δημοκρατία μαύρων και μιγάδων, κάτι που μάλλον δεν τους συγχώρεσαν ποτέ. Για να κερδίσει την απαραίτητη αναγνώριση της Γαλλίας, η Αϊτή έπρεπε να αποζημιώσει τους Γάλλους τσιφλικάδες, η παραγωγή δεν ήταν πια αρκετή για εξαγωγές και τα πράγματα σιγά σιγά πήραν το δρόμο τους.

Κι αν εκεί είναι η αρχή της τραγικής ιστορίας της Αϊτής, η κορύφωση του δράματος έρχεται αρκετά χρόνια μετά κι αφού έχει ήδη ζήσει κάτω από την κατοχή των Ηνωμένων Πολιτειών, γύρω στα μισά της δεκαετίας του '50 όταν ο γιατρός Φρανσουά Πάπα Ντοκ Ντιβαλιέ, αναλαμβάνει την εξουσία και ο φόβος εγκαθίσταται στην Υψηλή Γη, όπως σημαίνει το όνομά της. Η ελπίδα που φαίνεται να ξαναγεννιέται όταν ο Ζαν Μπερτράν Αριστίντ αναλαμβάνει, δημοκρατικά αυτός την εξουσία, δεν αργεί να διαψευστεί καθώς και αυτός λειτουργεί με τη βοήθεια Αμερικανών, όπως και ο Ρενέ Πρεβάλ που θα ακολουθήσει και διοικεί το νησί με τη βοήθεια κυανόκρανων.

Ο σεισμός της 12ης Ιανουαρίου, ισοπέδωσε την «πόλη του ήλιου», τη μεγαλύτερη παραγκούπολη του Πορτ ο Πρενς με τους 300.000 κατοίκους. Οι τόνοι λάσπης που τη σάρωσαν έσβησαν από το χάρτη το «πιο επικίνδυνο μέρος του κόσμου» σύμφωνα με τους κυανόκρανους του ΟΗΕ. Εκατομμύρια δολάρια πέφτουν κάθε χρόνο σε αποστολές που στόχο έχουν και καλά να εξαμολύνουν την κατάσταση να μειώσουν τα λιντσαρίσματα και τις απαγωγές.

Ανεπιτυχώς, όπως ανεπιτυχείς είναι οι όποιες προσπάθειες να έρθουν εδώ στη χώρα, με τα χαμηλά μεροκάματα επενδυτές. Βλέπετε ήρθε και ο σεισμός να χαλάσει τα σχέδια του δισεκατομμυριούχου Τζορτζ Σόρος που ετοιμαζόταν να χτίσει εργοστάσιο στην «πόλη του ήλιου». Εξάλλου τα λεφτά βγαίνουν αλλιώς εδώ. Με το λαθρεμπόριο της κοκαΐνης καθώς η Αϊτή έχει γίνει η σημαντικότερη χώρα τράνζιτ από την Κολομβία.

Στα τέλη του Γενάρη ο αμερικανικός στρατός ανακοίνωσε ότι σταματά τη μεταφορά θυμάτων του σεισμού της Αϊτής στις ΗΠΑ για ιατρική παρακολούθηση ύστερα από τις ανησυχίες ορισμένων κυβερνήσεων πολιτειών αναφορικά με το ποιος θα πληρώσει για την θεραπεία τους.

Εμείς εδώ, μακριά, ακούμε καθημερινά στα κανάλια για ανθρώπους που βγαίνουν μέσα από συντρίμια, για χιλιάδες νεκρούς, ακόμη περισσότερους τραυματίες, κλείνουμε τ' αυτιά σοκαρισμένοι με την «αγριότητα» της ανθρώπινης φύσης που κάνει πλιάτσικο, αμέσως μόλις ξεπεράσει το αρχικό σοκ, στέλνουμε βοήθεια και αν δεν τους δούμε μπροστά μας, σαν εξαθλιωμένους μετανάστες να τους λυπηθούμε ή τρομακτικούς ξένους να μας απειλούν, θα ξεχάσουμε απλά και πολύ γρήγορα.

Την ίδια ώρα στην Αϊτή, μάλλον θα αναρωτιούνται τι να πρωτοξεχάσουν, καθώς εκτός από τη μνήμη του σεισμού, είναι πολύ νωπές ακόμη οι μνήμες από τα έργα των ανθρώπων. Και ανάμεσα στα γκρεμισμένα κτίρια, τους ομαδικούς τάφους, τις ρημαγμένες ζωές, στους εφιάλτες των παιδιών για χρόνια θα πηγαίνουν χέρι χέρι οι ιερείς των βουντού με τους κακούς των συμμοριών, και οι κυανόκρανοι με τους στρατιώτες του Παπα Ντοκ, που όπως λέγεται με μαχαίρια αφαιρούσαν από τους αντιφρονούντες την καρδιά, τα μάτια, ακόμα και τους πνεύμονες. Οι διαβόητοι Tonton Macoutes, που πήραν τ' όνομά τους από ένα κρεολικό μύθο, που μίλαγε για κάποιον που κυκλοφορούσε ως φάντασμα τη νύχτα και έπαιρνε τα παιδιά που δεν είχαν πέσει ακόμη για ύπνο.

Μαρία Μάζη

«Πρώτη Μαρτίου. Μια μέρα χωρίς εμάς»

Στο Ροσάρνο της Καλαβρίας, μια τυπική αγροτική πόλη στον ιταλικό νότο, τον περασμένο μήνα άγνωστοι ντόπιοι πυροβόλησαν με αεροβόλο μια ομάδα Αφρικανών μεταναστών που επέστρεφαν μετά τη δουλειά, στα παρατήγματα που χρησιμοποιούν για σπίτια, στα περίχωρα της πόλης. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι. Οι χίλιοι πεντακόσιοι Αφρικανοί που δουλεύουν σε συνθήκες εξαθλίωσης, στις μονοκαλλιέργειες, όπως σε τόσες άλλες μικρές τυπικές αγροτικές πόλεις στην Ευρώπη, βγήκαν στους δρόμους και για τρεις μέρες συγκρούονταν με τους καραμπινιέρους που φυσικά στάθηκαν δίπλα στους αγανακτισμένους πολίτες. Στις 11 Ιανουαρίου τα τάγματα εφόδου εκκένωσαν την πόλη, σε μια τεράστια επιχείρηση όπου περισσότεροι από χίλιοι μετανάστες συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν σε «κέντρα υποδοχής μεταναστών», μέχρι την απέλασή τους. Ο θάνατος ενός μετανάστη δεν εμπόδισε τον υπουργό Εσωτερικών Ρομπέρτο Μαρόνι να δηλώσει ότι οι συγκρούσεις στο Ροσάρνο είναι το αποτέλεσμα «μιας πολύ μεγάλης ανεκτικότητας απέναντι στη λαθρομετανάστευση».

Μετά τα γεγονότα της Καλαβρίας, στην Ιταλία, την 1η Μαρτίου διοργανώνεται, μέσω Internet η πρώτη πανεθνική απεργία μεταναστών, με πρωτοβουλία της ομάδας ακτιβιστών Primomarzo2010. Στόχος είναι να συμμετάσχουν σε αυτήν όλοι οι αλλοδαποί που ζουν στην Ιταλία, τόσο οι νόμιμοι όσο και εκείνοι που δεν έχουν άδεια παραμονής και εργασίας. Σύμβολο του κινήματος η γνωστή σε όλους μας Μαφάλντα του Κίνο και εμπνευστής του η αντίστοιχη γαλλική πρωτοβουλία: 24h sans nous – 24 ώρες χωρίς εμάς. Η 1η Μαρτίου επιλέχθηκε, γιατί τότε, το 2005, τέθηκε σε ισχύ ο λεγόμενος «κώδικας εισόδου και παραμονής των ξένων και του δικαιώματος ασύλου». Η άδεια μετανάστευσης δίνεται βάσει οικονομικών κριτηρίων. Για αυτό το λόγο, είναι η καλύτερη αφορμή για μια ημέρα χωρίς μετανάστες, όπως αναφέρουν και οι Γάλλοι της 24h sans nous.

Μαρία Μάζη

Άνεργοι και απλήρωτοι 160 εργαζόμενοι στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Το κόστος των εκσυγχρονιστικής έμπνευσης πολιτικών ιδιωτικοποιήσεων των αρχών της δεκαετίας του 2000, πληρώνουν σήμερα 160 εργαζόμενοι του κλάδου τροχαίου υλικού στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά.

Η ThyssenKrupp, στην οποία είχε εκχωρήσει το μεγαλύτερο ναυπηγείο της Μεσογείου η κυβέρνηση Σημίτη και μάλιστα με τη σύμφωνη γνώμη των ελεγχόμενων συνδικαλιστών στην μονάδα, κήρυξε αιφνιδιαστικά πτώχευση στο συγκεκριμένο τμήμα, ενώ οι εκπρόσωποί της είναι άφαντοι και οι άνεργοι πλέον εργάτες απλήρωτοι περισσότερους από έξι μήνες.

Υπενθυμίζεται ότι η ιδιοκτήτρια εταιρία, έχει από το καλοκαίρι δηλώσει την πρόθεσή της να αποχωρήσει συνολικά από τα Ναυπηγεία, ενώ στο ενδιάμεσο διάστημα προχώρησε στην αυτονομίηση του τμήματος τροχαίου υλικού. Επιλογή που τελικά κατέληξε σε φιάσκο με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να βρεθούν στο δρόμο και να κινδυνεύουν να χάσουν δεδουλευμένα από τον περασμένο Απρίλιο.

Όσο καιρό εξάλλου, η γερμανική πολυεθνική άφηνε απλήρωτο το προσωπικό, οι εργάτες του τμήματος – μετά την αυτονομίηση μετατράπηκε σε Εταιρία Τροχαίου Υλικού- επιβίωσαν χάρη στην αλληλεγγύη των συναδέλφων τους στην υπόλοιπη μονάδα, λαμβάνοντας 1.300 ευρώ ο καθένας το Σεπτέμβριο και από 1.200 τα Χριστούγεννα. Από πόρους που παρακρατούνται από τους μισθού, προέρχονται και τα 1.200 ευρώ που πήρε κάθε εργαζόμενος πριν πέντε μήνες, καθώς η εκταμίευση έγινε από τον ΛΑΕΚ (ειδικός λογαριασμός για την ανεργία).

Η αίτηση πτώχευσης αναμένεται να εκδικαστεί στις 24 του μήνα, ενώ οι νομικοί εκπρόσωποι της ιδιοκτήτριας εταιρίας προτίθενται να ζητήσουν δεκαπενθήμερη αναβολή, αφήνοντας μετέωρους τους 160 απλήρωτους εργάτες.

Μ.Γ.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Αποτυχημένες συνταγές και παιχνίδια εντυπωσιασμού με τα ταμεία

Με παλιές και αποτυχημένες συνταγές επιχειρεί το πολιτικό και τεχνοκρατικό κατεστημένο να βελτιώσει την άσχημη κατάσταση που το ίδιο δημιούργησε στα οικονομικά της κοινωνικής ασφάλισης. Στο νέο νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό που θα ψηφιστεί τον Απρίλιο, περιλαμβάνονται γνωστά μέτρα, όπως οι ενοποιήσεις ομοειδών ταμείων, ευχολόγια περί αντιμετώπισης της εισφοροδιαφυγής, ανέξοδες υποσχέσεις περί συντόμευσης του χρόνου έκδοσης των συντάξεων και αποκατάστασης των αδικιών σε βάρος των ασφαλισμένων σε περισσότερα από ένα ταμεία. Δεν λείπουν βέβαια και ρυθμίσεις που επιδεινώνουν την ήδη δεινή θέση εργαζομένων και συνταξιούχων καθώς προβλέπουν, μεταξύ άλλων, αυξήσεις ορίων ηλικίας και περικοπές στη σύνταξη. Οι χαμένοι των νέων αλλαγών θα είναι αυτή τη φορά οι παλαιοί ασφαλισμένοι οι οποίοι άρχισαν να εργάζονται το 1982.

Το νέο νομοσχέδιο καταρτίζεται με τη συνένοχη συμμετοχή των κρατικοσυνδικαλιστών στο στημένο διάλογο που κάλεσε η κυβέρνηση για να κάνουν ανώδυνα παζάρια με τους κομματικούς υπαλλήλους των θεσμικών συνδικάτων.

Η μαύρη τρύπα των ενοποιήσεων

Οι αλλοπρόσαλλες πολιτικές που ακολουθήθηκαν από τις εκάστοτε κυβερνήσεις έχουν οδηγήσει το ασφαλιστικό σύστημα σε οικονομική ασφυξία. Το έλλειμμα των ταμείων που εντάχθηκαν στο ΙΚΑ στο πλαίσιο των ενοποιήσεων –εκτός από αυτό της ΔΕΗ– από το 2004 έως το 2010 εκτινάχθηκε στο ένα δισεκατομμύριο ευρώ, με αποτέλεσμα τη δραματική επιβάρυνση του Ιδρύματος.

Ταυτόχρονα, η αύξηση της ανεργίας και οι μειώσεις προσωπικού με τη μέθοδο της εθελουσίας εξόδου, καθώς και η επέκταση της υποαπασχόλησης και των κάθε τύπου ελαστικοτήτων, αλλά και τα κερδοσκοπικά παιχνίδια με την επένδυση των αποθεματικών των ταμείων στο ΧΑΑ ή σε ομόλογα-φούσκες, συντέλεσαν στη δημιουργία μιας τεράστιας μαύρης τρύπας στα οικονομικά του συστήματος. Ενδεικτικό είναι ότι η ένταξη των ειδικών ταμείων στο ΙΚΑ προκάλεσε αύξηση του ελλείμματος: από τα 168 εκατομμύρια το 2008, πάει στα 341 εκατομμύρια το 2009 και φτάνει σήμερα τα 454 εκατομμύρια ευρώ. Σύμφωνα μάλιστα με τα πρόσφατα στοιχεία, φέτος τα έσοδα από τις ειδικές εισφορές είναι της τάξης των 734,8 εκατ. και οι επιπλέον ειδικές εισφορές υπολογίζονται σε 829,5 εκατ. όταν οι δαπάνες ανέρχονται σε 2 δισεκατομμύρια ευρώ.

Σε μια επίδειξη πυγμής προς εντυπωσιασμό των υπηκόων λουπόν, ο Λοβέρδος θυμήθηκε ξαφνικά ότι το ΙΚΑ πρέπει να διεκδικήσει 142 εκατομμύρια ευρώ από τον ΟΤΕ για την επιβάρυνση του Ιδρύματος από την κάλυψη του ελλείμματος του ΤΑΠ ΟΤΕ που προκλήθηκε από τα προγράμματα εθελουσίας εξόδου στον Οργανισμό. Παράλληλα, καλεί τη διοίκηση του ΙΚΑ να προβάλλει ανάλογες απαιτήσεις και από την παλιά Ολυμπιακή διεκδικώντας ποσό 660 εκατομμυρίων ευρώ.

Κατά τα άλλα όμως, οι ενοποιήσεις εμφανίζονται ως πανάκεια για τη σωτηρία των ταμείων και οι διοικήσεις των ΔΕΚΟ συνεχίζουν τις απολύσεις μέσω εθελουσίας στο όνομα της περιστολής των

δαπανών.

Παιχνίδια με το πρόσχημα της ανεργίας

Την ώρα που το ασφαλιστικό βρίσκεται σε οριακή οικονομική κατάσταση, ανοίγει και ο φάκελος του εργασιακού για μια ακόμη φορά με το πρόσχημα της αντιμετώπισης της ανεργίας. Έτσι, στο προσχέδιο νόμου που ετοίμασαν οι τεχνοκράτες της οδού Πειραιώς, προβλέπεται η ικανοποίηση του αιτήματος της εργοδοσίας για επιδότηση των ασφαλιστικών εισφορών προκειμένου να κάνουν προσλήψεις.

Το μέτρο θα αρχίσει να εφαρμόζεται από το Μάρτιο και προβλέπει τετραετή επιδότηση των ασφαλιστικών εισφορών για επιχειρήσεις που θα προχωρήσουν σε νέες προσλήψεις ανέργων. Αναλυτικά, τον πρώτο χρόνο ο εργοδότης δεν θα καταβάλλει καθόλου εισφορές, το δεύτερο χρόνο θα επιβαρύνεται με το 25% της εισφοράς, τον τρίτο χρόνο με το 50% και τον τέταρτο με το 75%. Το κόστος του προγράμματος επιδότησης των αφεντικών φθάνει σε 750 εκατομμύρια ευρώ και κανονικά πρέπει να καλυφθεί από το ΙΚΑ. Ωστόσο, το σχετικό κονδύλι θα καταβάλει ο ΟΑΕΔ στη χρηματοδότηση του οποίου συμμετέχουν οι εργαζόμενοι με ειδική εισφορά.

Το ΙΚΑ όμως, οφείλει στον Οργανισμό πόρους ύψους 6 δισεκατομμυρίων ευρώ, καθώς αποδίδει μόνο το 68% από τα 145 εκατομμύρια ευρώ που θα έπρεπε να καταβάλλει κάθε μήνα στον ΟΑΕΔ. Οι οικονομικοί εγκέφαλοι ωστόσο, σκέφθηκαν να εφαρμόσουν δοκιμασμένες μπακαλίστικες μεθόδους και αποφάσισαν το χρέος του ΙΚΑ (6 δισεκατομμύρια ευρώ) να αφαιρείται σταδιακά από το ποσό που θα έπρεπε να καταβάλει ο ΟΑΕΔ στο Ίδρυμα για την επιδότηση των ασφαλιστικών εισφορών.

Αφαίμαξη αποθεματικών μέσω δομημένων ομολόγων

Έως και 50% μειώθηκε η τιμή των δομημένων ομολόγων στα οποία είχαν επενδυθεί αποθεματικά των ταμείων με αποτέλεσμα οι οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης να έχουν απώλειες που μέχρι σήμερα ξεπερνούν τα 250 εκατομμυρίων ευρώ.

Από την αγορά των δομημένων ομολόγων την περίοδο 2005-2007 επωφελήθηκαν τρωκτικά του πολιτικού και επιχειρηματικού συστήματος που έπαιξαν για ιδιον όφελος με εισφορές των ασφαλισμένων ύψους 1,28 δισ. χωρίς κανείς από αυτούς να πληρώσει για την τεράστια απάτη.

Σήμερα σε 18 Ταμεία έχουν απομείνει δομημένα ομόλογα 600 εκατ., η αξία των οποίων έπεσε κατά τουλάχιστον 42%, φθάνοντας στα 350 εκατ. ευρώ. Από την κατρακύλα της τιμής των ομολόγων ζημιώνεται και το δημόσιο, καθώς μετά τη δημοσιοποίηση του σκανδάλου και προκειμένου να περιοριστούν οι αντιδράσεις, αγόρασε μέρος αυτών.

Μαρία Γερογιάννη

Από πρώην καταρτιζόμενους στο ΚΕΚ ΜΕΝΤΩΡ λάβαμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω καταγγελία, η οποία είναι ενδεικτική του πώς η πολιτεία εννοεί τη «δια βίου εκπαίδευση»: Δια βίου εκμετάλλευση, ενώ ταυτόχρονα κάποιοι θησαυρίζουν κλέβοντας εν ψυχρώ τους ανέργους, χωρίς να υφίστανται ουσιαστικά καμία κύρωση.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΑΝΕΡΓΩΝ

Βάσει του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης, ο ΟΑΕΔ σε συνεργασία με Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης (Κ.Ε.Κ.) προσέφερε επιδοτούμενα σεμινάρια επαγγελματικής κατάρτισης για ανέργους, δηλαδή προγράμματα επιχορηγούμενα 75% από την Ευρωπαϊκή Ένωση και 25% από το Ελληνικό Δημόσιο. Ένα από αυτά τα ΚΕΚ είναι και το ΚΕΚ ΜΕΝΤΩΡ Α.Ε. Το ΚΕΚ ΜΕΝΤΩΡ, το οποίο αυτοχαρακτηρίζεται στην ιστοσελίδα του ως «ένα από τα μεγαλύτερα πιστοποιημένα ΚΕΚ εθνικής εμβέλειας», λειτουργεί από το 1995 με έδρα την Πάτρα και έχει παρτηρήματα σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας, ένα εκ των οποίων βρίσκεται και στο κέντρο της Αθήνας. Στο συγκεκριμένο παρτήρημα πραγματοποιήθηκαν εκτός των άλλων και τρία σεμινάρια, το ένα «Γραφιστική και Ηλεκτρονική Τυπογραφία» από 11/2/2008 ως 21/5/2008 διάρκειας 400 ωρών, το δεύτερο «Σχεδιασμός και Εγκατάσταση Μικρών Δικτύων Internet/Intranet» από 8/10/2008 ως 20/12/2008 διάρκειας 400 ωρών, και το τρίτο «Τεχνικοί Υποστήριξης Υπολογιστικών Συστημάτων» από 8/9/08 ως 12/12/08 επίσης 400 ωρών.

Μέχρι εδώ όλα καλά. Όμως μετά την επιτυχή από τους συμμετέχοντες ολοκλήρωση των προγραμμάτων αρχίζει μια σκανδαλώδης ιστορία, όπου οι καταρτιζόμενοι βρίσκονται στην δυσάρεστη θέση να πρέπει να επιδοθούν σε ένα ιδιότυπο «παιχνίδι του χαμένου θησαυρού», καθώς τα χρήματα (1.700 ευρώ μεικτά έκαστος) που έπρεπε να τους είχαν αποδοθεί παραμένουν ατλήρωτα και επιπλέον ψάχνοντας να βρουν το δίκιο τους έρχονται αντιμέτωποι με την συνήθη δαιδαλώδη γραφειοκρατία.

Αναλυτικότερα, σύμφωνα με την αρμόδια Γενική Γραμματεία Διαχείρισης Κοινοτικών και Άλλων Πόρων του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, στην οποία κατήγγειλαν οι καταρτιζόμενοι το συγκεκριμένο ΚΕΚ, το κονδύλιο κατατέθηκε στο ΚΕΚ ΜΕΝΤΩΡ τον Απρίλιο του 2009 και τα οφειλόμενα ποσά θα έπρεπε να είχαν δοθεί το αργότερο ένα μήνα μετά, δηλαδή τον Μάιο του 2009. Όμως τα χρήματα παραμένουν άφαντα και ο εμπαιγμός δεν έχει τέλος.

Σε επίμονα τηλεφωνήματα και επισκέψεις των ενδιαφερομένων στο παρτήρημα του ΜΕΝΤΩΡ στην Αθήνα ποτέ δεν γίνεται κάποια σαφής ενημέρωση και η απάντηση είναι πάντα η ίδια «δεν είμαστε εμείς υπεύθυνοι, τα ποσά τα διαχειρίζονται από την Πάτρα», «περιμένουμε το Υπουργείο να μας πληρώσει», «πιστεύουμε ότι μέχρι τέλος του μήνα θα έχετε πληρωθεί». Εντωμεταξύ, οι «υπεύθυνοι» στην Πάτρα αποδείχθηκαν ιδιαίτερα δυσεύρετοι όταν οι καταρτιζόμενοι έπαιρναν τηλέφωνο για να ενημερωθούν, το Υπουργείο διαβεβαίωσε ότι από την πλευρά του τα ποσά είχαν ήδη καταβληθεί και το ένα τέλος του μήνα διαδέχεται το άλλο φτάνοντας ως σήμερα όπου τα χρήματα δεν έχουν ακόμα αποδοθεί.

Κάποια επιπλέον απίστευτα στοιχεία τα οποία πληροφορήθηκαν οι καταρτιζόμενοι από τους αρμόδιους υπαλλήλους του Υπουργείου είναι:

- Περίπου 150 άτομα που παρακολούθησαν και ολοκλήρωσαν επιδοτούμενα σεμινάρια στο ΚΕΚ ΜΕΝΤΩΡ δεν έχουν πληρωθεί.
- Λόγω αυτού έχει ήδη επιβληθεί εδώ και κάποιο καιρό πρόστιμο στο συγκεκριμένο ΚΕΚ, το οποίο όμως ολωσδιόλου δεν φαίνεται να ασκεί πίεση στους υπευθύνους του ΜΕΝΤΩΡ.
- Το ίδιο το Υπουργείο έχει προχωρήσει σε καταγγελία της σύμβασης με το ΜΕΝΤΩΡ, πράγμα όμως το οποίο δεν εγγυάται την πληρωμή των ανέργων, καθώς οι συμβάσεις που υπογράφουν οι καταρτιζόμενοι με τα ΚΕΚ είναι πέραν της αρμοδιότητας του Υπουργείου. Δηλαδή, το Υπουργείο μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των χρημάτων ώστε μετά να τα προωθήσει πίσω στην Ε.Ε. όπως έχει την υποχρέωση και όχι για να πληρωθούν οι άνεργοι! Γενικό συμπέρασμα, οι άνεργοι έχοντας υπογράψει ουσιαστικά σύμβαση με μια Ανώνυμη Εταιρεία δεν καλύπτονται ούτε από το Υπουργείο Απασχόλησης ούτε από τον ΟΑΕΔ και δεν μπορούν να διεκδικήσουν το ποσό που δικαιούνται παρά μόνο δικαστικά με την κατάθεση αστικής αγωγής. Άλλο ένα απίστευτο γεγονός που έρχεται να προστεθεί σε όλα τα παραπάνω είναι ότι το ΚΕΚ ΜΕΝΤΩΡ συνεχίζει να πραγματοποιεί επιδοτούμενα σεμινάρια!

Μέσα στις σημερινές δύσκολες οικονομικές και εργασιακές συνθήκες, όπου οι άνεργοι αντιμετωπίζουν σωρεία προβλημάτων, είναι πραγματικά ανεπίτρεπτο κάποιοι να διαχειρίζονται κονδύλια προορισμένα για τη στήριξη των ανέργων κατά το δοκούν, θίγοντας ταυτόχρονα την αξιοπρέπειά τους καθώς τους βάζουν ουσιαστικά στη θέση να «επαιτούν» για τα χρήματα που δικαιωματικά τους ανήκουν, με αμφίβολο εάν θα τους καταβληθούν και ποτέ. Περαιτέρω, το παράλογο του συστήματος φανερώνεται και στην ανικανότητα του κρατικού μηχανισμού να εγγυηθεί τα δικαιώματα των ανέργων. Και φυσικά το ερώτημα παραμένει: Πού πήγαν, κύριοι, τα χρήματά μας;

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΠΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ.

Υ.Γ. Ας σημειωθεί επίσης ότι μερικοί άνεργοι εγγεγραμμένοι στα μητρώα του ΟΑΕΔ έως και σήμερα δεν δικαιούνται το επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης λόγω της παρακολούθησης των εν λόγω επιδοτούμενων από τον ΟΑΕΔ σεμιναρίων. Οι διαδικασίες που προϋπόθετε η παρακολούθηση στο σεμινάριο ήταν οι εξής: Διαγραφή από τα μητρώα του ΟΑΕΔ μιας και πλέον θεωρείσαι «απασχολούμενος» και αφού ολοκληρωθεί το σεμινάριο γίνεται επανεγγραφή (νέα κάρτα ανεργίας και συνέχιση ταμείου για όσους επιχορηγούνταν από το ταμείο ανεργίας). Το σεμινάριο ξεκίνησε αρχές Οκτωβρίου του 2008 και ολοκληρώθηκε στις 20 Δεκεμβρίου του 2008 και στις 22 Δεκεμβρίου 2008 έγινε η εκ νέου εγγραφή στα μητρώα του ΟΑΕΔ. Όμως, το επίδομα αλληλεγγύης το δικαιούνται όσοι ήταν εγγεγραμμένοι στα μητρώα του ΟΑΕΔ μέχρι τις 3 Νοέμβρη του 2008. Συνεπώς, σύμφωνα με τη γραφειοκρατία του ΟΑΕΔ δεν θεωρούμαστε άνεργοι τη συγκεκριμένη περίοδο, ενώ στην πραγματικότητα ήμασταν και παραμένουμε περισσότερο από ένα χρόνο. Επίσης, λόγω της διακοπής του ταμείου και της έκδοσης νέας κάρτας, «χάνεται» όλη η προηγούμενη παραμονή εγγραφής στα μητρώα του ΟΑΕΔ και συνεπώς κάθε βοήθημα ή επίδομα ή «πλεονέκτημα» για κάποια θέση εργασίας.

Κινήματα πόλης και ο αγώνας στο πάρκο κύπρου και πατησίων

Κάθε «ανάπτυξη» συνοδεύεται και από μία παρακμή...

Έτσι και η συγκέντρωση της οικονομικής ζωής της Ελλάδας με ότι αυτό συνεπάγεται και πολεοδομικά στα στενά όρια του λεκανοπεδίου της Αθήνας μείωσε τους δημόσιους χώρους και δημιούργησε μια αφόρητη κατάσταση. Η αναζήτηση νέων χώρων λοιπόν προς οικοδόμηση ήταν φυσικό επακόλουθο

Εκτός λεκανοπεδίου αυτό σήμαινε, τη καταστροφή των δημόσιων δασικών εκτάσεων και την επέκταση της Αθήνας στις παλιές αγροτικές περιοχές που μετατρέπονται πια σε προάστια της. Μια βόλτα έξω από την πόλη το επιβεβαιώνει. Εκεί όπου άλλοτε βρίσκονταν χωράφια τώρα βρίσκονται μεγάλα super markets -πολυκαταστήματα και ανάλογοι ρυθμοί ζωής. Ο ιμπεριαλισμός της πόλης σε όλο του το μεγαλείο...

Εντός λεκανοπεδίου σήμαινε την αξιοποίηση και οικοδόμηση κάθε ελεύθερου χώρου και περιορισμού του στο ελάχιστο, με μια ταυτόχρονη οικονομική αξιοποίηση των εναπομεινάντων δημόσιων χώρων και λειτουργίας τους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια προς όφελος των διαπλεκόμενων συμφερόντων εργολάβων-δημοτικών αρχών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο δήμος αθηναίων με τους τεράστιους οικονομικούς πόρους που του παρέχουν τη δυνατότητα να οικοδομήσει πελαταιακές σχέσεις και μηχανισμούς τακτοποίησης γαλάζιων παιδιών ακόμα και παρακράτους. Παρακράτος που αξιοποιήθηκε κατάλληλα στο πάρκο κύπρου&πατησίων.

Η εμφάνιση τα τελευταία χρόνια νέων τοπικών κινήματων και πρωτοβουλιών πολιτών σε γειτονιές για την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων, λόγω ακριβώς αυτής της επίθεσης που δέχονται, έχει πάρει εκρηκτικό χαρακτήρα. Η διαταξικότητα τέτοιων εγχειρημάτων είναι αναπόφευκτη, όπως αναπόφευκτες είναι και οι συνθήκες ζωής στην πόλη για το σύνολο του πληθυσμού είτε προέρχονται από την εργατική τάξη είτε από τα μικρομεσαία κοινωνικά στρώματα.

Η δυσπιστία των πολιτών απέναντι στη μονοδιάστατη χρήση θεσμικών μέσων για την εξεύρεση λύσης στα προβλήματα τους είναι εμφανής και έχει δώσει σε πολλά κινήματα πόλης αρκετά μαχητικό χαρακτήρα (Εξάρχεια, Πετράλωνα, πεδίο Αρεως) σε σημείο να στηρίζονται περισσότερο στην κινηματική δράση της γειτονιάς παρά στην προσφυγή στα θεσμικά μέσα.

Σημαντικός είναι ο αγώνας για το πάρκο κύπρου&πατησίων καθώς αποτελεί μία από τις κυριότερες μάχες ενάντια στη δημοτική αρχή και που θα γίνει μια μικρή προσπάθεια για ένα μικρό κριτικό απολογισμό, όσο αυτό μπορεί να είναι δυνατό, για να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη όταν ξεσπάσουν και πάλι κινητοποιήσεις στη γειτονιά. Πριν από λίγο καιρό έκλεισε ένας χρόνος από την καταστροφή του πάρκου από τις μπουλντόζες του δήμου αθηναίων. Στις 26 Ιανουαρίου ύστερα από την ύπουλη επέμβαση του δήμου μαύρα χαράματα στο πάρκο οι κάτοικοι της περιοχής εξεγέρθηκαν και αντιστάθηκαν στις μπουλντόζες, τα MAT, και τους μπράβους-νεοναζί της δημοτικής αρχής. Η γειτονιά έτσι αναδείχθηκε ως ο μοναδικός υπερασπιστής του πάρκου και δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Το προηγούμενο διάστημα πριν την ισοπέδωση του πάρκου από το Δήμο υπήρξαν αποφάσεις τόσο από την

Β'βάθμια επιτροπή αρχιτεκτονικού ελέγχου όσο και από το δασαρχείο που απαγόρευαν την κοπή των δέντρων. Κινήσεις που όσο χρήσιμες και να ήταν αποδείχθηκαν τραγικά αναποτελεσματικές αφού θεωρήθηκε ότι με αυτές τις θεσμικές κινήσεις και μόνο, μπορούσε να σωθεί το πάρκο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να επικρατήσει ένας γενικός εφησυχασμός.

Η λογική των λαϊκών συνελεύσεων, που θα μπορούσε να συσπειρώσει τον κόσμο της γειτονιάς σε μια κινηματική βάση ήταν μακριά από όλες τις θεσμικές όσο και από τις αντιθεσμικές ομάδες της περιοχής για να γίνει κάτι τέτοιο καθώς δεν πάρθηκε απολύτως καμία άλλη πρωτοβουλία.

Η εξέγερση των πρώτων ημερών όμως και η ανάγκη για ένα στοιχειώδη συντονισμό του αγώνα έφερε τη συγκρότηση της ανοιχτής συνέλευσης του πάρκου από τους ίδιους τους κατοίκους ξεπερνώντας τι παλιές μορφές δράσης και οργάνωσης. Ήταν το αποτέλεσμα της εξέγερσης των κατοίκων των πρώτων ημερών και μόνο έτσι μπορεί να ειπωθεί.

Όμως και χωρίς να αντιμετωπίζει κανείς μοιρολατρικά την όποια κατάσταση, μπορούμε να πούμε εκ των υστέρων, πως από τη στιγμή που η ίδια η συνέλευση αντιμετωπίστηκε όχι ως λαϊκή συνέλευση κατοίκων όπου το πρώτο και τελευταίο λόγο θα τον έχουν οι ίδιοι οι κάτοικοι, αλλά ως εγχείρημα με πολιτικά χαρακτηριστικά από συλλογικότητες της περιοχής, η πορεία της ήταν προδιαγεγραμμένη, ενώ οι κινήσεις των συλλογικοτήτων αποτέλεσαν ανασταλτικό παράγοντα ως προς την ανάπτυξη ενός αυτόνομου κινήματος κατοίκων.

Γεγονός που για αρκετό καιρό δεν αποθάρρυνε τον κόσμο, γιατί υπήρχε μια δυναμική που δεν μπορούσες να αγνοήσεις και έλπιζες ότι, παρά τα όποια προβλήματα, κάτι μπορούσε να γίνει και η κατάσταση αυτή να αναστραφεί. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια πως, οι ομάδες που ενεπλάκησαν σε αυτή τη διαδικασία δεν ενδιαφέρονταν/νται να σωθεί το πάρκο με όποια οπτική και αν το έβλεπαν ή το βλέπουν.

Αυτό που λησμονούμε όλοι όμως, είναι ότι η μόνη προοπτική που μπορεί να υπάρξει για την επίλυση των όποιων κοινωνικών ζητημάτων, μαζί και για την υπόθεση του πάρκου, είναι η δραστηριοποίηση της ίδιας της κοινωνίας που αναπόφευκτα τη φέρνει σε σύγκρουση με την

εξουσία και το κράτος σε όλες του τις μορφές. Το ζητούμενο μέσα από τις κοινωνικές εκρήξεις και τη διάχυτη αντίσταση που εκδηλώνονται κατά καιρούς (αυτό αφορά και το πάρκο) είναι να υπάρξουν οι απαραίτητες συνθήκες που θα συσπειρώσουν τον κόσμο σε ένα διαρκή αγώνα και θα σφυρηλατήσουν σχέσεις κοινότητας και αλληλοβοήθειας. Η ίδια η κοινωνία δηλαδή, να υπάρχει ως δρων υποκείμενο, αδιαμεσολάβητα, μέσα από τις δικές της μορφές κοινωνικής αυτοοργάνωσης, ώστε να πραγματοποιηθεί έτσι και μια συνεχής δράση της κοινωνίας ενάντια στο κράτος.

Μόνο έτσι μπορεί να ειπωθεί και το πρόταγμα για την επανοικειοποίηση και την αυτοδιαχείριση των δημόσιων χώρων. Η αυτοδιαχείριση ενός ανοιχτού δημόσιου χώρου, χωρίς ο κόσμος της γειτονιάς να μετέχει ενεργά, στην καλύτερη θα είναι απλά ένα κακέκτυπο και αλλοίωση της πραγματικής ουσίας της αυτοδιαχείρισης που είναι η λαϊκή κινητοποίηση.

Οι πολύωρες συνελεύσεις χωρίς να παίρνονται αποφάσεις πολλές φορές, η καχυποψία, οι αδιέξοδοι τσακωμοί, η κυριαρχία των μικροκομματικών, πολιτικών και προσωπικών εγωισμών, απομαζικοποίησαν την ανοιχτή συνέλευση και σίγουρα είναι αυταπάτη ότι οι τσακωμοί έγιναν για να μείνει ο αγώνας αδιαμεσολάβητος.

Όταν όλος ο κόσμος της γειτονιάς που αποτελούσε την ανοιχτή συνέλευση, φεύγει απογοητευμένος ή εκνευρισμένος βλέποντας την εξέλιξη της, σίγουρα δεν μπορούμε να μιλάμε για αδιαμεσολάβητο αγώνα. Γιατί αν ο κόσμος αυτός που αντιστάθηκε στην καταστροφή του πάρκου δεν μετέχει, τότε ποιος θα κάνει αυτόν τον αδιαμεσολάβητο αγώνα; Μια συνέλευση χωρίς καθόλου κόσμο -το θέλουμε ή όχι- κάνει διαμεσολάβηση.

Και τη διαμεσολάβηση την αρνούμαστε, γιατί η ίδια η ουσία της είναι συντηρητική ότι «πολιτική γραμμή» και να έχει, ακόμα και ριζοσπαστική.

Πρακτικές όπως η αυτοοργάνωση και η αυτοδιαχείριση δεν εξαντλούνται όμως, όπως μας έχει γίνει συνήθεια, με την «αυτοοργάνωση» της παρέας μας, αλλά αφορά πλατεία στρώματα της κοινωνίας, στις γειτονιές και στους εργασιακούς χώρους.

Από την άλλη να σημειώσουμε και ενώ η κινητοποίηση των κατοίκων ήταν σε πλήρη ανάπτυξη

στις αρχές Φλεβάρη 2009, με καθημερινές συγκεντρώσεις στο πάρκο, ότι προτάσεις όπως «συνελεύσεις αποφασιστικού χαρακτήρα μία φορά την εβδομάδα» έβαζαν φρένο στη κινηματική διαδικασία και διέλυαν την καθημερινή δραστηριοποίηση του κόσμου. Επίσης η αποτυχία της προσπάθειας κάποιων από τη συνέλευση να τη φέρουν στα μέτρα τους, τους ώθησε να προβοκάρουν τον υπόλοιπο κόσμο μέσα από δημοσιεύματα στον ημερήσιο τύπο, όπως έγινε στην «ελευθεροτυπία»

Οι πολιτικές διαφωνίες που προκύπτουν μέσα στις όποιες συλλογικότητες έχουν να κάνουν με τις εκτιμήσεις για την κατάσταση του κινήματος και του δρόμου που οφείλει να ακολουθήσει. Οι συλλογικότητες επιδιώκουν, δηλαδή, να επεξεργαστούν θέσεις και κατευθύνσεις για τη συσπείρωση του κόσμου σε μια μαζική διαδικασία δρόμου. Από τη διάλυση τελικά της ανοιχτής συνέλευσης σε ομάδες και πρωτοβουλίες, προκύπτει ότι η «γραμμή» απέτυχε, αφού ο κόσμος είναι πάλι προς το παρόν τουλάχιστον στο σπίτι του και δεν συσπειρώνεται σε καμία συνέλευση ή ομάδα.

Φυσικά καμιά από τις ομάδες που προέκυψαν από τη συνέλευση δεν μπορούν να θεωρούν τον εαυτό τους, συνέχεια της. Πόσο μάλλον, όταν δεν υπάρχει κάποια λαϊκή κινητοποίηση στη γειτονιά για να έχει και σαν μίνιμουμ οργανωτική έκφραση μια συνέλευση όπως ήταν, όταν ξεκίνησε η ανοιχτή συνέλευση πάρκου έστω και για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Μάλιστα αποτελεί και αυταπάτη ότι οι ομάδες και οι πρωτοβουλίες που προέκυψαν, θα μπορέσουν να σώσουν το πάρκο με ότι πολιτική γραμμή και να έχουν, αφού δεν μπόρεσαν να το σώσουν οι ομάδες που είχαν ασχοληθεί με αυτό πριν τις 26/01/2009.

Μόνο ένα κίνημα κατοίκων μπορεί να το κάνει με επιτυχία. Η αδιαφορία απ' την άλλη για τον κόσμο της γειτονιάς ως το μοναδικό παράγοντα που μπορεί βάλει φραγμό στα σχέδια της δημοτικής αρχής, βάζει και τα θεμέλια για την επιστροφή του Δήμου στο πάρκο.

Σε όλο το χρονικό διάστημα από την καταστροφή του πάρκου μέχρι σήμερα έγιναν αρκετές παρεμβάσεις από τους κατοίκους. Το πάρκο αναδημιουργήθηκε από την αρχή, φυτεύτηκαν νέα δέντρα, επιδιορθώθηκε και εμπλουτίστηκε με νέα όργανα η παιδική χαρά, μπήκαν νέα παγκάκια ενώ έγιναν ποικίλες εκδηλώσεις.

Η ιστορία με το πάρκο δεν έχει τελειώσει. Όχι μόνο δικαστικά αλλά και κοινωνικά (και όχι μόνο γιατί υπάρχουν κάποιες συλλογικότητες που τρέχουν ακόμα το θέμα). Ο κόσμος της γειτονιάς, όπως έκανε και στο παρελθόν, θα ξεσηκωθεί και πάλι αυθόρμητα δημιουργώντας τις δικές του δομές οργάνωσης και πάλης ενάντια σε οποιεσδήποτε κινήσεις του Δήμου για την καταστροφή του Πάρκου. Αυτό που είναι αναγκαίο να γίνει με τον πολλαπλασιασμό των τοπικών κινήματων πόλης είναι ο συντονισμός τους, η υπεράσπιση της αυτονομίας τους για να είναι πραγματικά ο αγώνας στα χέρια των κατοίκων και η επεξεργασία ελευθεριακών θέσεων και μεταβατικού προγράμματος για τα κινήματα πολιτών και την αυτοδιεύθυνση στην πόλη βασισμένου στην λαϊκή αυτοοργάνωση μέσα από συνελεύσεις γειτονιάς, με προοπτική τη συγκρότηση συνοικιακών συμβουλίων. Οι καιροί είναι ώριμοι για κάτι τέτοιο.

Θ.Α. (ένας που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις και στη συνέλευση) Για επικοινωνία: giaparko@gmail.com

Μπλόκα στα όρια της πόλης

Ακόμα κι αν φαντάζει γνώριμο, το σκηνικό των μπλοκαρισμένων δρόμων απ' τ' αγροτικά και τα τρακτέρ, τα τελευταία χρόνια, σήμερα ο αγώνας νοσηματοδοτείται διαφορετικά.

Κανένα σχέδιο καμιάς εξουσίας και κανένα σενάριο ευφάνταστου δημοσιογράφου δεν μπορεί να προβλέψει τη δύναμη και την ορμή που γεννά το ξέσπασμα της Υπαίθρου.

Απρόβλεπτη και ασυγκράτητη, άγρια και ελεύθερη η οργή του αγρότη, θα 'ρθει σα μπουρίνι να χαλάσει την εύρυθμη, κανονική ζωή των άλλων που κατοικούν στις πόλεις και έχουν μάθει να βολτάρουν μόνο έξω απ' αυτές τα σαββατοκύριακα, αφιονισμένοι, για διασκέδαση και χαλάρωση.

Οι έμποροι λιοιδορούν, οι μεταφορείς βρίζουν, οι νοικοκυρές αγανακτούν, οι τραπεζίτες τρίβουν τα χέρια τους κι οι πολιτικοί δουλεύουν τους πάντες, λέγοντας ψέματα ακόμα και στον εαυτό τους.

Κι οι αγρότες, εξακολουθούν να κλείνουν με μπλόκα τους δρόμους, προειδοποιώντας χρόνια τώρα, για τη μεγαλύτερη καταστροφή, που έρχεται για το ανθρώπινο είδος και τη φύση.

Πόσες χιλιάδες αγροτικά μπλόκα πρέπει να στηθούν σ' όλη την Ελλάδα, για να ξυπνήσουν τις κοιμισμένες συνειδήσεις των ανθρώπων της πόλης, που δεν οσμίζονται τη μυρωδιά του καθημερινού θανάτου της γεωργίας, της μοναδικής παραγωγικής δύναμης, που είναι η τροφός της ζωής μας;

Πόσες χιλιάδες αγρότες της Ινδίας πρέπει ν' αυτοκτονήσουν για να καταλάβουν οι μακάριοι των μητροπόλεων, ότι η gourmet διατροφή τους στήνεται με την κλοπή της σοδειάς, του σπόρου, της ζωής της ίδιας των σύγχρονων σκλάβων της γεωργίας, που κατ' ευφημισμόν λέγονται αγρότες, απ' τις πολυεθνικές;

Πόσες χιλιάδες ιθαγενών αγροτών της Ν. Αμερικής, πρέπει να εκτελεσθούν σαν σκυλιά απ' τους σύγχρονους κονκισταδόρες – εταιρείες, μέσα στα χωράφια τους ή στα τροπικά δάση του Αμαζονίου, υπερασπιζόμενοι το δικαίωμα στην ύπαρξη μικρού κλήρου, την αυτοδιάθεση και την προστασία της φυσικής κληρονομιάς, για να νιώσουν οι θιασώτες της ταχυφαγίας, σ' όλο τον κόσμο, ότι τρώγοντας καταπίνουν και μέρος απ' την ψυχή και το σώμα του παλιού φυσικού κόσμου;

Ο θάνατος της Γεωργίας, δεν είναι προνόμιο της Ελλάδας.

Είναι ο παγκόσμιος σχεδιασμός της Γεωργίας, απ' την κυριαρχία, που προετοιμάζει την πλήρη εκβιομηχάνιση μιας υπερμεγεθυμένης γεωργίας, βιοτεχνολογικής, υπέρμετρα επιχειρηματικής, αποστειρωμένης από την αγροτική κουλτούρα και τον πολιτισμό της υπαίθρου. Η σύγχρονη γεωργία δεν θα διαθέτει καν αγρότες. Το προτεινόμενο μοντέλο παραγωγής τροφής, προϋποθέτει τον εξανδραποδισμό της φύσης, αστικοποιώντας και το τελευταίο τετραγωνικό

ελεύθερης γης, προβάλλοντας την Ανάπτυξη ως πανάκεια, για την κατάκτηση και της τελευταίας απάτητης κορυφής.

Η αστικοποίηση επελαύνει στην Ύπαιθρο, κουβαλώντας αυτοκινητόδρομους, ακριβά αυτοκίνητα, Cuccì και Atmani, μαγαζιά της νύχτας, εισβάλλει στα σπίτια, στα χωριά, με τη σκουπίδοτηλεόραση, κάνοντας τη χαζομάρα αξία, αποβλακώνει, οργανώνοντας νέους υπηκόους καταναλωτές.

Τα μπλόκα στους δρόμους είναι απόγνωση, δεν είναι αγώνας. Ο καθημερινός αγώνας των αγροτών συνίσταται στην ίδια τους την ύπαρξη. Σκληρός αγώνας για την επιβίωση και καθημερινός αγώνας για την επανάκτηση της αγροτικής συνείδησης και της κυτταρικής μνήμης της κοινοτικής ζωής.

Τα μπλόκα στους δρόμους είναι εξέγερση, δεν είναι επανάσταση.

Η επανάσταση, προϋποθέτει το ξύπνημα ολόκληρης της κοινωνίας, ενάντια στην Παγκόσμια δικτατορία της Κατανάλωσης.

Τα μπλόκα στους δρόμους, είναι το ξεμπλοκάρισμα της οργής, για την καθημερινή λεηλασία της ζωής μας και της φύσης, απ' τις βιομηχανίες του κέρδους.

Δεν χρειάζεται καμιά συνδιαλλαγή με τις δυνάμεις της εξουσίας, που έστησαν το μεγάλο φαγοπότη των εταιρειών αγροεφοδίων, σπόρων, των εταιρειών πώλησης και διακίνησης των αγροτικών προϊόντων σε βάρος ολόκληρου του αγροτικού κόσμου και πλάσσαν, απ' τα χρόνια του εμφυλίου και πέρα, το απατηλό όνειρο του «εύκολου» και «άνετου» αστικού τρόπου ζωής, φτιάχνοντας τις πόλεις - τέρατα κι ερημώνοντας την ύπαιθρο.

Καμιά συνδιαλλαγή μ' αυτούς που έσπρωξαν στην «πρέζα» της επιδότησης τον αγρότη, καταρρακώνοντας την προσωπικότητα και υποβαθμίζοντας έτσι την πραγματική αξία του

**Εκατό χρόνια,
απ' το ματωμένο
ΚΙΛΕΛΕΡ, οι
σύγχρονοι κολλίγοι,
σηκώνουν πάλι
κεφάλι.**

γεωργικού προϊόντος.

Βαδίζοντας οι Αγρότες στα δικά τους μονοπάτια, όπως ξέρουν να περπατάνε ελεύθερα στη φύση, πρέπει να πορευτούν, συλλογισμένοι, γι' αυτά που έπραξαν έως τώρα κι αυτά που δεν έπραξαν.

Η αυτογνωσία, εξάλλου, είναι κομμάτι της χαμένης τους αξιοπρέπειας.

Ας μην λησμονήσουν ότι έσφαλαν, αφήνοντας τους Αγροτοπατέρες να κυβερνάνε χρεοκοπημένους συνεταιρισμούς, τρώγοντας με δέκα μασέλες, τους πολυτευτάδες της κάθε εξουσίας να οργώνουν τη ζωή τους και να τους πουλάνε φούκια για μεταξωτές κορδέλες και, τέλος, τους εμπόρους να τους παίζουν στα ζάρια, τζογαδόρους του εμπορίου, που κάνουν τις σοδειές αέρα, «σκάζοντας τα κανόνια», και κλείνοντας τα σπίτια.

Ας μην λησμονήσουν ότι έσφαλαν που 'κρυψαν στο σεντούκι τη γνώση για τη γη, όπως την είχαν

κληρονομήσει απ' τους παππούδες, μαζί με την αγνή λαϊκή καθημερινή παράδοση, δίνοντας το χώρο ν' απλώσει τις δικές του αξίες στην ύπαιθρο ο νεωτερισμός της εκβιομηχανισμένης γεωργίας και του αστικού τρόπου ζωής. Αφήνοντας τη χημική γεωργία να ρημάξει τη φύση και τις ζωές τους, υποθήκευσαν το μέλλον και των επόμενων γενιών, κάνοντας την τροφή φαρμάκι και τη γη χωματερή χημικών αποβλήτων.

Ας μην λησμονήσουν ότι έσφαλαν όταν δεν διαφύλαξαν ούτε ένα σπυρί απ' το παλιό στάρι, την ξεχασμένη ποικιλία τομάτας, το καλαμπόκι που δίνανε στα ζώα τότε και τώρα είναι αναγκασμένοι ν' ακουμπάνε τη μισή τους σοδειά για σπόρους (υβρίδια και μεταλλαγμένα) στην Monsanto και την Syngenta.

Πιο πολύ δεν πρέπει να λησμονήσουν ότι δεν άκουσαν εκείνον τον τρελό που φάγανε οι τσιφλικάδες, τον Μαρίνο Αντύπα, που μια κληρονομιά μās άφησε μονάχα, την αγάπη και την ανάγκη για υγιή συνεργατισμό, χωρίς την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Αν ξυπνήσει η αγροτική συνείδηση, στην καρδιά των ανθρώπων της υπαίθρου, υπάρχει μια ελπίδα σαν πυρκαγιά να διαδοθεί και στις αβιώτες πόλεις, κάνοντας τις εξεγέρσεις των μητροπόλεων αλλιώτικες, όμορφα καταστροφικές, υπέροχα δημιουργικές.

Εξ' άλλου, κάτω απ' τα τσιμέντα και την ασφάλτο, χώμα και νερό υπάρχει.

Έτσι, μόνο στα μπλόκα, μαζί με τους αγρότες θα συνταχθούν κι όλοι της γης οι κολασμένοι, οι εργάτες γης, οι μετανάστες οι άνεργοι, οι εργάτες απ' τις φάμπρικες, οι μικροσυνταξιούχοι κι οι απόκληροι.

Αν είναι να 'ρθει ο «Αγροτικός Δεκέμβρης» τώρα, καλώς να έρθει. Απλώς ας μάθει η εξουσία ότι ο Αγρότης πια δεν είναι μόνος, ούτε ψάχνει.

Η μόνη Βιώσιμη Γεωργία, είναι η μη εισροϊκή οικολογική Γεωργία, που ασκείται από ελεύθερους ανθρώπους στις ελευθεριακές κοινότητες του μέλλοντος, ενεργειακά και διατροφικά αυτόνομες, αμεσοδημοκρατικές και αυτοοργανωμένες.

Αυτή είναι η Γεωργία, που μας αξίζει, σ' ένα περιβάλλον, ισότητας και αλληλεγγύης, κοινωνικής δικαιοσύνης, ελευθεριακής παιδείας και πολιτισμού.

Καμιά διαβούλευση οργανωμένη απ' την εξουσία, δεν θα δώσει οράματα και προοπτικές για το ζοφερό μέλλον που μας έχουν προετοιμάσει.

Η ρήξη της υπαίθρου με τη πόλη, αν δεν συμβεί, οι καιροί που θα έλθουν θα 'ναι αμειλικτοί για το ανθρώπινο είδος και τον πλανήτη.

Γιώργος Φούφας, μέλος της Ελευθεριακής Κίνησης Βιοκαλλιέργητων Κορινθίας και της Α.Κ. Αγροτών.

Η Νταλίκα έφτασε!

Σύντομη γνωριμία: Η Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας μετράει τα χρόνια ζωής της από το Νοέμβριο του 2000. Αποτελείται από γυναίκες διαφορετικών ηλικιών οι οποίες πραγματοποιούν εβδομαδιαίες συναντήσεις τις Τρίτες στην Ερεσσού 12 στα Εξάρχεια και κάθε δεύτερη Πέμπτη κρατούν το μπαρ στο Στέκι Μεταναστών. «Στις εβδομαδιαίες συναντήσεις μας κάθε Τρίτη προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε αλλά και να προσεγγίσουμε μέσα από την διαφορετικότητά μας τα σημεία που μας οδηγούν σε ένα κοινό δρόμο. Θέματα όπως οι σχέσεις με την οικογένεια, με τον εαυτό μας, με την σεξουαλικότητά μας, η ομοφοβία η δική μας και των άλλων, η σχέση μας με τον φεμινισμό και την πολιτική, μας απασχόλησαν. Παράλληλα η ομάδα δοκίμασε τον εαυτό της μέσα από μια σειρά πολιτικών και πολιτιστικών εκφράσεων. Παρουσίασε λεσβιακές ταινίες, αφιέρωσε βραδιές στη λεσβιακή δημιουργία, μουσική και ποιητική, οργάνωσε πάρτυ. Συμμετείχαμε στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ σε μια προσπάθεια να έρθουμε σε επαφή με ομάδες και ανθρώπους που οραματίζονται ένα κόσμο χωρίς διακρίσεις».

Τι είναι η Νταλίκα; Η Νταλίκα είναι το πρώτο λεσβιακό έντυπο περιοδικό το οποίο γράφτηκε και σχεδιάστηκε από τη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας. «Εμείς, οι γυναίκες της Λεσβιακής Ομάδας Αθήνας πήραμε βαθιά ανάσα και αποφασίσαμε να καλύψουμε δυναμικά το αδυσώπητο και ανελέητο κενό σε λεσβιακό έντυπο υλικό, η έλλειψη του οποίου μας πνίγει ασφυκτικά».

Πότε κυκλοφόρησε; Η Νταλίκα πραγματοποίησε την πρώτη της διαδρομή τον Ιούνιο του 2009, στο 6^ο Athens Pride. Τον Δεκέμβριο του 2009 πραγματοποίησε τη δεύτερη διαδρομή της στο πάρτυ μόνο για γυναίκες που διοργάνωσε η Λ.Ο.Α. στο Στέκι Μεταναστών.

Στόχος: «Στόχος μας, σκοπός μας, όραμά μας, ν' αναπνεύσει η λεσβιακή μας επιθυμία ελεύθερα και απρόσκοπτα, να εκφραστεί ο λεσβιακός λόγος, πολιτικός, ερωτικός, καλλιτεχνικός, χιουμοριστικός, δραματικός και να δείξει σε όλες τις λεσβίες που ζούνε στη χώρα ότι η ορατότητά μας παλεύεται, συμβαίνει και απλώνεται με γοργούς ρυθμούς».

Γιατί Νταλίκα; «Η Νταλίκα δείχνει την πορεία μας. Γίναμε σαν νταλικέρηδες κάποτε, για να απαλλαχτούμε από το ανδρικό πείραγμα που μας γύρναγε τα στομάχια και γιατί αυτό το ανδρικό πρότυπο ισχύος μας σέρβιρε η πρωτόγονη κοινωνίας μας. Το αλλάξαμε βέβαια με τη γυναικεία μας υπόσταση, το φέραμε σιγά σιγά στο ωραίο του, όσο πιο πολύ αγαπούσαμε αυτό που βλέπαμε στον καθρέφτη. Από βρισιά εμείς το κάναμε τίτλο τιμής, του δώσαμε το χιούμορ που του αρμόζει και αναγνωρίσαμε την πολιτική έκταση που καλύπτει. Εδώ δεν είναι μόνο οι απαιτήσεις για ισότητα των λεσβιών και των κουίαρ γενικότερα που εκφράζουμε στον τίτλο. Η ίδια η γυναίκα που κάποτε ισοπεδώθηκε μέσα στην υποχρεωτική ετεροκανονικότητα, με αυτή την λέξη απέκτησε λεσβιακή ταυτότητα στις νέο-ελληνικές συνειδήσεις».

Εμείς: «Αναδύμαστε, λοιπόν, όλες εμείς οι όμορφες λεσβίες γυναίκες, μπουτς, φαμ, αμφιφυλόφιλες, κάζουαλ, καθημερινές, αρτιμελείς και μη, κομπές, με παντελόνια, με φόρμες, με κολλάν, με ειδικές ανάγκες, με γαλότσες, με σουτιέν, χωρίς σουτιέν, παχιές, λεπτές, μέτριες, με αξύριστες μασχάλες, με ξυρισμένες γάμπες, με βαμμένο νύχι, με άβαφτο νύχι, με κοιλίσα ή με σιξπακ, με κυτταρίτιδα ή με πόδια πολεμίστριας, και ρίχνουμε στο χαρτί τις απόψεις μας για όλα».

Τα περιεχόμενα: Η Νταλίκα περιλαμβάνει μόνιμες θεματικές, όπως η σελίδα της λεσβιακής ποίησης, η λεσβιακή μητρότητα που αναφέρεται στις χαρές και τις δυσκολίες της λεσβίας μάνας, η λεσβιακή μόδα με στιλιστικές προτάσεις, η αλληλογραφία με τις αναγνώστριες στις οποίες απαντά η Dr. Dalika, τα λεσβιακά κόμικ, το Lesbian Erotica με περιγραφές ερωτικών ιστοριών και οι αναδημοσιεύσεις από προγονικά λεσβιακά έντυπα από το αρχείο της Λ.Ο.Α.. Στη δεύτερη Νταλίκα αξίζει να γίνει ιδιαίτερη μνεία σε μια διασκευή σε ένα παραμύθι των αδερφών Γκριμ, *Η Πριγκίπισσα και το βατράχι*.

Πριν από αυτήν: Τα αμιγώς ελληνικά λεσβιακά έντυπα ήταν ελάχιστα και βραχύχρονα. Το πρώτο λεσβιακό περιοδικό κυκλοφόρησε από την Αυτόνομη Ομάδα Ομοφυλόφιλων Γυναικών της Ρωμανού Μελωδού σε πέντε τεύχη τη δεκαετία του '80 με την ονομασία *Λάβρυς*. Η ονομασία του προέρχεται από το διπλό τσεκούρι των Αμαζόνων το οποίο αποτελεί και σύμβολο του λεσβιασμού. Αρκετά χρόνια αργότερα στα μέσα της δεκαετίας του '90 κυκλοφόρησε το περιοδικό *Μαντάμ Γκου* το οποίο σημαίνει λεσβία στα καλιαντά.

Δείγμα γραφής:

«συναντάω λεσβίες, σε χρόνο επαναληπτικό

Στο σινεμά, όταν πηγαίνω με τη μητέρα μου. Κάθονται στην παραδίπλα σειρά, είναι δύο, μοιάζουν ζευγάρι, από αυτά με τίτλο «μεγάλη διαφορά ηλικίας». Τις χαζεύω, διακριτικά, μη με δούνε αυτές και μην με δει και η μαμά, να απομακρύνονται στο σκοτάδι της ακαδημίας.

Στο δρόμο, όταν κάνω αφισκόλληση, ενώ κατεβαίνω την στουρνάρη κρατώντας τον κουβά με την κόλλα στο χέρι. Είναι πάλι δυο, μοιάζουν κι αυτές ζευγάρι, χαμογελάω μέσα μου, όχι

τόσο διακριτικά, δεν είναι η μαμά μπροστά, είμαστε στα εξάρχεια, αφισοκολλούμε τρεις κουίαρ φίλες. Τις χαζεύω να περπατάνε δίπλα στο γεμάτο αφίσες τοίχο του πολυτεχνείου και να αγκαλιάζονται καθώς πλησιάζουν στην πατησίω.

Στο βουνό, όταν πάω βόλτα το σκύλο. Τα πρωινά των κυριακών, στον υμηττό ή στου φιλοπάππου, ή σε όποιο άλλο πάρκο (ποιος λέει ότι οι λεσβίες δεν έχουν τα πάρκα τους;). Εκεί, είναι πάντα με το σκύλο της. Θα πούμε ένα γεια χαρά, όπως προστάζει η σκυλοκατάσταση, ίσως και δυο λόγια παραπάνω, και θα μείνω να αναρωτιέμαι αν «με είδε κι εκείνη».

Στο μαγαζί που πουλάει καπέλα στην αθηνάς. Εκείνο το μαγαζί με τα παλαιού τύπου μοντέλα καπέλων, σαν εκείνα που φορούσε ανελλιπώς ο παππούς μου. Πέφτω πάνω σε μια τρομερή λεσβία, όταν πηγαίνω να πάρω ένα καπέλο-δώρο για εκείνη, που τελικά δεν θα φορέσει ποτέ (ως τώρα). Εκεί λοιπόν, βρίσκω μια τρομερή λεσβία, που δοκιμάζει καπέλα και διαλέγει ένα ωραίο καρό μοντέλο.

Στο καφενείο, όταν πίνω καφέ με τον φίλο μου τον π. Κάθονται στο διπλανό τραπέζι και τσακώνονται, με τον τρόπο που φανερώνει ότι είναι γκόμενες. Σε αυτή την περίπτωση ξέρω ότι «εκείνες» δεν με βλέπουν ποτέ. Είναι πολύ απασχολημένες με τον καυγά. Είναι περίεργο αλλά το πάθος είναι πιο εύκολο να το χώσεις στην ντουλάπα, από ό,τι την οργή. Κρίμα.

Στο πολυτεχνείο, στον άδειο διάδρομο, έξω από το αμφιθέατρο όπου γίνεται συνέλευση για τους μετανάστες και την αλληλεγγύη. Θα αποχαιρετιούνται με τρυφερότητα κάτω από τα μαύρα ρούχα και εγώ θα διασχίζω την ησυχία, με ένα άλλο από αυτά τα χαμόγελα.

Στα σκαλιά έξω από το σπíti, είναι τρεις, κάθονται να πιούνε μια μπίρα από το περίπτερο και συζητούν. Εμείς επιστρέφουμε σπíti από κάποια βραδινή δουλειά ή βόλτα, βγάζουμε για λίγο το σκύλο να πάρει αέρα, στεκόμαστε κάπως παραπέρα, αγκαλιαζόμαστε και φιλιόμαστε, χωρίς να τις κοιτάμε, χωρίς να μας κοιτάνε, αλλά ξέρουμε ότι όλες μαζί φτιάχνουμε τη συνθήκη της δυνατότητας της ορατότητας, με την εκκωφαντική παρουσία μας στο μικρό στενό, τόσο κοντά και τόσο μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο. Άννα».

Επικοινωνία: dalika-loa@hotmail.com, lesbiangroup@hotmail.com, www.loa.gr

Επιμέλεια παρουσίασης: Φιλίππα Διαμάντη

*Στα σημεία όπου υπάρχουν εισαγωγικά, πρόκειται για αποσπάσματα από την Νταλίκα και την ιστοσελίδα της Λ.Ο.Α.

*Ευχαριστώ τη Νταλίκα για τη φωνή που μου έδωσε...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΠΑΔΟΙ

Τα νέα επεισόδια που συνέβησαν τόσο στην Καβάλα στον αγώνα της τοπικής ομάδας με τον Ολυμπιακό, όσο και στα Γιάννενα στον αγώνα του “Άγιαξ της Ηπείρου” με τον Άρη, επανέφεραν το θέμα της βίας στα γήπεδα στο προσκήνιο. Πολιτική ηγεσία, φορείς του ποδοσφαίρου, δημοσιογράφοι και αστυνομικές αρχές βρήκαν την λύση, η οποία μάλιστα είναι δοκιμασμένη. Τέλος οι μετακινήσεις οργανωμένων οπαδών στα εκτός έδρας παιχνίδια της ομάδας τους. Δηλαδή, πονάει κεφάλι κόβεται το κεφάλι.

Αυτή η απόφαση που με μεγάλη άνεση πήραν οι “διάνοιες” που ελέγχουν το σύγχρονο ποδόσφαιρο πέρα από παράλογη είναι και άκρως φασιστική. Διότι έχουμε συλλογική ευθύνη η οποία μας γυρίζει σε παλιές σκοτεινές εποχές. Γιατί μπορεί κύριοι

υπεύθυνοι να πήγαν οι “οπαδοί” του ΟΣΦΠ στην Καβάλα και να βάραν παιδάκια από τις ακαδημίες της επαρχιακής ομάδας, αλλά στην Καβάλα ταξίδεψαν και οι οπαδοί του ΠΑΟΚ σε μια πολύ μαζική εκδρομή όπου δεν συνέβη τίποτα εντός γηπέδου, αλλά και οπαδοί του Παναθηναϊκού οι οποίοι ετοίμασαν μια από τις καλύτερες χορογραφίες που έχουν γίνει σε Ελληνικό γήπεδο με το γιγαντιαίο τους πανό.

Κανένας ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει ότι η βία είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο και ως τέτοιο θα πρέπει να αντιμετωπίζεται. Το να στερείς από τους οπαδούς να μετακινούνται οργανωμένα στα εκτός έδρας παιχνίδια είναι εύκολο, το δύσκολο είναι να αποτρέψεις τη βία που υπάρχει μέσα στην κοινωνία. Αλλά πρέπει να υπάρχει πολιτική βούληση

την οποία δεν βλέπουμε, αλλά και σοβαρός διάλογος ανάμεσα σε σοβαρούς ανθρώπους οι οποίοι δεν υπάρχουν. Το λέμε λοιπόν ξεκάθαρα στην πολιτική και ποδοσφαιρική ηγεσία: Είστε γελοίοι, κύριοι, και κάθε μέρα εκτίθεστε όλο και περισσότερο. Πρώτα εκθρέψατε μια ολόκληρη γενιά ηλιθίων χουλιγκάνων και τώρα –και καλά– σας ενδιαφέρει το θέμα της βίας. Δυστυχώς για εσάς δεν πείθετε ούτε τους ίδιους σας τους εαυτούς, πόσο μάλλον την κοινωνία.

Τέλος, σε καμία περίπτωση δεν θα αφήσουμε τα γήπεδα να γίνουν για άλλη μια φορά ο προθάλαμος των νέων κατασταλτικών μέτρων που θέλει να επιβάλει το υπουργείο ΠΡΟστασίας του ΠΟλίτη. Περιμένουμε να οργανωθούμε και να αντισταθούμε στη νέα αντιδραστική και φασιστική απόφαση που

μας φέρνει στη μνήμη μας τον άθλιο αθλητικό νόμο του Ορφανού.

ΥΓ1: Γιατί κάποιοι δίνουν άλλοθι σε κάποιους να μας κόβουν το γήπεδο; Μήπως είναι υποκινούμενοι;

ΥΓ2: Μεγάλο μπράβο στους οπαδούς του ΠΑΟΚ που έσπασαν τον αποκλεισμό και βρέθηκαν στις Σέρρες στον αγώνα της ομάδας τους με τον Πανσερραϊκό. Αφού πέρασαν τα αγροτικά μπλόκα, στην απόφαση του Χρυσοχοϊδη θα κώλωναν;

ΥΓ3: Μετά από όλα αυτά “έσκασε ξανά μύτη” η κάρτα του οπαδού... Όλα τυχαία είναι;

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ - ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ - ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ...

Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Κάποιοι θέλουν να δώσουν το δικαίωμα στην επίσημη πολιτεία, να εφαρμόσουν στους οπαδούς –πειραματόζωα– τα νέα κατασταλτικά μέτρα που ήδη έχουμε αρχίσει να τα νιώθουμε στο πετσί μας, από τότε που ανέλαβε τα ηνία του υπουργείου “προστασίας του πολίτη” ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης. Ο νέος κύκλος συζητήσεων άνοιξε μεταξύ της κυβέρνησης και της Σούπερ Λιγκ για τη βία στα γήπεδα. Το βρώμικο παιχνίδι που παίζεται πίσω από τις πλάτες μας θα συνεχιστεί για άλλη μια φορά, με άλλους πρωταγωνιστές και τα χειρότερα για εμάς έρχονται, χωρίς να το γνωρίζουμε...

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ...

Πραγματικά αυτά μόνο στην Ελλάδα συμβαίνουν και πουθενά αλλού. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στη βία που είναι κοινωνικό φαινόμενο αλλά στις εκάστοτε αιτίες που την προκαλούν. Στον αγώνα του Ολυμπιακού με την Καβάλα, οι οπαδοί των ερυθρολεύκων επικαλέστηκαν την παρουσία οπαδών του ΠΑΟΚ για να δικαιολογήσουν τα αίσχη τους. Το αποτέλεσμα είναι μικροί φίλοι της Καβάλας από τις ακαδημίες της, να διακομιστούν στο νοσοκομείο. Αντίθετα, στα Γιάννενα υπήρχε το φάντασμα ενός γνωστού Παναθηναϊκού!!! της πόλης, που κατάφερε να πάρει ένα πανό από την εξέδρα των Αρειανών “ανάβοντας τα αίματα” δημιουργώντας εντάσεις ανάμεσα στους οπαδούς των δύο ομάδων που ως εκείνη την ώρα κάθονταν δίπλα-δίπλα χωρίς πρόβλημα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι όταν θέλει κάποιος να καλύψει τα αίσχη του θα επικαλεστεί και τα ανάλογα επικοινωνιακά τρικ που όμως πλέον ΔΕΝ ΠΕΙΘΟΥΝ.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Η φασιστική απόφαση των “πεφωτισμένων” του ελληνικού ποδοσφαίρου για την μη οργανωμένη μετακίνηση των οπαδών, “γέννησε” αντιδράσεις. Οπαδοί του Ατρομήτου (Fentagin), της Παναχαϊκής (Navajo), του Παναθηναϊκού (Θύρα 6) και του Αστέρη Τρίπολης (Tigers) ανάρτησαν πανό ενάντια στην απόφαση-ντροπή των υπευθύνων. Την αντίθεσή του στα νέα μέτρα εξέφρασαν με ανακοίνωσή τους οι οπαδοί του ΠΑΟΚ (Θύρα 4), του Άρη (Super 3), του Πανιώνιου (Πάνθηρες 1983), των «Ultras Athens» του Παναθηναϊκού και της Ξάνθης. Έκπληξη σε όλους προκαλεί και η απόφαση των «ULTRAS» (μόνο κατ’ όνομα)* του Ολυμπιακού να “εναντιωθούν” σε ό,τι οι ίδιοι εν πολλοίς προκάλεσαν λέγοντας ότι: «ο Ολυμπιακός δεν είναι εταιρία», χωρίς χρόνια να αντικρούουν τα λεγόμενά τους με τις πράξεις τους.

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ: (για τους μη γνωρίζοντες): οι οπαδοί του Ολυμπιακού στη συντριπτική τους πλειονότητα έχουν καλές σχέσεις με τον πρόεδρο της ομάδας τους, ενώ έχουν τον Γρηγόρη Τσιρώνη –πρώην Αττικάρχη– υπεύθυνο ασφαλείας. Παρότι είχαν για πολλά χρόνια φιλοαριστερό παρελθόν και λαϊκή βάση, τώρα έχουν έντονες εθνικιστικές τάσεις και “αδελφοποιήσεις” με Ρώσους και Σέρβους νεοναζί.

ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΗ...

Όταν μας βρίσκουν διασπασμένους και αδύναμους θα μας χτυπάνε χωρίς έλεος. 24 άτομα συνέλαβε η αστυνομία όταν οπαδοί του Ολυμπιακού επιτέθηκαν σε σύνδεσμο του Παναθηναϊκού στην Πάτρα, με τους δεύτερους να ανταπαντούν και να δημιουργούνται εστίες συγκρούσεων σε ολόκληρη της πόλη. Ανάμεσά τους υπήρχαν και 14 ανήλικοι που θα δικαστούν στις 2 Μαρτίου. Τέλος, στον αγώνα Πανθηραϊκός-Ξάνθη συνελήφθησαν τρεις οπαδοί των γηπεδούχων για καπνογόνα και ένας οπαδός της Ξάνθης επειδή έσπασε μια καρέκλα...

ANTIFA ULTRAS UNITED...

Η ΣΩ-ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ

Ας ξεκινήσουμε κάπως κοινά. Όλο το φίλαθλο ελληνικό κοινό περίμενε στους δέκτες τους για να παρακολουθήσει ένα από τα μεγαλύτερα εγχώρια ντέρμπι ανάμεσα στον Ολυμπιακό και την ΑΕΚ. Αγωνίζονται δηλαδή δύο ομάδες από την ίδια χώρα και η μετάδοση από κανάλι το οποίο καλύπτει την μετάδοση του αγώνα πρέπει να είναι αντικειμενική, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για την κρατική τηλεόραση την οποία πληρώνουμε όλοι από τους φόρους μας. Τα πράγματα όμως εκτυλίχθηκαν λίγο διαφορετικά προς έκπληξη όλων μας. Βέβαια δεν περιμέναμε και τίποτα πολύ διαφορετικό από τους αθλητικούς δημοσιογράφους τους οποίους στη μεγάλη τους πλειοψηφία δεν τους έχουμε σε μεγάλη υπόληψη. Αλλά αυτό που μας προέκυψε ξεπέρασε τα όρια.

«Η ανάλυση και η περιγραφή του αγώνα με την ταυτόχρονη αγωγή του εκφωνητή για να αλλάξει η εικόνα –πάντα μονόπλευρα– μας δημιούργησε δυσάρεστες εντυπώσεις. Με τη συμπεριφορά της, η ΕΡΤ απωθεί τον κόσμο από τα γήπεδα», δηλώνει επίσημα η ΠΑΕ ΑΕΚ με ανακοίνωσή της και εμείς συμπληρώνουμε ότι η ΕΡΤ είναι μόνο η εικόνα που πλέον ο κόσμος δεν πατάει στα γήπεδα. Ακριβά εισιτήρια, καταστολή, ειδική μεταχείριση, εμπορευματοποίηση του αθλητισμού και η βία είναι οι λόγοι που ο κόσμος δεν έρχεται στο γήπεδο. Η ΕΡΤ είναι απλά ένα πολύ κακόγουστο αστείο...

Για επικοινωνία με την στήλη: vimaopadou@gmail.com

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΣΗΜΑΙΩΝ

ΜΑΗΣ 2010

B-FEST RELOADED!

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ ΩΡΑ 20:00 ΣΤΟ ΝΟΣΟΤΡΟΣ
Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ 6 6

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ